

சிவமயம்.

திருக்குறள் முதற்பாவின்

பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

இதனை

ஆயுர்வேத பண்டிதர்

பாண்டேச்சுரம் - வேங்கடஸாமி தேவரவர்கள்

குமாரர்

பா. கங்காதரதேவரவர்கள்

தொகுத்து

சென்னை :

பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்தனர்.

1909.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்
மஹாமஹோபாத்தியாயருமாகிய

ப்ரஹ்மஸ்ரீ. உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் இயற்றிய
அறுசீர்க்கழநெடிலாசிரியநுத்தம்.

முப்பாவின் முதற்பாவிற்கு கிணையில்பரி மேலழகர்
மொழிந்த விற்ப

வைப்பாய வுரையதனுக் கொருவிளக்க மியற்றியன்பின்
வழங்கி னானால்

எப்பாலும் புகழ்பாண்டேச் சுரம்வருவேங் கடசாமி
யின்ற மைந்தன்

ஓப்பார்வெம் பிணிபபகைஞன் தூயகங்கா தரப்பெயர்கொள்
சுகுணன் தானே.

தும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

உ. வே. வை. மு. சடகோபராமா நுஜாசாரியரவர்கள்

யய

நேரிசையாசிரியப்பா.

பாவிற்கு சிறந்த பசுவின் பால்போ

னாவிற்கு சிறந்த வள்ளுவர் நூலி

னுவையிற்கு சிறந்த பரிமே லழக

ருரையின் கருத்தி னுண்மை புலப்படச்

சு சித்தாந்த சைவச் சத்தாம் பொருள்தழீஇ

முதற்குறட் பாவின் முதிர்வொருள் விளக்கி

முதற்பா வலர்செய் முதற்பா நூலின்

முதற்பா விற்குள் முதன்மை தெரித்தனன்

பண்டித னென்று பகரப் பெறும்பெய

க0 ரிருவகை யாற்றனக் கேற்கும் வண்ண

- மிலக்கிய விலக்கணக் கலைக்கட லுடனே
யாயுள்வே தப்பொரு ளாய்ந்துண ரறிஞன்
நூலா சிரியருந் தேவ ரந்நா
லுரையா சிரியரி லுயர்ந்தவர் தாமுமோர்
கடு பூதேவ ரவ்வுரைப பொருள்விளக் குநரு
மோர்தேவ ராதலே யுரிய தென்னுந்
தகுதி தனக்கு மிகுதியா வாய்ப்ப
அபபெயர் மரபினு லமையப் பெற்றோன்
தன்குடிக் குரிமையாற் றனக்கும் வழங்குமத்
௨௦ தேவ னெனுமபெயா மேவிநனி சிறப்பப்
பலவகை நூலுணர் புலவ னாகிச
சாவா மருந்து வழங்கும் பெருந்தகை
வாயுறை வாழ்த்தி னுள்ளுறை யுரைத்தற்
கேற்புடை யவனிவ னேபென யாவரு
௨௫ மதிக்கும் வண்ணம் வாயுறைத தேர்ச்சி
தொன்றுதொட் டிடைய நன்றறி வளாள
அன்பரு ளடக்கமொப புரவுகண் ணோட்டம்
வாய்மை தூய்மை வகைபல வாய்த்து
மங்காத சோததி மலிந்த
௩௦ கங்கா தரனெனுங் கவிவல லோனே.

மஹாவித்வான் கா-இராமசாமிநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழநேடிலாசிரியவிருத்தம்.

- உததரவே தததின்முதற் பாப்பரிமே லழகருரை
விளக்க வொண்ணுல
இத்தரையோ ரையமற வினிதினியற் றித்தந்தா
னினிய பாஸின்
அத்திவரு தந்வந்தரி யாதியர்நான் முழுதுணர்வேங்
கடசாமிப்பேர்
வித்தகன்கான் முளையாங்கங் காதரப்பேர்ப் பிடுகர்பிரான்,
விழைவி னுய்ந்தே.

முகவுரை.

—o—o—o—

அநாதி முத்த சித்தருவாய் “எல்லாப்பதார்த்தமுமாயெங்கு
கிறை யொன்றை முன்னூல், சொல்லாப் பதார்த்தத்தைத் துப்புர
வை - வல்லார்களா, கூடற் பதார்த்தத்தைக் கொண்டேத்தி” யான்
இயற்றமிழ்ப்பாடங்கோடறகெழுந்து, அஷ்டாவதானம் - வீராசாமி
செட்டியாரவர்கள் மருகரும், சென்னை - தொண்டைமண்டலம்
துளுவவேளாளர் இயற்றமிழ்ப் போதனாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டி
தருமாகிய அப்பன்செட்டியாரவாகளிதது, தெய்வப்புலமைத் திரு
வள்ளுவநாயனா அருளிச்செய்த திருக்குறள் பாடங்கேட்டுவருகை
யில, அந்நூலின் கடவுளவாழ்த்துள் முதற்பாவுக்குப் பரிமேலழ
கர் இயற்றிய உரைவிசேடத்தில் “அகரத்திற்குத் தலைமை விகா
ரத்தானனறி நாதமாததிரையாகிய இயலபாற பிறத்தலானும், ஆதி
பகவற்குத் தலைமை செயற்கையுணாவானனறி இயற்கையுணர்
வான் முற்றுமுணாதலானாக கொள்க” எனனும் வாககியத்தில்
உள்ள வினையெச்சங்களாகிய ‘அன்றி’ என்னுஞ் சொற்களாற் போ
ந்த பொருட்கண்ணதாகிய ஐயம், அக்காலங்களில் அததிருக்குற
ளின் முதற்பாவைப்பற்றிச் சில மதஸ்தர்கள் செய்துவந்த உபந்
நியாசங்களானும், ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுத் தமக்குள்ள கல்வி
யறிவுகளின் திறத்தைக் காட்டுவான வரைந்த பத்திரிகைகளானும்,
சிலப்பண்டிதாக்களமுன் எனனால் விதிக்கப்பெற்ற தடைகளுக்கு அவ
ர்களவாக்கினின்றெழுந்த விடைகளானும் விருத்தியடைந்தது.

இங்ஙனந் தோன்றி விருத்தியடைந்த ஐயம், ஸ்ரீலக்ஷ்மி சொக்க
புரம் இராமலிங்கத்தமபிரான்சுவாமியவர்களிடத்துப்பாடங்கேட்ட
சைவசித்தாந்த நூலுணர்ச்சியால் ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவர் செய்தரு
ளிய சிவஞானபோதச சிற்றுரை, சிவஞானசித்தியார் சுபக்கவுரை,
சிவஞானபோதபாடியம் இவைகளிலும், மற்று முரையுள்ளனவு
மில்லனவுமாகிய சைவ சித்தாந்த நூல்களிலும், தமிழில் எழுதப்
பட்டிருக்கும் பிறமத நூல்களிலும் பல்காற் பயின்றுவந்ததனூ

லும், ‘வேதார்த்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தார்த்தத் திறனிங்குத் தெரிகக’ வல்லுநராகிய சில பண்டிதர்கள் உபந்நியசித்துக்கொண்டுவந்த சிவத்ததுவவிவேக சகித சிகரிணீமாலையையும் ஸ்ரீகண்டய சகித வேதார்த்த சூத்திரார்த்தத்தையும் சிரவணஞ்செய்து வந்ததனாலும் நீங்கி, எனது சிற்றறிவிற்குத் திருக்குறள் முதற்பாவின் உரையுண்மை ஒருவாறு விளங்கியதாகக் காணப்பட்டது.

இங்ஙனம் விளங்கியதாகக் காணப்பெற்ற யான் ‘வாளாவிருந்தாலும் வாதித்துக் காதலென்சொற், கேளாது,’ முறையினூலுணர்ந்தார் நம்மகத்திருக்குங் குற்றங்களை நீக்கி ‘குளவி புழுவைக் கொணர்ந்துதன்போ லாக்கும், வளமாக நம்புலிய வாரத்தை—யுளபொருளை, நாவலர்தஞ் சொற்போற்’ செய்வாரேயன்றி முனியார் எனக் கூறியதைக்கேட்டு, அங்ஙனம் விளங்கப்பெற்றதை எனது இயற்றமிழாசிரியர் ஆசீர்வசனங்களைச் சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருவருளை முன்னிட்டு ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவரது உரைபாடங்களைக் கொண்டே “திருக்குறள் முதற்பாவின் பரிமேலழகருரை விளக்கம்” எனனும் பெயரால் இச்சிறுநூல்வடிவமாக ஒருவாறு தொகுத்துப் பதிப்பித்தேன். ஆயினும் எனது சிற்றறிவிற்குப் புலப்படாது பிழைபட்ட விஷயங்களையும் மறப்பினால் விபேட்ட விஷயங்களையும் திருக்குறளிலும் பரிமேலழகருரையிலும் சைவ சித்தார்த்த நூல்களிலும் பல்காற் பயின்று பண்பட்ட பண்டிதர்கள யாரேனும் அன்போடு அடியேனுக்கு அறிவிப்பாராயின் “நாண் பெரியோமலலோ நாம் நன் றுநதிதும் நமக்குரைப்பா ருளரென்று நாடுவோமே” எனனும் ஆன் றோர்வசனத்தை அவலம்பித்த அடியேன் அவர்மாட்டிப் பெருநன்றி பாராட்டி அவ்விஷயங்களை அவர்பெயருடன் இத்தகோர் அதுபந்தமாக அச்சிட்டுப் பிரசுரஞ்செய்யச் சித்தத்தை இருக்கிறேன்.

இனி, “அந்தமோ ராறினிற் சைவசித்தார்த்த மரிதரிது” என்னுந் திருவாக்கை வலியுறுத்துவனவும், லௌகிக வைதிக மார்க்கங்களாக விளங்குவனவுமாகிய வேதாகமங்களைத் தழீஇக் குருசிஷ்ய சமவாதமாக எழுதப்பெற்ற சைவசித்தார்த்த தீபிகையையும் விரைவில் பிரசுரஞ்செய்யும்படி ஸ்ரீ சிவபெருமான் திருவருள் பாவிப்பாராக.

இங்ஙனம்,

பா. கங்காதரன்

உ

சிவமயம்.

திருக்குறள் முதற்பாவின் பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

விநாயகவணக்கம்.

தம்மா லறிந்தவெல்லாந் தாமல்ல வென்றுணர்ததுஞ்
சும்மா றிருக்குஞ் சுகமளிக்கு—மம்மவொரு
சூர்ப்பகநன் ஞாங்காவிடி சுப்ரமணி யற்குமுனாஞ்
சூர்ப்பகநன் பாதத்³துணை.

சிவவணக்கம்.

‘ஆகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு’
நிகரற நிற்கு நிமல—னுகளநிறச
செம்பதும்ச் சேவடியே சிந்தித்தேத திததொழுது
வெம்பவததி னீங்கிடுவா மே.

அவையடக்கம்.

தம்மை யறிந்தோர தகைசாலு னாற்பொருள்கள்
தம்மை யறிந்தே தவறகற்றி—யெம்மை
பிரியாத வத்துவிதம் பேசுவா ஈல்லார்
விரிவாகப் பேசுவோ⁴னீண்.

திருக்குறள் முதற்பா.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாத்
பகவன் முதற்றே யுலகு.

பரிமேலழகருரை.

எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; அதுபோல, உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்து.

I. இது, தலைமைபற்றிலந்த எடுத்துக்காட்டுவமை.

II. அகரத்திற்குத்தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத்தலைமை செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்தலானுங் கொள்க.

III தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல்தோக்கி 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார்.

IV. 'ஆதிபகவன்' என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு.

V. 'உலகு' என்றது, ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது.

VI. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், 'ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு' என உலகின்மேல்வைத்துக் கூறினார், கூறினானும், உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

VII. ஏகாரம், தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

VIII. இப்பாட்டான், முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது

பரிமேலழகருநாவிளக்கம்.

I. “இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை.”

நாண்டித் தலைமை என்றது காரணமாதற்றன்மையை. எடுத்துக் காட்டுவமையாவது, பிம்பப் பிரதிபிம்பத்தன்மையால் இரண்டு வாக் கியங்களாய் வரும் உவமையாம் இது, நிகொடுததுக்காட்டுவமை, முரணெடுத்துக்காட்டுவமை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், இப்பாட்டு-அகரத்திற்கும் ஆதிபகவற்கும் உள்ள பிம்பப் பிரதிபிம் பத்தன்மையை உணராதலால், நிகொடுததுக்காட்டுவமையென்க. ஈண்டுப் பிம்பப்பிரதிபிம்பத்தன்மையாவது: அகரம் ஏனைய எழுத் துகளியங்குதற்குக் காரணமாகின்றனலும், ஆதிபகவன் உலகமுணர் தற்குக் காரணமாகின்றனலுமாகிய சாதிருசியதாமமாம். அவ்வாறு தலின், அகரத்திற்கும் ஆதிபகவற்கும் உள்ள சுவாதந்திரியமும், ஏனைய எழுத்துக்கட்கும் உலகிற்கும் உள்ள பாரதந்திரியமும், சுதந் திரப் பரதந்திரப் பொருள்களுக் ளுள்ள வியாபக வியாபபிய சம்பந்த மும இனிது விளங்காநிற்கும்.

II. “அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்தினாயாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற் குத் தலைமை செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர் வான் முற்று முணர்தலானுங் கொள்க.”

அகரத்திற்குத்தலைமை முயற்சிமுதலியவற்றான் விகாரமெய் தியவழியும் இயங்கப்பெறாத ஏனைய எழுத்துக்களோடு விரவிகின்று உபகரித்தனமாததிரத்தான் விகாரமெயதாது நாதமாததிரையான இயல்பாற் பிறத்தலானும் என்பார “அகரத்திற்குத் தலைமை விகா ரத்தானன்றி நாதமாததிரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலான்” என் றும், ஆதிபகவற்குத்தலைமை பொறிமுதலியவற்றோடு கூடியவழி யும் உணரமாட்டாத உலகத்தோடு விரவிகின்று உபகரித்தன்மாததி ரத்தான் செயற்கையுணர்வெய்தாது இயற்கையுணர்வான் முழுது முணராதலானும் என்பார் “ஆதிபகவற்குத்தலைமை செயற்கையுணர் வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்தலான்” என்றுங் கூறி னார். உமலுகள-எண்ணின்கண வந்தன.

எழுத்துக்களெல்லாம் முயற்சிமுதலியவற்றான் விகாரமெய்திய வழியும் அகரமின்றி இயங்கப்பெறுமையை “மெய்யி னியக்க மகர மொடு சிவனும” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும், உலகம் பொறிமுதலி

யவற்றோடு கூடியவழியும் முதல்வனையின்றி யுணரமாட்டாமையை “மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங், கருவிக ணன்கு நீங்காக் கலாதிக னேந்துங் கூடி, பொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத், தெரிவுறா தவனெ ழிந்தத் திரள்களுஞ்செயலி லாவே” என்னுந் திருவாக்கானும் அறிக. எழுத் துக்களோடு விரவிறிற்றலால் அகரத்திறகு விகாரமின்மையை “மெய் யோடியையினு முயிரியற்றியா” என்னுஞ் சூத்திரத்தானும், உலகத் தோடு விரவி நின்றலால் முதல்வற்கு விகாரமின்மையை “பரனுயி ருணாவொடுபாச பேதமும், விரவுறா தென்கணு மேவு முண்மையே” என்னுந் திருவாக்கானும் அறிக.

விகாரத்தாற்பிறத்தலாவது, — விந்துவின் காரியமாகிய நாதம் பிராணவுதாநங்களின் தொழிற்பாட்டால் உரங்கண்டமுச்சிமூக்கெ ன்னும் இடங்களை யுற்று இத்தழ்நாபபல்அண்ணங்களிற் பட்டுச் சிதறுண்டு வெவ்வேறெழுத்தாகிய ஒலியாய்ப் பிறத்தலாம்.

இயல்பாற்பிறத்தலாவது, — விந்துவின் காரியமாகிய நாதம் பிராணவுதாநங்களின் தொழிற்பாட்டால் அங்கார்தமாதிரத்தில் தன்னியல்பின் மாறுபடாது பிறத்தலாம்.

நாதம் = சுததமாயாவிருத்தியாகிய பரசரீரத்தினின்றுந் தோன் றிய வியஞ்சகவொலி.

செயற்கையுணர்வாவது, — அநாதிபெத்தசித்துத்தன்மையால் வியஞ்சகமுள்வழி அதுவதுவாய் ஏகதேசமாத்திரையின் உணரு முணர்வாம்.

இயற்கையுணர்வாவது, — அநாதிமுத்தசித்துத்தன்மையால் எவ ற்றையும் ஒருங்கே ஓரியைபான் உணரு முணர்வாம்.

அகரம் கலப்பினு லெழுத்தெல்லாமாகவும், பொருண்மையால் வேறாகவும், ஏனையவெழுத்துக்கட்குயிராதற்றன்மையால் உடனாக வும் நிற்கும். இதனை “அகரவுயி ரொழுத்தனைத்து மாகி வேறா யமர் ந்ததென” என்னுந் திருவாக்கான் அறியலாம்.

முதல்வன் கலப்பினு லுலகெல்லாமாகவும், பொருண்மையால் வேறாகவும், உயிர்க்குயிராதற்றன்மையால் உடனாகவும் நிற்பன் இதனை, “ஸவஃஃவஃஃ ஸ்ரஃஃ” “வனகஃஃவா ஶிதீயஃ ஸ்ரஃஃ”

என்னும் இததொடக்கத்தனவாகிய சுருதிகளானும், “அவையேதா
னேயாய்,” “உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய்,” “உடலுயிரகண்ண
ருக்கனறவொளிபோல்” என்னும் இவைமுதலிய திருவாக்குக்களா
னும் அறியலாம்.

ஆசிரியர் பாரத் துவாசிந்சசிஞர்க்கினியர் “மெய்யினியக்க மகர
மொடு சிவனும” எனனுஞ் சூத்திரவுனாயில் “இறைவன இயங்கு
திணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவறநினகணனும் அவற்
றின் தன்மையாய் நிறகுமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தாறபோல,
அகரமும் உயிராக்கண்ணுந் தனிமெய்க்கணனுங் கலந்து அவற்றின்
தன்மையாயே நிறகுமென்பது சான்றோராககெல்லா மொப்பமுடிந்
தது’ எனக் கூறியதூஉம் இககருததேபறநியாம.

இனி ‘வாமதேவமுனிவன்முதலியோர் யானே யுலகெல்லாமா
யினேன் எனக்கூறுதலானும், சர்வஞானேத்தரத்தில் யானேயெ
ல்லாமாய் அல்லனுமாய் உடனுமாய்கின்றேனென்று உயிரகண்மேல்
வைத்தோதுதலானும் உயிர்களும் இவ்விலக்கணத்தனவாவான் செல்
லுமபோலுமெனின்,’ பாசக்கூட்டத்தினிங்கித தனியாய்கின்ற ஸோ
ஹம்பாவனைசெய்யும் உயிரகள் தம்மகத்தா முதல்வன் புருந்து
வேறறுமையின்றித் தோன்றலான் முத்திககாலத்து யானே யுலகெ
ல்லாமாயினேன் எனக் கூறவந்ததாகலின், அதுபறநி யுயிரகளு மவ்
வாறாவான் செல்லுமா நெய்வனமென்க.

‘இவ்வொற்றுமைபறநியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவி
யறிவுறுத்த கண்ணன், யானே யுலகெல்லா மாயினென்றதூஉம்? மு
தல்வனது விச்சவருபத்தைத் தான காட்டியதூஉம், ஏனைய
வற்றைக கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉம், அதனையுறு
தியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன்கூறிய கருததுநோக்கிச் சாங்
காறுஞ் சிவபூசைசெய்ததூஉம், கண்ணன்மேல் இட்ட போதுகள்
முதலவன்திருமுடிமேற கண்டதூஉ மென்க.’

இங்ஙனம் கூறியவாறானு முதல்வனும உலகும் பொன்னும்
பணியும்போல், அபேதமெனவும், ஒளியும் இருளும்போல் பேதமெ
னவும், சொல்லும் பொருளும்போல் பேதாபேதமெனவும் பிணங்
கிக்கூறுவாரா மறுத்து, உடலுயிர கண்ணருக்கனறவொளிபோலும்
அமமுனறியலபுந் தனக்கட்டோன்ற நிறகும் அத்துவித்ததுண்மை

இனிது விளங்காங்கிற்கும் என்பதனை “.....பொற்பணிபோலபேதப் பிறப்பிலதா யிருளொளிபோற் பேதமுஞ் சொற்பொருள் போற் பேதாபேதமு மின்றி, உடலுயிர்கண்ணருக்க னற்றொளிபோற் பிரிவருமத் துவித மாகும்” என்னுந் திருவாக்கு வவியுறுத்தியவாற்றா னறியலாம்.

“அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லில் நகரம் “தத்பாவந் ததந் தியந் தத்விருத்த, மெனமூன் றுரு நஞ்ஹதற புருடன்” என்னும் விதியால் இன்மை அன்மை மறுதலை எனனு மூன்றனு ளொன்று பயக்கும்; அவற்றுள்:—

“இன்மைபொருள்கொண்ட மாயாவாதிகள் இரண்டின்மையொருபொருண்மாததிரையினன்றி இரண்டுமுதலியவாயெண்ணப் படும் பொருளாகினிலலாமையால், அததுவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயா மெனவும்; ஒருபொருளாயினுங் குணகுணிஎன வேற்றுமைதோன்றநிற்பிற் கேவல மொன்றாதலின் மையின் அததுவிதமென்ப துபசாரச்சொல்லாய் முடியுமாகலான், தன்னின்வேறு யொருபொருளும்ின்றித் தானுங் குணமுடைப பொருளென விச்சேடிக் கப்படுதலின்றி கிர்விசேடமாய்கிறதும் பரப்பிரமப பொருள் என்பது அததுவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் என வுங் கோடலின், அவா கேவலாததுவிதிகளென வழங்கப்படுவா.”

“இராமாறுசர் சிவாததுவிதசைவர் முதலியோரும் அவ்வாறே இன்மைபொருள்பற்றி யொன்றேயெனப் பொருள்கொண்டு, சத்திபசங்கற்ப முதலிய குணங்கள் பரப்பிரமபொருட்ஞாவென்று உபகிடதங்களிற் கூறுதலானும், அவை செயற்கைக்குணம் என்றற்கு ஓரியையின்மையானும், பசுபாசங்களது உண்மையு முபகிடதங் களுள் ஒத்தப்படுகலானும், அவறறேடு முரணிக கேவலாததுவிதமெனக் கோடல் பொருள்தாமையின், தன்னோடியையுடைய பசுபாசங்களானும் தன்குணங்களாய சத்தியசங்கற்பமுதலியவற்றானும் விச்சேடிக் கப்பட்டு விசிட்டமாய் கின்ற பரப்பிரமம் இரண்டில்லை; ஒன்றென்பதே அததுவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொருளென விசிட்டாததுவிதங் கோடலின், அவர் விசிட்டாத்ததுவிதிகளென வழங்கப்படுவர்.”

“பேதவாதிகள் மறுதலைப் பொருள்பற்றி இரண்டன்மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள்கொண்டு, அங்ஙனங்கொள்ளவே அவ்

வொன்றன் மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற்கிழுக்கின் மையின், அத்துவிதமென்பதற் துவிதமென்னும் பொருளைப் பயக்கு மென்று போவர்.”

“அவ்வொல்லாரும் அத்துவிதமென்ற சொற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம் எனக்கொண்டு தத்தாடமதங்களைவிட முரணு மைப்பொருட்டிக் கேவலம் விசிட்டம் மறுதல் என்னும் அடை கூட்டி இடர்ப்பட்டிப் பொருள்கொள்வர். அவருண் டாயாவாதி கூறுங் கேவலமும், பேதவாதிகூறும் மறுதலையுஞ் சுருதியோடு முரணுதலின், ஈண்டைக் கேலாவாம். ஏனையோர்கூறும் விசிட்டம் என்பது பொருள்தாமாயினும், அத்துவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொ ருள் ஒன்றெனக் கோடல பொருந்தாது. என்னை? ஒன்றென்பது பொருளாயின் ஒன்றெனவே விளங்கக்கூறலமையும்; அவ்வாறன்றி அத்துவிதமென வுய்த்துணரவைத்தோதவேண்டாமையானும், ஒன் றென்ப பொருள்கொள்ளின் மாவாகியப்பொருள் பயப்பதோர் விசேடமின்மையின் அத்துவிதமென்றதுபற்றி ஆண்டொரு பயன் படாமையானும்; என்க.”

“மறறென்னையோ அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெ னின், தித்தார்த்தசைவ ருரைக்குமாறுகாட்டுதலும்; அது நியாகின்றும் எனவும், அது நானுகின்றென் எனவும், அதுவதுவாகின்றது எனவு மூவிடமபற்றி சிகழுந் “தத்துவமசி” முதலிய மாவாகியங்களைக் கேட்டவழி, ‘அதுவென்பதொருபொருள் நீயென்பதொருபொரு ளாகலின், ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாமாறு யாங்ஙனம்’ என்னு மைய நீக்குதற்கெழுந்ததாகலின், அதுவதுவாதற்கேதுவாய் அவ் விரண்டற்கு முளதாகிய சமபந்தவிசேடமுணராத ததலே அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்றுணர்த்துகொள்க”

“அறறேல், அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லாற பெறப்படுங் சமபந்தம் ஐக்கியமோ, தாதான்மியமோ, சமவாயமோ, சையோ கமோ, சொரூபமோ, வேறோ வெனக் கடாயினூக்கு, யாற்றுநீருங் கடனீருந் தம்மிற்சேர்த்தாறபோலவும், குடாகாயமு மகாகாயமுந் தம் மிற்சேர்த்தாறபோலவும் ஐக்கியமெனின்; அங்ஙனஞ் சேர்த்தவழி யொருபொருளேயாதலின், ஒன்றெனவேயமையும்; அத்துவித மென வுய்த்துணரவைத்தோதவேண்டா; அன்றியும், ஒன்றாயவழி அதுவது வாய்சின்றறிதலாகிய ஆன்மவிலக்கணம் முததிக்காலத்திலே யென

ப்பட்டு வழுவாமாகலின், அது பொருந்தாமையானும்; குணகுணி கட்டுத் தம்மினுளதாகிய சம்பந்தம்போலுந் தாதான்மியமெனின், ஆன்மா முதல்வனைப்போலக் குணகுணிப்பொருளாய் நிற்பதன்றி முதல்வனுக்குக் குணமாகாமையான், அவ்வாறியைதல் கூடாமையானும்; தாதான்மியத்தின் வேராய் நையாயிகர் கூறுஞ் சமவாயமென்ப தொன்றின்மையானும்; விரலும்விரலுஞ் சேர்ந்துகின்றூற் போலச் சையோக மெனின், அவ்வியாப்பியவிருத்தியாகிய சையோகம் வியா பகப்பொருள்கட்டுக் கூடாமையானும்; யாதானுமோரியைபுபற்றிக் கூறப்படுஞ் சொருபமெனின், அது மாவாக்கியப்பொருளை வலி யுறுத்துத் கெழுந்த அத்துவிதமென்னுஞ்சொற்குப் பொருளாகா மையானும்; சொருபசம்பந்தமாத் திரையிற் சிவானந்தத்தை யனுப வித்தல்கூடாமையானும்; இவற்றின்வேறு யின்னதென்றறியவாராத அநிர்வசநமெனின், அங்ஙனங் கூறுதல் மாயாவாதி கூற்றாய் வழுவாமாகலானும்; அவையெல்லா மீண்டைக்கேலாமையின் வேறுவிதி க்குமா நென்னையெனிற கூறுதும்; ஒருபொருளே அவயவாவயவிக ளாயாதல் குணகுணிகளாயாதல் வேற்றுமைப்பட்டிரண்டாய்கிற்றற் கேதுவாகிய தாதான்மியமும், அதுபோல இருபொருளே யதுவது வாயொற்றுமைபபட் டொன்றாய்கிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியமு மெனத் தாதான்மியசம்பந்த மிருவகைப்பபிம்; அவற்றுள் முன்னை யது தாதான்மியமென்றும், பின்னையது அத்துவிதமென்றும் வழங் கப்பபிம்; அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேற்கூறியவாற் றான் வேறுபொருள் தருமாறின்றி (அபபிராமணனென்றோல) அன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டனநென வேற்றுமைபபடாமை யைவிளக்கிறதலாமென்க.”

இதுவே சந்தாநகுரவர்களாகிய மெய்கண்ட சிவாசாரியர் உமா பதிசிவாசாரியர் இவர்களுகருததாமென்பதனை முறையே, “அத்து விதமென்ற சொல்லே அந்நியநாததியை யுணர்த்து மாயிட்டு” என வோதியதனும், “பிரிவருமதுவிதமாகுஞ் சிறப்பினதாய்” என வுடம்பொடுபுணர்த தோதியதனும் அறியலாம்.

“இவ்வதுவிதம், அபேதசம்பந்தமாகிய ஐக்கியமும்ன்றி, பேதாபேத சம்பந்தமாகிய தாதான்மியமும்ன்றி, பேதசம்பந்தமாகிய சையோகமும்ன்றி, கலப்பும் உடனாதலும் வேறுதலுமாகிய மூன்றுந் தன்கட்டோன்ற நிறமல்பற்றி, அம்மூன்றற்கும் பொதுவா

கக்கூறப்படுமாதலான்; இவ்வத்துவிதத்திற் கொவ்வோரிடங்களின் 'அலைகடலிற்சென்றடங்கு மாறுபோல்' எனவும் 'வானகத்தில்வானு மணத்தில் மணமும்போல' எனவும் அபேதவுவமையும், 'பண்ணையு மோசையும்போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போல்' என வும் 'நீருமிரதமும்போ, லாங்கா ணரனாருள்' எனவும் பேதாபேத வுவமையும், 'இரும்பைக்கார்தம்வலித்தாற்போ லியைந்து' எனப் பேதவுவமையும் ஒருபுடையொப்புமைபற்றி எடுத்துக்காட்டுபவாக லின், இங்ஙனம் தமமுண்முரணுவனபோல வேறுவேறு எடுத்ததுக் காட்டுதல்பற்றி மலையர்க. இம்முன்றியைபுந் தன்கட்டோன்ற இவற்றிற்குவேறாய்கிறகும அததுவிதத்திறகுச் சிறந்தெடுத்துக்காட் டப்படு முவமையாவது ஆன்மபோதமுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் அததுவிதமாய் கிற்றலா மென்க." "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற், காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்" என மெய் கண்ட சிவாசாரியரும், "காட்டக்கண்டிடுந் தன்மையுடையகண் ணுக், கேயுமுயிர் காட்டிக்கண்டிடுமாபோல விசனுவிராகுக் காட் டிக்கண்டிடுவன்" என அருணந்திசிவாசாரியரும், "அறிவொளி போற் பிரிவருமத்துவிதமாகும்" என உமாபதிசிவாசாரியரும் சித் தார்த்தமுடிபுணர்த்தும்வழி இங்ஙனையே எடுத்துக்காட்டியவாற்றா னும் அறியலாம்.

"இவ்வத்துவிதம் ஏனையோர்கூறும் அததுவிதம்போலக் கேவ லம் என்றதல், விசிட்டம் என்றதல், மறுதலையென்றதல் யாதா னும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்பட்டுகின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்த மாய்கின்றே பொருளுணர்த்ததலின் சுத்தாததுவிதமென வழங்கப் படும்."

"சுண்டுச் சுத்தமென்றது யாதொன்றானும் விசேடிக்கப்படாது கிற்றலை; அது விசிஷ்டசத்தை சுத்தசத்தை யெனத் தார்க்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டா னறிக."

"இங்ஙனம் ஒருபொருளிருதன்மையான் வியாபகமும் வியாப் பியமுமாய் வேற்றுமைப்பட்டுகிறகுந் தாதான்மியம்போல, வியாபக மும் வியாப்பியமுமான இருபொருளொருதன்மையானொற்றுமைப் பட்டுகிறகுந் தாதான்மிய சம்பந்தமொன்றுண்டெனவும், அதுவே அன்மைப்பொருள்பற்றி அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லானுணர்த் தப்பட்டதெனவும் அறியமாட்டாதார் அததுவிதம் என்னுஞ்சொற் குத் தத்தமக்குவேண்டியவாறு பொருளுரைப்பர்."

III “தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கு முதலாதல்தோக்கி ‘எழுத்தெல்லாம்’ என்றார்.”

வடவெழுத்துத் தமிழெழுத்தினுஞ்சிறந்தமை தோன்ற உம்மை கொடுத்தார். தென்மொழி வடமொழிகளை மகேச்சரரால் முறையே அகத்தியனாரும் பாணியாரும் ஒதியுணர்தமையானும், அவ்விருமொழிகளும் எல்லாப் பாஷைகளுக்குங் காரணமாக சிறந்தலானும் ‘தமிழெழுத்து’ ‘வடவெழுத்து’ என்றார். இக்காரணத்தால் தமிழெழுத்தும் வடவெழுத்தும் அநாதியாய் ஆரிஷமாயினவென்பது தானே விளங்கும்.

IV “ஆதிபகவன் என்னு மிருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன்முடிபு.”

வடநூன்முடிபாகவின இயல்பாயிற்று, தமிழ்நூன்முடிபாயின் “அவற்றாள், இகரீன்றுபெயர் திரிபிடனுடைந்தே” எனனும விதியால் நம்பிக்கொற்றன், நம்பிச்சாத்தன், நம்பிப்பிள்ளை என்பன போல ஆதிபகவன் என வல்லொற்றுமிக்குவரும்.

V. “உலகு என்றது ஈண்டுயிர்கண்மேனின்றது.”

உலகு என்னுஞ்சொல் சேதநம் அசேதநம் என்னும் இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சத்தைப்படி குறிக்கத்தக்கது. ஆயினும் சேதந பிரபஞ்சமொன்றே ஆதிபகவன் நமக்கருளவழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழு முதலவனென்றிந்து அவனுணையொழுதிப் போதமும் வீடுபேறும் பொருந்து முரிமையுடையதென்பார ‘உலகென்றது ஈண்டுயிர்கண்மேனின்றது’ என்றார். என்றாரேனும், சேதநபிரபஞ்சத்தை யொட்டி யின்றே ஆதிபகவனுணையாற்றானே தோற்ற நிலையிறுதிகளைப் பெறுதலால் அசேதந பிரபஞ்சமும் கொள்ளத்தக்கதேயாம். அங்ஙனங்கொள்ளின் உயிரும் மெய்யும் ஆகிய எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையனவாதல்போல, சேதநமும் அசேதநமும் ஆகிய இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சமும் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்தாதல் நன்குவிளங்கும் இவ்வுண்மையை “உராவராணாம் ஜனஞநாம் சிவொ வெ ஸ்ரணஉயுகெ டெ ஸ்ராகுலம் விநாநாவலு வாஶ்ராரணார்காரவசு” “சிவஸூவ-ஸூ ஜனஞநாம் ஶ்ராரணார்காரவசு” என்னும் வடநூன் மேற்கோள்களான அறியலாம்.

VI. “காணப்பட்டவுலகத்தாற் காணப்படாத கடவு ட்கு உண்மைகூறவேண்டுதலின் ‘ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு’ என வுலகின்மேல் வைத்துக்கூறினார், கூறினா ரேனும் உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாக க்கொள்க.”

காணப்பட்டவுலகம்=சுட்டுணாவாலறியப்பட்டவுலகம். [சுட் டுணர்வுப்பசுபாசங்களின்ஞானம்.] காணப்படாத கடவுள்=சுட்டு ணர்வாலறியப்படாத கடவுள். உண்மை=உள்தாந்தன்மை. முதல்= முதற்காரணம்.

சுட்டியறியப்படுமொருள் அசித்தும் அரதநாமமெனச் சுரு திகள் முறையிடுதலால், அதுவே தோற்றகிலோரி,றுதியெனனு முதற் தொழிற்பட்டவழிச் சுட்டுணாவிற்கு விடயமாகநின்றதொருமென் பார ‘காணப்பட்டவுலகம்’ எனலா.

சச்சிதானந்தருபனாகிய இறைவன் சுடமாயிந்துப்பாடுவின மையால் சுட்டியறியப்படும் பொருளுமன்று, அநிவசநியமென்ப பதும் சூனியமன்மையால், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாநபொருளு மன்று என்பார ‘காணப்படாத கடவுள்’ எனலா.

காரியமாகிய உலகிற்குக் காரணமாகிய கடவுள் உண்டெனனும் ஆகமப் பிரமாணத்தை வலியுறுத்துவதாய அதுமானப் பிரமாணத் தாலறிகவென்பார ‘காணப்பட்ட வுலகத்தாற் காணப்படாத கட வுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின்’ எனலா.

உயிரக்குயிராய்கின்று உணராதது முதத்தான் தனுகரணதிக னைக் கொடுப்போனும் முதல்வனேயாவனென்பதை அறிவுறுத்தற் பொருட்டும், உலகிற்குமுதல் அனுவெனவும் காலமெனவும் கேவல மாயையெனவுங் கூறுவாரது மதங்களை மறுத்தற்பொருட்டும் ‘உலகி றகுமுதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக்கொள்க’ எனலா.

ஆரியன்குலாலனாய்கினாக்குவனகிலமெல்லாம் எனச் சுருதி கூறுகின்றமையானும்; குடத்திற்கு நிமித்தனாகிய குலாலன் முதற் காரணமாகிய மண்ணின்தன்மையைப் பெறுததுபோல, உலகிற்கு நிமித்தனாகிய முதல்வன் முதற்காரணமாகிய மாயையின் தன்மை யைப் பெறுமையானும்; குலால குவிந்தாகன் தாமே மண்ணாகவும் னூலாகவுமிருந்து கடபடாதினாகத் தோன்றுமைபோல, முதல் வன் தானே மாயையாக நின்று உலகாகத் தோன்றுமையானும்;

[சுண்டு உருத்திரனென்றது மாசங்கார்க்கடவுளாகிய பரம சிவனை; அவனுக்கும் உருத்திரனென்னும் பெயருண்மையின். உருத்திரன் என்னுஞ் சொற்கு வேதங்களாலும் வேதாந்தமுணர்ந்த பெரியோர்களாலுஞ் சொல்லப்படும் பொருளாவது: சம்சார துக்கத்தினின்றுத் தாண்டச்செய்கின்றவன் என்பதாம். இதனை “ரூஹஸ்டேந து ஸம்ஸாரஹிஃ ஸ்ரீவயதீ ஸ்ரஹஃ । ரூஹ ஊத்யுஹுதெ வெமெஷாவி வெஷாத்வெஷிஃ” என்னுஞ் சுலோகத்தா னறிக. ஐசுவரியமுண்மைக்கு ஈஸ்வரபதச்சுருதியும், வீரியமுண்மைக்கு உககிரபதச்சுருதியும், புகழுண்மைக்குச் சிவபதச்சுருதியும், திருவுண்மைக்குச் சமபுபதச்சுருதியும், ஞானமுண்மைக்குச் சர்வஜ்ஞபதச்சுருதியும், வைராக்கியமுண்மைக்குக் காமரிபுபதச்சுருதியும் பிரமாணங்களாம்.]

அதர்வணவேதம் சிவநாமங்களுள் பகவந் என்னும் நாமந் தலைப்பெய்தெடுத்தோதியதனும, சுவேதாஸ்வதரம் சிவரோனைப் பகேசனென்றெடுத்தோதியதனும, பகவந்நாமப் பொருளாயுள்ளோன் ஸ்ரீ பரமசிவபிரபுவென்றே யறியலாம். இன்னும் இதனுண்மையை பௌஷ்கராகம் விருத்தியினும், சதர்வேத தாத்பரிய சங்கிரகத்தினும், சிகரிணீமாலையினும் விளங்கவறியலாம்.

இனி மெய்யுணாவெய்திய தேவா முனிவா முதலியோரைப் பகவனென்னும் பெயரால் வழங்குவது அவராமாட்டு விளங்கும் பரமசிவவிபூதியினியைபுபற்றியாகவின அஃதுபசாரமேயாமெனப்.

VII. “ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.”

தேற்றம்=கௌரிவு.

VIII. “இப்பாட்டான் முதற்கடவுளதுண்மை கூறப்பட்டது.”

படைப்பு முதலிய தொழில்களைப்புரியும் நான்முகன் முதலியோரையும் உண்ணின்று பிரேரிக்கும் முதல்வன் ஒருவனுள்ளதை லைக் குறிப்பிப்பான் “முதற்கடவுளதுண்மை கூறப்பட்டது” என்றார்.

சுண்டு முதற்கடவுளாவார்-“யதொ வாஹோரி ஹ-ஓதாநி ஜாய நெயெநஜாதாநி ஜீவந்நியசு ப்யஹ்லிஸம்விஸந்தி । தஜிஜ்ஜாஸு ஸுடகசு ஸ்ரஹேதி” என்னுஞ்சுருதி இந்தப்பூதங்கள் தோன்றி கின் றொடுக்கப்பெற்றதெதுவோ அதவேபிரமாமென வுபதேசிக்கின்றமையானும்; “ஓஸாயநஹ-ஓதாஸு ஸ்ரஹாஹிஃ வஸவஃ

கக திருக்குறள்முதற்பாவின்பரிமேலழகருரைவிளக்கம்

முதல்வன் பிரபஞ்சோற்பத்தியினிமித்தம் 'உலகெலாமாகி வேரூயுடனுமாய்' நிறமல் தடத்தலிலக்கணமெனவும், தன்னுண்மை யில் சிவசத்தாகிய சச்சிதானந்தமாய் நிறமல் சொரூபலிலக்கணமெ னவுஞ் சுருதிகூறுமாற்றா னறியலாம்.

இனி, "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி, பகவன்முதற்மேயுலகு" என்னுந் திருக்குறளின் முதற்பாவிற்குத் திரண்டபொருள்: "ஆன் மாவுக்கு அறிவுசெயல்கள விளங்குதலும் விளங்கியபின் விடயத்தி றசென்று பற்றுதலும் இறைவன் திருவடியையின்று யமையமாட் டா; அதுபற்றி இறைவனும், அக்கரங்களை இயக்குதற்பொருட்டு அவற்றுடன் கலந்துகிற்கும் அகரம்போல, அறிவுசெயல்கள் விளங் குதற்பொருட்டு உயிராகளோடுங் கலந்து நிற்பன். அங்ஙனம் விளங் கிய அறிவுசெயல்கள் பின்விடயத்திறசென்று பற்றுதற்பொருட்டு அவ்வுயிராகளை அதிஷ்டித்ததுக்கொண்டு அவைசெல்லுமாறெல்லாம் அறிந்து செலுத்தி அவ்விடயங்களினுமுடனாகக் கலந்துகிறபன். ஆக லான் ஆணவமலத்தினிங்கி வேறுகின்ற வுயிராக அதுபோல இறை வனைவிட்டுத் தனிதது நிறமல ஒரிடத்துமிலே" என்றறிந்து அட க்ருவா மெய்யுணர்வினிலைபெற்றுயாந்தோ என்பகாம்.

இஃ திப்பொருட்டாதல அடியிலவரும் அருணர்திசுவாசாரிய ருடைய அருமைத்திருவாக்கானும அறியலாம்:—

"எவ்விடத்து மிறையடியை யினறியமைந்தொன்றை
யறிந்தியற்றி யிடாவுயிராக ளிறைவனானுஞ்
செவ்விதினி னுளம்புருந்து செய்தியெலா முணர்ந்து
சேட்டிப்பித தெனருமாய்ச் செறிந்து நிற்ப
னிவ்வுயிராக டோற்றமபோதவனை யின்றித்தோற்று
விவற்றினுக்கம முதலெழுத்தாக கெல்லாமாய நிற்கு
மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னாதலானு
மரனடியை யகன்றுகிறப தெனகே யாமே."

வள்ளுவர் ஞானி வருமுதற் பாவிற்குத்
தென்னுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—விள்ளச்
சிவஞான பாடியத்தாம் சிற்றுரையாற் மந்தான்
அவஞானன் தீரவிளக் கம.

"வணங்கி லாழ்த்தி மதிப்பரும் பொருளை
வணங்கி வாழ்த்தி மதித்துமன் பெரிதே."

திருக்குறள் முதற்பாவின் பரிமேலழகருரை விளக்கம்
ஒதுவாறு முற்றுப்பெற்றது.

சூளாமணிக் குறிப்புரை.

சூளாமணியென்பது தேவாமணி யிரண்டனு ளொன்று; மற்றையது சிந்தாமணியென்ப. சூளா-தலை; மணி-இரத்தினம். எனவே தலையின்கண் அணியப்படும் இரத்தினம் அல்லது தலையினது (சம்பந்தமான) இரத்தின மென்பது பொருள்; முதற்பொருளில் ஏழாம்வேற்றுமை யுருபுப்பயனு முடன் ரொக்க தொகையும், இரண்டாம் பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். இது ‘சூடாமணி’ பெனவும் வழங்கும். “டளயோர பேத” என்ற வடநூல் விதிபற்றி டகரமும் ளகரமும் ஒத்து நடத்தலிற் போலியாம். ‘சூளாமணி’ என்ற வொருவகைத் தலையணியின் பெயர் ‘சிந்தாமணி’ யென்பது போல உவமவாகுபெயாககாரணக் குறியாய் நூலுக் காயிற்று. எனவே பலரானும் அச்சகைய சிறப்புடைதகென மேற் கொள் ளப் பெற்றுப் பாராட்டத் தகுவதொரு நூலா மென்பது பெற்றும். ‘சூளாமணிப்படலம்’ எனக்கமபநம், ‘சூடாமணி நிகண்டு’, ‘சத்திர சூளாமணி’ யென்பபிறநுங் கூறுதல் காண்க. சூடா தலை மயிர் முடியுமாம். சிகாமணி, சிரோமணி, சிரோரத்ர மெனப்பனவுங் காண்க. சிந்தாமணி, கெளத்துவ மணி, சியமந்தகமணி யெனப்பனபோலச் சூளாமணியு மொருவகைத் தேவ மணி யென்பர் பிங்கலந்தை யுடையாரும். வசன சூளாமணி: வசனமாகிய சூளாமணி யென விரிதலிற் பண்புத்தொகையாம்.

இந்நூலினைச் செய்யுண்டையிற் செயதவர் தோலா மொழித்தேவர் என்னும் பெயரிய வொரு சைன முனிவர். இவர் கார வெட்டி நகரத்தரசரு ளொருவனுடைய விசயன என்போனது காலத் திருந்தவ ரென்பதும் இவர் சைன ரென்பதும் பின்வரும் பாடலானுணரப்படும்.— “திக்கெட்டும் புகழ் படைத்த திறலவிசயன புயலனைய கையன நெய்வைக், கைக்கொட்டி நகை க்குமிகற் காவெட்டி யரையனவள நாடற் கேறப்ப, பொக்கெட்டும் பத்து மிலான புகழத்தரும் தீர்த்தன்மலாப்பதம்பூ சிப்போன, சொறகெட்டா வரன் றோலா மொழிசூளாமணியுணாவோர் துறைகண டோரே.” இனி யிந்நூல் சீவகசிந்தாமணி போல விருத்தபாப்பி னியன்றதும் சொற்பொருட் செறி வுடையதுமாகிய வொரு செந்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாம். சிந்தாமணி நூல் கத்துச் சிறப்புடையரசனைச் ‘சிந்தாமணி’ யெனநல் போல இதனகத்தும் சிறப்புடையரசன ‘சூளாமணி’ யெனப்படுகின்றனன். யாப்பருங்கல விந் தீயுரையினும், யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையினும், சிலப்பதிகார வடி யார்த்த நல்லாருரையினும் இந்நூற்பாக்கள மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூலின் விருத்தத்தொகை-உக/கக. மாபுராண மெனலும் சைன முதனூலிற் சுருங்கிக் கிடந்ததை விரித்தல் நூலயாபயினைச் செய்தன ரென்ப. இது கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரம், நாட்டுச்சுருக்கம், நகரச்சுருக்கம் என னு மிலை தவிரப் பத்துச் சுருக்கங்களுள்ளது.

சுரமை நாட்டிற் போதன நகரின்கட் பபாபதி யென்னு மோரசன் யகாபதி சசி யெனற இருமனைவியரிடத்தும் முறையே விசயன், திவிட்டன் என்ற மக்களிருவரைப் பெற்றன னென்பதும், இவர்தமுள் இளையோருடைய

திவிட்டனுக்கு வித்தியாசரரசு நெருவனது மகள் சயம்பவை யென்பாள் மணஞ்செய்விக்கப் பெற்றன னென்பதும், அதன் பின்னர் முன்னமே தனனெ டி முரணிய வித்தியாசரசு சுகிரவர்த்தியொடு திவிட்டன் பொருது அவனை வென்று வித்தியாசர வுலகினைக் கைப்பற்றி அதனைத் தனது மாமனார்க்கு அளித்தன னென்பதும், பரபாதி தன்மகனிடத்தது இராசபாரத்தை நிறு வின னென்பதும், திவிட்டன் கோடிக்குன்றம் பறித்தேந்தின னென்பதும், திவிட்டன் சயம்பவையினிடத்து அமிர்தசேன னென்னு மகனையும் சோதி மாலை யென்னும் மகளையும் பெற்றன னென்பதும், இவர்கட்கு முறையே சடி யரசன மகனாய் அருசக கீரத்தியின் மகளையும் மகளையும் மணஞ்செய்வித்தன னென்பதும், பரபாதி துறவுபுண்டு முத்தி யெய்தின னென்பதுமாகிய சரிதம் இந்நூலின் கண்ணே மிகவுந் செவ்வனே விரித்துப் புனைந்து கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்கண் ஆங்காங்குச் சில பணடைக்கால் வழக்கங்க ளும், சைனமத்ததின் ரொழுக்கங்களும், அரசாட்சி செய்யும் முறையும் காணப்படும். உதாரண முத்தரால் உலகியனெறியு மொருவாறு சுட்டப் பட்டுளது.

இக்காப்பியத் தலைவனான திவிட்ட னென்போன் ஆருகத் மகாபுராணத் திற்குரிய நவவாசுதேவாக்குண முதலவனான சிப்பிரவத் வாசுதேவனென வும், திவிட்டனுக்குப் பகைவனான அச்சுவகண்டன் நவப்பிரதி வாசுதேவா கருண் முதலவனான அயக்கிரீவப் பிரதிவாசுதேவ னெனவும் கூறப்படுகின் றனர். இந்நூலிற் சீயவகையும வித்தியாதரவிவாகமும் சேடியா சங்காரமும் முதலாயின வெல்லாங் கண்ணிரானது சரித்திரத்திற் சோந்தனவல்லவாயி னும் திவிட்டராசன் நிறமும் குணதிசயங்களுந் திருமால்ன் அவதாரமாகிய கண்ணன தும், திவிட்டருகுத் தமயனாகிய விசயனது நிறமும் குணதிசயங்க ளும் கண்ணன் மூத்தோனாய்பலராமன துமாகிய இலக்கணங்களுோடு பெரும் பாஹு மொத்திருக்கும். பலராமகிருஷ்ணரிற் கிருஷ்ணனுக்குச் சிறப்புமிரு மாறு போல் நன்மிக திவிட்டருகுச் சிறப்பு மிக்கவாறு கண்டுகொள்க. சிற தாமணியிற் சீவகன் பலரு மெடுகசுதற்கரியதோர் கல்லினைக் கையகத்தேந்தி யாழனமையும் சாந்தருவசுத்தை யென்ற விசதியாசரமனை மணந்துகொண் டமையும் இந்நூலில் திவிட்டன் கோடிக்குன்ற மெடுத்தமையினையும் சயம் பவையினை மணந்துகொண்டமையினையு மொக்குமாறுணாக.

புறவுணா—பாகம்-1.

புறவுணா யென்பது நூலகத்துக் கூறப்படாத சிலபொருள்களை நூலுக் குவெளியே தனியேசொல்லுவதாம். “முசவுணா பதிக மணிநூலை நான் முகம், புறவுணா தந்துரை புனைநுரை பாயிரம்” என்றார் நன்னூலார் ; ஆத லின் இவையனைத்தும் ஒருபொருட் சொற்களென்றுணாக.

இலக்கியம்—‘லக்ஷயம்’ எனலும் ஆரியசொற திரிவு. இலக்கணத் திற்கு இடமாவதென்பது பொருள். காப்பியம்-காவியம். மாணவர்-மாணக் கா. கத்தியம்-வசனம். பகிரங்களு செய்தால் - வெளிப்படுத்தினால். சாவ காசம் - leisure

பாகம்-2,

செனனைச் சாவகலாசங்கத்திற் பிரவேசபரீக்ஷ - The Matriculation Examination of the Madras University. நியமிப்பான்-ஏற்படுத்தும் பொ

ருட்டு. திராவிட பாடசபையார்-The Dravidian Board of Studies. தற்கால வியாக்கிரமம் - இக்காலத்துக் கல்வியின் முறைமை. பூகோளசாஸ்திரம் - நிலவுலக வுருண்டையைப் பற்றிச்சுறும் நூல், Geography ககோளசாஸ்திரம் - வானத்தின்கண்ணுள்ள சூரியன் சந்திரன் முதலிய மண்டலங்களைப் பற்றிக்கூறும் நூல் Astronomy, கம் - வானம், கோளம் - உருண்டை. சத்த சபக, ஏழு தீவகம் - தீவு, தவீபம் 'சதக்' என்னும் அடைமொழியைத் தனித்தனி சமுத்திரத்தொடிக் தீவகத்தொடும் அசலத்தொடும் கூட்டியுரைக்க. அசலம் - மலை, சலிப்பில்லாதது என்பது உறுப்புப்பொருள். விரவி - கலந்தது மாசாந்திரம் மாசந்தோறும் சம்புடம் - Volume. மெச்சி - 'மெய்ச்சி' யெனவும் வழங்கும், கொண்டாடி பஞ்சத்தந்திரக்கதை - தாண்டவராய முசுலிமார் செய்தது திரிசொறவிரயோகம் - திரிசொறகளை அங்காங்கு உபயோகிக்கல், திரிசொல இயற்சொல்லின் வேறுபட்டசொல், திரிசல வேறுபடுதல், வேறுபடுகலெனந்து இயற்சொறபோல இயல்பாணுரப்பாது அரிதின் உணரப்படுதலை [நன பெய 15.] ஆதசம் - பொருள், meaning அருச்சி - அருமைப்படுத்தி, 'அருச்சி' என்பதன் பிறவினை ஒருபொருட் பன்மொழி ஒருபொருளைக்குறித்த பல்சொறகள் இவை சிறப்புப்பற்றி யுபயோகிக்கப்படுவன "ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பின்னவழா" என்றா நன்னூலாரும். வரைகால் - எழுதினல். பெருக்கி, அருக்கி, நெருக்கியென எதுகைக்கொடைக்குரிய சொற்கள் அடுக்கித்து நெச்சமை விநுத்தியநுப்பிராசம் என்னுஞ் சோல்லணியாகும், அல்காவது எழுத்து ஒன்றேனும் பல்வேறு மிடையிட்டுப் பலகால் வருவது. பிரதமவித்தியா பரீக்ஷை - First in Arts Examination. அருகம் - தகுதி, யோக்கியம். முகணூல் ரங்குச்செய்யுட்குளாமணி பல்லாற்றால் - பல்லித்ததினல். திரித்து - திரிசொறகளுடைச்சாகக். பரியாயங்கள் - பொருளொருமையுள்ள வேறு சொற்கள் பிற - Synonyms தெரித்து-தெரிவித்து கமழ - மணக்க வரித்து - விருமயி மேற்சொண்கு விரித்து, திரித்து, தெரித்து, வரித்து என்றமையும் அஃ வணியினபாற்படும் இரண்டுபட்டி - வேறுபட்டி சான்று - சாட்சி ஆன்றோ - அறிவு நிறைந்த பெரியோர மண்ணித்தல் - பொறுத்தருளல், இது உலகவழக்குச் சொல்லையன்றிச் சான்றோர் செய்யுளுரைகளிற பயின்று வாராமை காண்க

குளாமணி.—பகுதி-1

தற்சிறப்பு - தன்னைப்பற்றிப் சிறப்பு அல்லது தன்னுடைய சிறப்பு ; ஈண்டுச்சிறப்புப்பரியாராம இது சான்றையுங் செய்யலாம் இசை - கண்ணை பெருமபாறுங் கடவுள் வாழ்த்துஞ் செய்பொருளுங் கூறப்படுகல் வழக்காம் எனனை? "செய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளு, மெய்தவரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்பதிலக்கணமாமா கலின். இச்செய்யுளின் கண்ணும் அவை காண்க இச்செய்யுள் வசனநூலாசிரியர் செய்து கொண்டதாம்

1 உரை.—தோல் ஆனனத்தான தொழ - யானை முகத்தையுடைய விநாயக்கடவுள் யானவணங்குதலான, கள் ஆவிழுவெள்ளம்மா காரிகை - கேளுளிக்கும் வெண்டாமரை மலரில் வாழ்கின்ற அழகுடையவளாகிய சரசுவதி, மேவும் - விருமபியுசுவவான், கணிந்த தெள்ளுச்சமிழ கொள்ளை எவையோர்த் இலக்கு - மிசலுமினிய தெளிவான தமிழ்மொழியின் மிக்க

மேம்பட்ட செல்வங்கள் [சொறசெல்வம் பொருட்செல்வம்] கூழிளங்கும்; (ஆதலின்), தோலாமொழித்தேவர் சூளாமணிச்சரிதம் - தோலாமொழித்தேவர் பாடிய சூளா :ணியென்ற காப்பியத்தின்கட் கூறப்பட்ட சரித்திரம், மௌளவரும் - மெதுவாக [ஒருவிதவிடையூறுமினறி] (எழுத) வரும்.

குறிப்பு.—களளவிழும வெள்ளைமரை, தெளளுதமிழ்க் கொள்ளைவளம் இவை சேகாநுப்பிராகம் என்னுஞ் சொல்லணியின்பாற்படும். சேகாநுப்பிராசமாவது இரண்டிரண்டு மெய்கள் உயிரேற்பபெற்று இடைவிடாதுமறுத்துவருவது. மனா - 'தாமரை' யென்பதன் முதற்குறை. விராயகக்கடவுளை வணங்கவே நாமகள் தானேவந்துதவ்வாள, சொற பொருட் செல்வங்களுந் தானே வந்தெய்துமென அக்கடவுளின் அருள் வல்லபத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியபடியா மென்பதணர்க; இதுறுதலிப்புருதலென்னு முத்தி, ஆகவே, இது தற்புகழ்ச்சியாகாது. இவ்வாறே “நானமுதறொழுது நன்கியம்புவனெழுத்தே” யென்றா நன்னூலாரும். சமீபவதி, பெருமானது அருளவழி நிற்பாளென்பதனை “நூனவாணிவந்திறுத்தன ளன்பர்தநாவில” என்ற திருவினையாடல்புராணச் செய்யுளானுமறிக. மௌள-‘மெல்ல’ வென்பதன்போலி, ‘அலமரு’ என்பதை ‘அளமரு’ என்றும் போலக்கொள்க. “அளமருயிறப்புக வமலறகூய்த்திடும், வளமலா” எனறா தணிகைப்புராணமுடையாரும். ‘மௌளவரும்’ என்பதனானே அவை யடக்கமு மொருவாறு கூறப்பட்டமை காண்க. இனி ‘மேவும்’, ‘இலங்கும்’ என்பனவற்றைப் பெயரெச்சமாககிப் பொருளுரைத்தலுமாம். பின்னீரடியினும் அடிமுதன்மடக்கணி யுண்மையுணர்க. இது நேரிசைவெண்பா.

காவியக்காப்பு:—சூளாமணிக் காப்பியத்தின்கணுள்ள காப்புச்செய்யுள். காப்பு - காத்தல், இது காக்கின்றதகடவுள விடயமான வணக்கத்திற்குத் தொழிலாகுபெயா. இச்செய்யுள் தோலாமொழித்தேவர் செய்தது.

2. உரை:—வினையின்தொகை வென்றான ஆகி - கருமங்களின் ரொகுதியைச் சயித்தவனாய், ஒன்று ஆய தனகண் விரிந்த பரந்த - ஒப்பினறித்தனிமைத்தாகித் தன்னிடத்தினின்றும் வியாபித்துப்பரவிய, உணர்வின ஒழியாது முற்றும் சென்றான் - தனது பேரறிவினா குறைவற யாவற்றையுமறிந்து கொண்டவனும், திகழும சுடர்கூழ ஒளி மூர்த்திஆகி - விளங்குகின்ற பிரபாமண்டலத்தாற் சூழப்பெற்ற ஒளிமயமான வடிவுடைய வனுமாகி, நின்றான் அழக்கீழ் பணிநதாரா - அழியாதுநின்ற அருகக்கடவுளினது திருவடிகளிலே வணங்கினவர, வினையுரிக்கின்றார் - (இரு) வினையுமொழிந்த (முத்தியுலகினழியாது) நிலைபெற்றவராவார்.

குறிப்பு:—இஃது அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணமென்னும் நால்வகைச் சைனவணக்கங்களுள் அருகசரணமாம். வினையின் ரொகையை வென்றானாகிச் சென்றானு நின்றானுமாகியவனது அடியெனக் கூட்டிக்கொள்க. ‘வினையின் ரொகையாய்’ வென்பது உம் பாடம்; அதற்கு வினையின் ரொகையாவற்றை வென்றானுஞ் சென்றானு நின்றானுமெனக்கொள்க. வென்றானுய பின்னரே மறநவியலபுகள் நிகழ்தலின் ‘ஆகி’ யென்னும் பாடமே சிறப்புடைதது. ‘தொகையாய்’ என்று பாடங் கோடல் சந்தத்திற் கொவ்வாதென்றொழிக. விரிந்துபரந்த - ஒருபொருட் பன்மொழி.

தன்கண் - வேறறுமையுருபு மயக்கம் ஒன்று-அச்விதீயம், ஏகம். 'அடைதற பொருளவாளு சொற்கள் அறிதற பொருளினவுமாம்' என்ற வடமொழி நியாயத்தினுற 'சென்றான்' என்றதற்கு அறிந்தவ னென்றாரைத்தாம். இனி யானமகோடிகளின் அறிவிறசென்று கலந்தவ னெனலுமாம். உணர்வின் : இதன்கணுள்ள ஏதுப்பொருளினதாகிய 'இன்'னுருபை யொப்புப் பொருளினதாக்கித் தன்னிடத்து ஒன்றேயாய விரிந்து பரவிய அறிவினைப் போலத்தான் உலக மெங்கு மிடைவீடாது பரவிச் சென்றவ னென்பது மொன்று. பிரபாமண்டலமாவது சந்திராதித்தியர், நித்தியவிநோதம், சசல் பாசநம் என்னும் மூன்று பிரகாரங்களையுடைய வொளிவட்டமாம். அருகக் கடவுளின் வடிவம் இவ்வாறு ஒளி வட்டத்தாற சூழப்பட்டிருக்கு மென்பதனை யிறநூல் கூறவுச் சருக்கத்தினுங் காண்க. 'அழககீழ்' என்பதற்கு 'அழகனை' யென வேறறுமையுருபு மயக்கமாகப் பொருளுரைத்தலுமாம். நின்றா; தெளிவும் விரைவும் பற்றிய கால் வழுவுமையியாம். 'உணர்வின் னொழியாது' என்புழி னகர வொற்று விரித்தல் விகாரம். 'நீங்க நின்றார்' என்ப பாடமோதுவாரு முளர். அது சிறுவாமை யுயத்துணர்ச்சு. இது கலி நிலைத்துறை.

முதலாவது : குமாரகாலச் சருக்கம்.

குமாரரது காலத்தைப்பற்றிய சருக்கம் என்பது பொருள், அன்றிக் குமாரராயிருந்த காலத்தைப்பற்றிய சருக்க மென்பது உமாம். பின்னதே சிறப்புடைத்து; 'கௌமார காலச்சருக்கம்' என்றிருத்தல் மிகவும் நேரிது. இதனகட் காப்பியத்தலைவனாகிய திவிட்டனது இளமைப் பருவத்துச் செய்தியும் அவன றமயன் விசயனது இளமைப்பருவத்துச் செய்தியும் பிறந்து வளர்ந்தமை முதலாயினவுங் கூறப்படுகின்றன.

பரதகண்டம் : (இந்தியாதேசம்) நவசண்டங்களு ளொன்று. நாபிமகாராசனது பேரனும் ருஷப மகாராஜனது மகனுமாய பரத மகாராசன ஸ்ரீர்வம் ஆண்ட இடமாதலபற்றி யிப்பெயர்த்தாயிற்றென்ப. இனி யிப்பரதன் சருந்தலைக்கும் துஷ்யநதனுக்கும் பிறந்தவ னென்றுங்கூறுப. கண்டம்-பா கம்.

முடி - கிரீடம், Crown மலிதது - நிறைந்து. பழகின்ற - தங்குகின்ற. கோடிகளுன்றம்-ஒருமலை. இதன் வரலாற்றை அறியுந் சருக்கத்திற் காண்க. [வசன் குளாமணி 105, 106-ஆம் பக்கம் பார்க்க.] அகழ்நது - பறித்தெடுத்தது. என்ப - என்று (பெரியோர்) சொல்வார்.

பகரம்-2

சிரோரத்தினம் : சிகாமணி : தலைமேலணியும் இரத்தினபரணம். போ தனம் - Bhutan. மாடம் : உபரிகை, கூடம் : சிகரம். விநோதம் : புதுமை. செல்வ மிகுதியும் இன்ப மிகுதியும் பற்றி வித்தியாதரவுலகு உவமிக்கப்படும். நிகழ்வதை-நடப்பதை. நிதியெனப் படுவவெல்லாம்-நிதியென்று சொல்லப்படுவனயாவும். நீதி - பொருட்டுகவை ; சங்கநிதி பதம் நிதிமுதலாயின இளைப்பாறி ; இதுகாறும் அவையெல்லாம் ஒருவரினன்று மொருவராக மாந்

மாரி வந்து கொண்டிருந்ததை லுண்டாகிய இளைப்பு கண்படை கொள்ளும். கண்முடிக்கொண்டு தூங்கும், அச்சாவது உணவுகள் அவவிடம் விட்டுப்பெயரது செல்லாவனபது ஆயிரம் நாவடையோர் ஆதிசேஷர் பலர். விரித்ததைதராதது விஸ்தரித்துச் சொல்லுந் தன்மையை யுடையது அரசுதனிகள். இரத்தினம் முதலியன. அரசன்மந்தரம். அரசனாதிதீராக கசந்தி. வேறுமனம் - வித்தியாசம், பேதம் இந்நரபுரி. இந்நிரன் நகர், அமராவதி அந்நரபுரி. ஆகாயத்துச் சஞ்சரிகளும் நகரம். ஆண்டு அங்கு, வதிநதாற்போல-தங்கினாற்போல, மன்னுயிர் இவ்வுலகின்கண் நிலைபெற்ற பிராணிகள் ஒம்பும். பாதுகாக்கும். பயாபதி அபிநானம்-பிரஜாபதியென்னும் பெயரையுடைய பயாபதி-பிரஜாபதி யென்னும் வட்சொற்றிரிவு சனங்களுக்காக உலாவெனப்பது பொருள் மனப்பதைகள் சனங்கள், மக்கள் தொகுதி (Mankind) மனடைக்களாகிய வுடலுக்கு என வகதேசவுருவகத்தைப் பூர்த்திசெய்து சொன்ன. மதனவேள் - மனமதன். பூங்கண்: மலரம்பு, வயவேநநர் வலிடவரசர், வெற்றி மன்னருமாம். நலிபவர் வருந்தவோர், தத்தம், தங்கள் தங்களுக்குரிய தருமநெறி தருமமாகம ஆநிலொன்று கடமைகொடுத்தல் பிதிரா, தேவா, விருத்தினா, சுற்றத்தாரா, தான், என்றுசொல்லப்பட்ட ஐந்திடத்துந் செய்யும் அந்நெறியை வழுவாமற்செய்தல் இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அந்மா மெனப்பது “தென்புலத்தார தெய்வம் விருந்சொசக றுன்னெறாவ, கைமபுலத்தா றேழம்பறலை” என்னுந் தேவாதிருமொழியா லுயத்துணரக கிடத்தலின் மேற்கூறிய வைந்திடத்தும் செய்ந்தரு கடமைகளைச் செய்தற்கு ஐந்துபங்கு வேண்டியது ஒருதலை யாசலின் குடிசனது வருவாயுள் ஆநிலொரு பாகமே (One-Sixth) அரையறகுரிய இதைப்பொருளாமா றுணாக, தாமாகவே; ஏகாரம் பிரிநிலைப்பொருளது, கடமை கப்பம் (Duty), திறை வரி (Tax), ‘கிடையாது, என்னும் பத்ததின் பின்னா ஒரு முற்றுப் புள்ளியினைப் பெய்துகொள்க, காரணசிறப்பப்பெயர். ஒரு பொருளைக் குறித்தற்குக் கடவுளானும் அறிவுடையோரானும் இட்ட குறியாகிய பெயர் இங்குநிப் பெயர். காரணத்தான வரும் பெயர் காரணப்பெயர். அகவனமாய காரணப்பெயர், காரணப்பொதுப்பெயரென்றும், காரணச சிறப்புப்பெயரென்றும் இருவகைத்தாம். உ-ம், அணி - காரணப் பொதுப்பெயர், முடி-காரணச சிறப்புப்பெயர். ஈண்டு அப்பெயர் அ-மனனையே குறித்து நிறைவின காரணசசிறப்புப் பெயராமாறுணாக, அஃது, அப்பெயர். அவ்வாறொருகூட நாளில்: அவவிதமாக நடக்கும் நாளில்.

பக்கம்-3.

இணையாகிய, சமானமாகிய, மிகாபதி: ம்ருகாபதி என்னும் ஆரியச சொற்கதை வென்ப, சசி. “நயீ திகரமு” என்றதனானே ‘சசி’ யெனப்பது இங்ஙனம் வந்தது, வரைந்து மணமுடித்து சுருண செளந்தரிய மாதா நற்குணமும் நல்லழகும் வாய்ந்தமகளிர், மாதா: அழகுடையவர்கள். காமக் கிழத்தியா: கிழமை - உரிமை, காமவின்பந்தரும் உரிமைமகளிரா. வசந்த காலம்போன்றது இமமன்னனது அரசாட்சிக் காலமென்று விரித்துரைத்துக் கொள்க, அணிபெற் அழகுதயங்க, இலகுவது விளங்குவது, பூங்குழை மகளிர்: அழகிய குண்டலமணிந்த மங்கையா, மகளிரா, இர ஈற்றுப்பல்லோர பட்டர்க்கைச்சொற்களு ளொன்று C1 பெண்டிர், புத்தேளர், பொன்னல மண்

க்கொம்பு; பொன்னாலயா மலர்கள் நிறைந்த மாணிக்கத்தா னியன்ற பூங்
கெரம்பு, பொன்மலர், அவயவங்களுக்கும் ஆபரணங்களுக்கும், மணிக்
கெ மபு, மாணிக்கவெயில விரிகுடும் உடம்பிற்கும் உவமை. மானவும் :
பொலவும் ; “பொலப்புகைய” என்றுஞ் சூக்திரசநானுணாக. அன்னோர் :
பூங்குழைமகளிர். திலகம் - திலகம், தெறிப்பொட்டு திகழ்கனா : விளங்
கினா. திருமகன் : இலக்குமி ராஜினம் புதிது. (பிராஜினம்-பழையது) பொ
லியும் : திகழும். மழலைச்சொல், நிரம்பா மென்மொழியாங் குதலைச்சொல்.
ஆவி உயிர், மனத்தினுட பிணிகசப்பட்ட அரசன் மனமாகிய சிதையின்க
ண் ஆசையாகியபாசகதாற கண்டுண்டு கிடக்கும் மன்னன், கற்பகம் : இரப்
போர்கருவள்ளலெனக்கொடுக்கும் செய்கச்சுமை வாய்ந்த ஐந்தருவி
னுளொன்று இம்மரங்கள் பாறகடற்சீரூன்றிய அமுதுடன் பிறந்தவை “சந
தானநகேவதாரங் கற்பகம் - மந்தாரம் பாரிசாக் கைந்தருவருக்கம்.” “இம்
மரமையுந் தெய்வமரமென்ப” காமவல்லி : “கற்பகஞ்சோ கொடிகாம
வல்லி”யாம். கற்பகம் மன்னதரும், கொழுந்து காமவல்லிகள் மன்னனிரு
மனைவியாக்கு முவமை, பயர்பதி மன்னன் கற்பகம் போற் தன்னிலையிற் பிற
ழாது நின்று வள்ளன்மையுடையனா தன்மையையும், அவன் மனைவியா,
கொழுந்தும் வல்லியு தாமனைந்தருவையே சராபாகப்பெற்று வளரு
மாபோல், அவனைப் பற்றுக்கோடாக விழைந்து இன்னலந் சிறப்புற
மையையுந் தெரிந்தும் உளநுதையவம் நயச்சுதச் செள்ளிதினுணாக.
வாழ்க்கை கை, கொழிற்பெயர் விசுதி பேறு, பயன், சுவப்பேறு. தவத்
தினப்பன். கற்பலோகம் சுவர்க்கலோகம். பலபக்கிரன் : டஸ்ராமன் ;
வலிமையிற் சிறந்தோன் என்பபொருள்படும் ; இவன் வெண்ணிறமுடைய
னாகலை “வெண்பளிக் கு மேனியன்” என்பகளுணுணாக

பக்ரம்-4.

காயா : ஒருவகைமரம். கிருஷ்ணன் கருநிறமுடையோன். கிருஷ்
ணம் என்றது கறுப்பு, இலிங்கந்நம் பொருள்படுதலைக் கருநாகத்தைக்
கிருஷ்ண சபடமென்றும் கருந்துளசியைக் கிருஷ்ண துளசிபென்றும்
கூறுதலாலு முணாக. கிருஷ்ணன் என்னும் மொழி யின் சிதைவே கண்
ணன் என்பதை யுண்பதற்கு. முகநாசகம் வேளை. நாமகரணம் :
பெயரிடுஞ்சடங்கு. காளைப்பருவம் இளைமைப்பருவம். “பாலைக்கலைவனுஞ்
சிறுவனவகாளை” என்பகளுணதிக. தாமாட்டுப்பிணிப் புண்ணத்தக்க :
தம்மிடத்துக் கட்டுப்படத்தக்க. வயங்கினா விளங்கினாகள். துயில்
ஒரீஇ : தூக்கம் நீங்கி ; சொல்லிசை யளபெடையாம், இதன் சாதாரண
ரூபம் ஒருவி. வழிபாடு வணங்குதல், வழிபடு என்னும் முசுநிலை திரிந்த
தொழிற்பெயர். அரசவரிசை அரசாக்கிரிய வரிசை, குடை, கொடி,
சாமரம், ஆலவட்டம், பரிவாரம் முசலியன். ‘பேய்’ என்னும் வினையெச
சம் பாட்டினுதிதியுள்ள புக்கான் என்பகைக் கொண்டிருடியும்.

செய்யுள்

உரை :—பளங்கு படிக்கத்தகளை, ஒளி கதுவ பிரகாசம் மிகும்படி,
போழந்த பிளந்தகளுலாகிய, பலகை பலகைகளை, கன்னுலவ இடம்
விளங்கும்படி, சேர்கதி பொருத்தி, விளங்கு ஒளி விளிம்பின் செம்பொன் :
விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய விளிம்பிலே செம்பொன் பொருந்திய,

வேதிகை : மேடையினையும், வெள்ளிவேயுள் . வெள்ளித்தகடுகளாலமைந்த விதானத்தையும், துளங்கு ஒளி : அசைவதுபோல் விட்டுவிட்டு மிக்க கார் தியைப்பரப்பும், பவழத்தின்கால் . வலிப பவளக்கால்களையும், சுடர்மணி த்வழும் பூமி : கிரணங்களைப் பரப்பும்ணிக ளமுத்திய அடியிடத்தையு முடைய, வளம் கவின்று அனையதுஆய செல்வப்பொருள் அழகியவழிவுடன் திகழ்ந்தாற்போனதமண்டபம் மலிபுககான:கொலுமண்டபம் விளங்குபடி உட்புகுந்தான .

குறிப்பு :—பழகம் முசுலிய கற்களையறுத்துச் சாணைபிடித்த பின்னரே அவற்றின் ஒளி இனிது விளங்குமாதவின 'பளிங்கொளி கதுவப்போழ்ந் தபலகை'யென்றார் பளிங்கு. ஸ்பழகம் எனனும் வடசொற்சிகைவு. வேயுள் : மேதகட்டி; விதானம், தொழிலாகுபெயர், ஈண்டு, உள்-தொழிற்பெயர் விருதி. பவழம் . பரவாளம் எனனும் வடசொற்சிகைவு. கவின்று : இற நத்கால வினையெச்சம்; கவின், பகுதி - எல்லாவளங்களுஞ் செறிந்த கொலுமண்டபமேயாயினும் மனனனினதேற கவினின்றமுமென்பார் 'மண்ட பமலியப் புககான' என்றா 'மண்டபமவிரபுக்கான' என்று வேறுபாட ங்காட்டுவாருமுளர். புக்கான பகுதி இரட்டித்திறந்த காலங்காட்டியது; கசுரத்தை இறந்தகால விடைநிலையென்று கொளவாரா இலக்கண விளக்க காலாரா. புரோகிதன : யாவற்றிற்கும் முன்வைக்கப்படுபவன் ; எனவே சுபாசுபங்க எிரண்டனையும் முன்னிருந்து நடத்துபவன், இதங்களை (நன் மைகளை) முன்னறிந்து சொல்பவ னென்பாருமுளர். அருகாசனத்தின ராயினா : சமீபித்த இருக்கையராயினர்.

பக்கம் - 5.

விடுக்குதி : அனுப்புவாய். திரிகாலநானம் : இறப்பெதிர்வு நிகழ்வெ ன்னும் முக்காலங்களையு முணருமுணர்ச்சி, நிமித்திகை . குறிசொல்வோன்; நிமித்தம் குறி. கடை வாயிறகடை கங்குல் : இரவு. விசம்பு : ஆகாயம் இழிதல் . இறங்குதல். விஞ்சை : விதகை; விஞ்சையராஜன் . வித்தியா தரமன்னன், திருமுகம் ஒலை; சடித்தம். புட்பமாகாண்டம் : பயாபதிமன்ன னது நந்தவனம், மலர்களின் மிகுந்த கூட்டத்தையுடையதென்று பொ ருள்.

பக்கம் - 6.

வியப்பு : ஆச்சரியம். தகைமை தன்மை. நாழிகைப்பறை : நாழிகை கழிந்ததைத் தெரிவிக்கும் வாத்தியம். மந்திரசாலை : ஆலோசனை செய யுமிடம். அமாதியா அமைச்சர், மந்திரிகள்; அருகிலிருப்பவர் என்று பொருளபடும் வடசொல், அமர் : அண்மை. சம்பவம் : நிகழ்த்தக்கது. ஏகசக்கிரேசுவரன் . தனியே ஆஜனாசக்கிரஞ்செலுத்தி அரசாள்பவன். ரேகை : கோடு சங்கபாணியன் : பாஞ்சன்னியமெனனுஞ் சங்கத்தைக் கையிலுடைய திருமால். சங்கை : சந்தேகம். நிகர் : ஒப்பு. பொழில் : கோலை. துருமகாந்தன் : மரங்களுக்கு விருப்பமானவன் என்றுபொருள்; மரங் களைச்செழித்து வளருமபடி போற்றப்பவன் என்பதாகருத்து.

பக்கம் - 7.

நல்லி : கொடுத்த. கோயில் : அரண்மனை ; இலக்கணப்போலி. உத்தி யானம் : நந்தவனம்.

பக்கம் - 8.

இரத்தாபாச்சருக்கம் :—இரத்தாபாபுரமென்னும் விஞ்சையாபுரியில் நிகழ்ந்தசெய்தியினைத் தெரிவிக்கும் பாகம்.

செய்யுள்.

உரை.—மஞ்சுதோயவரை : மேகங்களவரது பழகினர் (உயர்ந்த) அமமலையில், மைந்தரோடு ஆடிய காரியாருடன் விளையாடிய, அமசில்லுதியர். அழகிய பொனவட்டத் தகட்டளிபொருந்திய கூந்தலையுடையவர்கையரது, ஆர அந்தம் நிலைந்த முன்னெற்றியிரினமேல் (பொருந்திய), பொடி வாசனைப்பொடி, பஞ்சராகம் ஐவகை நிறமடைக்க இரத்தினங்களை, பதிதக. (பலவேறுவிதமாய்ப்) பதிதக, பளிங்கு அறை. பழகத்தாலாகிய அறையிலே, தஞ்சு பொருந்திக்கிடக்கும், பாதைகள் மேல். கற்பாதைகளினமேல், துதைவுற்றது. சிந்திமிக அடாந்த கிடந்தது.

குறிப்பு.—மஞ்சுதோயவரை தோடீபுயர்வு நவீந்தியணி; இரத்தினவடநூலார் ‘சம்பந்தாதிசயோகதி யலங்காரம்’ என்பார். அ. சிலோதி அழகிய சிலவானமயிரினையுடையாள என்பாநச்சிலுக்கினயீர். இனிஅழகிய குளிராத கூந்தலையுடையாள என்றுரைத்தது மொழி நாகம் நிறம். ராண்டு நிறத்தையுடைய அரசனாகிக் குறுகுபெயர், பளிங்கு + அறை, டளிக்கறை; “மென்றொடாமொழியுள்” என்னுள் (சுசுதிரத்தானமைச்சு. ‘விளிப்பறை போகாது மெய்புறத்திலீழம், பளிக்கறை மண்டபம்” என்னும் மணிமேகலை யடிகளாற பளிக்கறையிலப்பை யீண்டதிக.

நாககனலியா தேவர்களிர், நாகம் விண்ணுலகம். “நாகமவின் குரங்கு பன்னை நறுநாமலைபாம்பியானை.” இனிப்பாதலத்தையும் நாகச்சாதி மகளிரென்று கூறலுமொன்று. நறுநாறம், நல்லவாசனை. கோடு-சிகரம். பொறபிறது. அழகுடையது விலங்கல மலை, காரணப்பெயர், ஒரு பக்கலிலகி நிறபதென்று பொருளபடும். பெயரியது. பெயருடையது. ஈடு: உவமை.

பக்கம் - 9.

பெண்ணுணங்கு : தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தபெண். ஏறாம். உயர்வு. பேதைப்பருவம் ஐந்துமுதல் ஏழாண்டுவரையில், எட்டுமுதல் பதினாறு வரவும் பெதுமபைப்பருவம். சொபம்பிரபை. இயல்பில் ஒளியுடையாள். செவிலித்தாய். வளர்க்குநகாய். தாதி. ‘தாசி’ என்னும் வடசொற்றிரிவு; வேலைசெய்பவள் என்று பொருளபடும். இவாந்த: ஏறி. மனோவனம் : கண்டோர்மனத்தைக் கவாவதென்று பொருள். மடவார் இளமகளிர். மாணம். போலும் முருகுகித்தம் பலாசம்பூவினிதழ், உறழும்: ஒக்கும்.

பக்கம் - 10.

வெக்கும் : போலும். இவ்வனம் ஒக்கும் என்னும் பொருள்படும் பல சொற்கள் போந்தமையின பொருட் பின்வரு நிலையணியாம். வர்ணியத்தை அவர்ணிமமாகவும், அவாணியத்தை வாணியமாகவும் உபசரித்தமையிற் புகழ்பொருளுவமை யணியாம். வனப்பு : அழகு. கண்ணி : மலை. சினகரம். கோயில், ஜிராலபம்; ஜிரக்குறும் என்னும் வட

சொற்றிரிபு, பூப்பலி, பூவாகியபலி ; கடவுட் பூசைக்குரியபொருள் : பிரதக்கணம் : வலமாகச்சுற்றிவருதல் இசைத்து சொல்லி, நிருமாலியம் : உபயோகித்தமிருதி, கபாடபந்தனம் கதவுசாததல், திகம்பரா திக்கை யேவஸ்திரமாகவுடையோர் சாரணர் : சமணமுனிவர், தேவனுதரெனலு மாம். ஆகாயமாககததில் சஞ்சரிப்பவரென்று பொருளபடும் இவா எண் வகைப்படுவரென்பர் அடியாரீக்து நல்லார்; இவாகன இவவிருவராகச் செ ன்று இவ்வுலகினர்க்குத்தருமோபதேசம்செய்வதில்பு, சிலாதலம் : இஃது காரதக்கதபதித்த மேடை, சாரணர் வரவு கருதி ஜிநாலயங்களில் அவா சா மிருநது கடவுட்பூசை செய்ய அமைதநது எனபா. “ஐவகை நின்ற வருகத்தானததுச், சந்தியநதும் தமமுடன கூடி,வந்து தலைமயங்கிய வான பெருமனதத்துப, பொலம்பூம் பிண்டி நலங்கிளா கொழு நிழல், நீரணி விழ வினும் நெடுநதோ விழவினுள், சாரணர் வருஉநதகுதி யுண்டாமென, உலக நோனபிக ளொருங்குடனிட்ட, இலகொளிச்சிலாதலம்” எனபது சிலப்பதி காரம் நாகிளண்காதை. ஆகி வாழ்த்து, இருத்தி, உட்காருவாய்.

பகசம். 11.

வேண்டுகோள் : Request. திறம் : தன்மை, வாயில் : மார்க்கம் கா ட்சி ஞானம், கிளாந்தது பிரகாசித்தது. அநந்தரம் பின்பு நோதக இய தற. சங்கதபித்தாள் : நிசசயித்தாள். ஜகதபிரதநனா உலகத்தை மகிழ விப பவர். ஜகநந்தனா அபிரதநனா எனபவைதா மவாகன பெயர்கள். கசிய : ஒழுக. பாஷ்பம் கண்ணீர்.

பக்கம். 12.

செய்யுள்.

1. உரை:—ஆதி அம்கடவுளை யாவதற்கும் முதன்மையாகிய அழ கிய கடவுளாக வுள்ளாய் ; அருமறை பயந்தனை : அருமையாய வேதங களை யீந்தருளினாய் ; போதி அமகிழுவனை. ஞானததுக்கு உரிய இருப்பிட மாவாய் ; பூமிசை யொதுங்கினை தாமரைப்பூவினபேரிற் சென்றருளினாய் ; போதி அமகிழுவனை—, பூமிசை ஒதுங்கிய—, சேதி. செய்கையைபுடைய, அம்செலவ : அழகிய செலவனே, நின் திரு அடி வணங்கினம் : உனது அழ கிய பாதங்களை வணங்கினம்.

தற்ப்பு :—அம் : சாரியை, போதி மரமெனின் புத்தனுக்குரித்தாதலின் ஈண்டுத் தகாமைகாண்க. அருகன தாமரையினமேல் ஊர்ந்து செலபவன் என்பர் சைனர். சேதி : செய்தி யென்பதன் மருஉ.

2. உரை:—காமனை கடிந்தனை - மதனை வென்றாய் ; காலனை காய்ந் தனை : யமனைச்சயித்தாய் ; தேமலாமாரியை : தேன்மிருத்த பூமழையைச் சொரியப்பெறுவாய், திருமறு மார்பனை : அழகிய வடுககளை யுடையமார் பையுடையாய் ; தேமலா மாரியை—, திருமறு மார்பனை—, மாமலர் வண் ணம் நின்மலர் அடிவணங்கினம் : சிறந்த தாமரைபோன்ற நின்னு பதமலர் வணங்கினும்.

தற்ப்பு :—இதனை அருகக் கடவுள் இவ்வுலக விற்பத்தை வெறுத்த வனென்றும் அழிவிலலாதவனென்றும் புலப்படும், இவன மறுப்புனைந்திருத்

தலைச் “செம்பொனவனாமேற் பசும்பொன நெழுத் திட்டதேபோ, லம் பொற பிதிர்வின மறுவாயிரத் தெட்டணிநது, வெம்புஞ் சுடரிற சுடருந் திருமாததி” என்ற சிந்தாமணியின்கண் தேவருநாயானு முணர்க.

3. உரை :—ஆர் அருள பயந்தனை மிகுந்த கருணையைச் செய்தலு டையாய், ஆழதயா அவித்தனை மிகுந்த துன்பத்தை நீக்கினும்; ஓர் அருள் ஆழியை ஒப்பற்ற கருணைக்குக கடலபோன்றனை; உலகு உடை ஒருவனை உலகமுழுதும் தனதெனறுடைய ஒப்பற்றவனாயிருக்கின்றனை; ஓர் அருள் ஆழியை,—உலகு உடை ஒருவனை—, சீர் அருள் மொழிய : கிறந்த (நின்று) கருணைமொழிகளை (எமக்கு) அனுகூரகிக்கும் பொருட்டி, நின் திரு வடி தொழுதனம் உனது அழகிய பாசங்களை வணங்கினோம்.

குறிப்பு.—‘ஓர் அருளாழியை’ பென்பதற்கு ஒப்பற்ற தரும் சக்கிரத்தை யுடையவன் என்று பொருள் கூறலுமொன்று. இந்தக் கருகருவ மார்க் கத்தால் இடைமடக்கின தேவபாணிககொச்சக வொரு போகின்கண் வந்த மடக்குககள் அன்பின மிகுதி பற்றியாதலிற் கூறியது கூறலன்று.

பிரதாபம் = உயாவு, மேனமை. அருங்கலம். அரிய ஆபரணம்.

ஏந்தல். காலை. பேரவா பெரியவிருப்பம். விடலை : ஆண்மகன்.

பக்கம் - 13.

செய்யுள்.

இவ்விரண்டடியும் குளாமணிச்செய்யுளடிகளே.

உரை :—அந்தணர் ஒழுக்கமும் மறையோரது ஆசாரமும், அரசர் வாழ்க்கையும் மன்னா தம் செல்வவாழ்வும், மந்திரம் இல்லை எல் : மந்திரம் இல்லையாயின, மலரும் மாண்பு இல். நனகு பரந்த விளங்கும் மாட்சி மையிடையா.

குறிப்பு —மறையோர் ஆசாரத்திற்கு வேத மந்திரமும் அரச வாழ்க்கைக்கு ஆலோசனையும் இன்றியமைபாப் பொருள்களாம். ‘மந்திரம்’ ராண்டுச் செம்மொழிச்சிலேடை.

சொல்லேருமவா : மந்திரிகள். இப்பொயர் இப்பொருளின்கண் தீருக்துறளிலும் வந்துள்ளது. (திருக்குறள் 872) சொற்கலப்பையா லுழுதற்றொழில் செய்பவா. உழவுாண்டு அரசாட்சி.

பக்கம் - 14.

முன்றாவது மந்திரசாலைச்சருக்கம்.

மந்திரசாலைச்சருக்கம். ஆலோசனை சபையில் நடந்த செய்தியைப்பற்றிக்கும் பாக்கம். அவர்கள் ஏவலாளர், அங்கனே : அங்கனமே என்பதன் விதாரம், அப்படியே. தேர்ச்சித்துணைவர் மந்திரிமார், தேர்ச்சி. ஆலோசனை. உழையா : மந்திரிமார், உழை - பக்கம்; அருகிலிருப்பவர் என்று பொருள்படும் அமாததிபர் என்பதற் கொத்தபதம் முதுவா : முதுமையுடையவர்; அறிவில் மூத்தவர். துணைநிய : துட்பமான. தூலநிவினர். சாஸ்திரஞானமுடையவர். அறிவினரன்று : இதைச்சிலர் வழுவென்பர், சிலர் வழுவமைதி யென்பார். ஆயினும் அல்லர் என்பது வழாநிலை. புலவர்; அறிவுடையோர், புலம் : அறிவு. பிரபை : ஒளி. கோல் : செங்கோல்.

ஏனென்பர் மந்திரிகள்; ஏனெனின் காவிரி முதலிய பட்டப்பெயர்கள் மன்னனால் தனது மந்திரி சேனாபதியாக அளிப்பது. நுகம் நுகச்சடி. விதியா, மந்திரிமா; செய்வன தவிரவன விதிப்பவா. நுண்ணியா நுட்பவறிவிறேர். உசாவி: ஆலோசித்து. வாயில வழி. சூழ்ச்சி. ஆலோசனை.

பக்கம்-15.

மணவாளன் : கணவன். இதன் பெண்பால் மணவாட்டி. நீடுநாழி. நீண்ட ஊழிக்காலமளவும். நிலவுக: விளங்குக, நாமம். பெயர். குரவன். பெரியோன். சூரியகாந்தம் “சூரியனெளரியாற நீப்பொறி நால்வது சூரியகாந்த மெனப்பெயா பெறுமே.” சந்திரகாந்தம் “சந்திரனெளரியாறநண்ணீர் நால்வது சந்திரகாந்த மெனப்பெயா பெறுமே.” உறுதிசு சுற்றம். நனமையசு செய்யும் பந்துகள் கதுப்பு கணை. மூர்த்தி திருமேனிகொண்டவன்.

பக்கம் 16.

விழலர் புலவர், விழலெனனும் புலலிணையார். உழலும் குழறும். காக்கசமொழி பயனிலமொழி. உத்தரசேடி விருசையா நாட்டின வடபாகம்.

செய்யுள்.

உலா —மன்னியல் வாழநர்க்கு பூமியிற பொருத்தி வாழ்பவர்க்கு, வான் உலகு ஒப்பது விண்ணுலகை நிகரப்பது, புண்ணியம் இல்லாரா : நலவினையறேரார், புகுத்தற்கு அரியது. சோதற் கருமையானது, கண்ணிய மேலான, கற்பகக்கானம் கலந்தது கற்பச்சசோலை விரவியது, விண் இயல் இன்பம் இனிது விரவிற்று, விண்ணுலக வின்பம் இனிமையாகப் பொருத்தியது. (அநகரம்)

திற்ப்பு —இஃது அடிமறி மாற்றின்பாற் படும். கண்ணிய ‘கணய’ எனலும் வடசொல்; இனிக் ‘கண்’ ‘இட’ மெனக்கொண்டு இடமகன்ற என்றும், ‘நினை’ யெனக்கொண்டு யாவராலும் உயாவாக நன்கு மதிக்கப்பட்ட என்றும் பொருள் கூறலாம்.

மயூரகண்டன் மயிலினது கழுத்துப்போன்ற கழுத்தை யுடையான். தானே. சேனை, ஆனை. ஆஜனா. திரிகாசைப்பவம்: முககாலத்தும் நிகழ்பவை.

பக்கம்-17.

சீராய் ஒழங்காய். சகசம் ஸஹஜம், இயற்கை. ஒச்சவான் : செலுத்துவான்.

பக்கம். 18.

வந்தல் : அரசன். மேலைச்சார் : மேற்றிசைப்பக்கம் புரவி விஞ்ஞை: குதிரை செலுத்தும் வித்தை, இதனை அசுவஹருதயம் எனபார். செம்மல்: அரசன்; புதல்வனுமாம். செம்மல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். செம்மை யுடையான் என்பது பொருள். அமிழ்தமாபதி : ஓர் நகர். வேகமாரதன் : வேகமாகச்செல்லும் பெரிய தேரையுடையான் என்பது பொருள். இளங்

களியுமுடை . களிப்பினையுடைய இளம்புலி. மேகமாபுரம் : ஓர் நகர் ; மேக மண்டலத்தை யளவிட பெரிய பட்டணம். பதுமரதன் தாமரை போலும் வடிவமுடைய தெரையுடையான், தேரின் கொடிச் சியும் தாமரை வடிவமாயிருத்தலுங் காண்க இனித்தாமரை மலரை வாகனமாகக்கொண்ட மையான் வந்த பதுமரதன் என்னும் அருக்ககடவுளின் பெயர் இவனுக்கிடப்பட்ட கெனிஸ்மாம். ஊழிச்சீ . ஊழி காலத்திறேன்றி யுலகையழிப்ப சொரு நெருப்பு. இரத்தினபுரம் ஒரு நகரம். இடியேறு : பேரிடி, சுவாண ரதன் . பொறதேருடையோன். செங்கணமால் : சிவந்த கண்களையுடை விஷ்ணு. செயித்தற்கரிய . வெல்லுதற்கு அருமையான. அரிகண்டன் : ஒளி பொருந்திய கழுத்தைப்படையான் சேய் . குமாரன் . இராசசிமமம் : அரச சிவகம் , அரசாசனஞ் சிறந்தவன் , எல்லாப் பகையரசாக்கையு மழிப்பவன். நந்தன் . பிள்ளை . சயந்தன் இததிரன் மகன். மதலை . குமாரன். ஏமாங்கதன் பொன்னாற் செய்க அங்கத்தையுடையான் மாறாக் எதிராக ; காத்தன் மகன். திலகம் நெற்றிப்பொட்டு. காளை . காளை போலவன் உவமையாகு பெயர் திருநிலையம் ஒரு நகரம், திருமகள் வாழியிடம் என்றும் செல்வ நிலைக்கப்பெற்ற தென்தும் பொருளப்டும், ஸ்ரீநிலையம் என்றும் பெயர் பெறும். சித்திரரதன் . அழகிய சேருடையோன். செற்றவர்த் செஞ்சுக்குஞ் செருவல்லான் . பகைத்தவரை யழிக்கும் போரில் வல்லவன். கானமுனை மகன், சந்ததியிற் றேன்றியவன் என்பது பொருள். விஞ்சைய ருலகு . வித்தியாதர லோகம். மணவாளன் : கல்லியானரு செயது கொள்வோன். மன்றல புரிக் : கலயானருசெயக. பவச்சுதன் : சமூரசன் மந்திரி. பகாநதான் . சொன்னான் ,

பகம - 19

எஞ்சியோ மீதமுள்ளோ, மறையோர், எஞ்சுதல்-குறைதல். அஞ்ச வியஸ்தா . கூப்பியகையா . இந்நங்கை இப்பெண் புரக்கும். ஆளும். உய்யும் பிழைக்கும், இவரு கடைத்தேறும் வையகம் பூமி : இருஞ்ஞாறு : இக் காலத்தில். ஐனா னுன்பம். காமபின் மென்றேனி முங்கிலை யொத்த மெல்லிய தோளையுடையான் ஆனேன மருமம் மருவுமாயின் . அத்தன் மையோன் மாறையணைவாளானால். ஆம்பல் . அலவி. அவிரகதிரத் திங்கள பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை யுடைய சந்திரன். சரகுனாலயம். நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடம்

சேய்யுள்.

உரை .—நம்பிதங்கை-அரசனாகிய அவுவிச்சுவனதங்கை [சோதிமலை], நகை - ஒளிபொருந்திய, மலர் - மலர்களையுடைய, கற்பகக் கொம்பின் அன்னவள் - கற்பக விருக்கத்தின் கொம்பினைப் போலவாள், கொங்கு அணி கூந்தலாள் - (இயற்கை) வாசனையைக்கொண்ட கூந்தலையுடையவள், அம்பின் நீண்டு-அம்பைப்போல நீட்சிமைபெற்று, அரி சிந்திய-செல்வரி பரவப்பெற்ற, மாகயல் - பெரிய கெண்டைமீன் பிறழ்மாறு போலே, வம்பின் நீண்ட - புதுமையால் மிகுந்த, மை-மை எழுதிய, வாள் நெடுகண்ணினுள் - வாளாயுதம் போல நீண்ட ஈண்களை யுடையவள்.

குறிப்பு .—வாடாமைக்கும், மலாச்சிக்கும், இன்பந்தருசற்கும், இயற்கைவாசனை யுடைமைக்கும் மலர் கற்பகக்கொம்பு உவமை, இனி, நகைமலர்

கற்பகக்கொம்பி னன்னவள் என்பதற்கு - ஒளியோடு பரவுகின்ற கற்பினை மனத்தேயுடைய பூங்கொம்பினை யொத்தவள் என்று கூறினுமாம். வம்பினை நீண்டமை - கூட்டுவாசனையா லதிசரித்தமை பெரினுமொக்கும். செயவரிபடர்ந் திருத்தல உததமப பெண்களின் இக்கணம். வரி-இரேகை. வாளாயுத்ததை கண்களுக்குக் கொப்பிடுதலின் ஆடவரை வருத்துநதனை குறிக்கும்.

பக்கம் - 20.

சேய்யுள்.

சேய்யுளுரை :—கோதுஇல் மாலைகள்மேல - குறதமிழல்லாத பூமாலைகளினமீது, குதிகொண்டுஎழு - குதித்தலைக்கொண்டு கிளம்புகின்ற, சீதம மாலை - சங்கீத ஒழுங்கினையுடைய, கிளனரம-கிளனரம என்னும் இசைக் கருவியின் இசையை, வண்டினம் - வண்டுக்கூட்டங்கள், ஊதி - (வாயவிட்) டொலித்து, மாலைபவாய் - வரிசையாய், உறையும் - தங்கப்பெற்ற, குழல் - கூந்தலையுடைய, சோதிமாலைஎன்பார் - சோதிமாலை யென்னும் பெயரினையுடையார், சுடர்பூணிணர் - பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களையுடைய அப்பெண்.

தற்ப்பு :—இச்செய்யுட்கு வருந்திப் பொருளகூறுவாரு முளா.

அங்குரத்தினம் பெண்களுக்குள் இரத்தினமபோலச் சிறந்தவள், வயோதிகள். வயதில் அதிகமானவள், விருத்காப்பியன் என்றபடி. வயஸ X அதிகன். நினைசுருந்தகையன் அன்று : எண்ணுந் தருதியுடையோனும் அல்லன். பெண்ணல்லவ் சனிந் தொழுகாரினற. பெண்டனமையின் அழகு சனிநதொழுகாரினற, இனி நலம் நற்குணமாம். அண்ணலங்களிறறரசன். பெருமையுடைய அழகிய யானைபோன்ற அரசன். வதுவை : கலயானம். புரியாதிருப்பதும். செய்யாதிருப்பதும். சுரேந்திரகாரதம் : ஒருநகரம். கடவுளர்தன்மையன் : தேவர்களின் தன்மையுடையோன். சித்திரகூடம். ஒருமலை, அதிசயிக்கத்தக்க சித்திரங்களையுடையபென்று பொருள். அணி விழவு அயாநத : அழகிய திருவிழாவைச் செயவித்து. ஆண்டு : அவவிடத்து. முன் : முற்பிறப்பில், பங்கயப்பமுனவேலி : தாமரை மலாகளையுடைய வயல்கள் வேலியாகவுடைய. பவகிரிபுரவலன் : பவகிரியென்னு நகரத்தரசன். பயநத. பெற்ற. மதம்பாயும் : மதஜலம்பாயும். சயசேனன் : வெறியுள்ள சேனையுடையோன். பிரிதிமதி : அன்புடையான் என்பதுபொருள். சாசாரம் : ஸஹஸ்ராம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு.

பக்கம் - 21.

கடல்தொகை : காலத்தின் வரையறை. இது உலகத்தைக் கடல்கொள்ளுவதைக் காலமாகக்கொண்டு 17 - கடற்செருகையென்று அளவிட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். அமரர் : தேவர்; மரணமில்லாதவர் என்பது பொருள் போகம். இனபம். நுகர்ந்தவன் : அநுபவித்தவன். லேண்டற்பாலன் : விரும்பும் பருதியுடையோன். வார்பூட்டிய : தோற்கியிறுந் கட்டிய, வயிர் : ஊதுகொம்பு. வளை : சங்கு. குழாங்கள் : கூட்டங்கள். நண்டி : நெருங்கி. நிமித்திகள் : சோதிடன் ; வருங்கால மறிந்துரைப்போன்.

செய்யுறரை. — இரத்திரன் அணைய - தேவேந்திரனை யொத்த, நீரோய்-
தன்மைபாடியோனே ! இனி பிறிது எண்ணல் வேண்டாம்-இனிவேறு
ஆலோசித்தல் வேண்டிவதில்லை, மந்திரம் நீளுமாயின - ஆலோசனை அதிக
நிகழுமானால், வருவன - வருந்திக்குக, அறியல் ஆகா - (இன்னதென்று)
அறிய முடியா, (ஆதலின்) சந்திரன் தவழ நீண்ட - (ஆகாயத்திற் செல்
வது) சந்திரன் தன்னிடத்தே தவழ்ந்து செல்லுமபடி உயர்ந்த, தமனியம்
சூலம் நெற்றி - பொன்னினுற செய்த சூலங்களை நெற்றியிலே யுடைய
[உச்சியிலுடைய], அந்தரம் திவனும் - ஆகாயத்தில் விட்டு விட்டுப் பிரகா
சிக்வின, ஞாயில் - மதிலுக்கு நடு, கோயில் புககு அருளுக என்றார் - அந்
தப்பராசனே நருளுவீராக வென்று சொன்னார் மந்திரிகள்.

குறிப்பு. — 'அந்தரமயங்கும்' என்பதற்குத் தெய்வலோகத்தார். இத்தன்
மையானதிலையே பென்று மயங்கப்பெற்ற என்றும் பொருள் கூறுவர்.
ஞாயில் - சிணையாருபெயர் தமனியம் - தபரியம் என்னும் வடமொழிச்
சிதைவு, எரியில் தபிக்கப்பட்டுப் பொலிவது என்பது பொருள். அந்தரம் -
ஆகாயம், பிற்பொருளுக்கு இடவாகுபெயர்.

தேன வண்டின பேதம். விண்டு இசைபாட : வாய்விட்டுப் பண்
ணிகைபாட. ஆரவாரித்தல் ஒலித்தல். அரமகளிர் : தேவமாதர் ; அமர
மகளிரா என்பதன் விவரம்.

பக்கம். 22.

கவரி வெண் சாமரை. உச்சிக்காலம் : நடுப்பகல். கன்னலங்கருவி;
நாழிகைடை யறிவிக்கும யந்திரம், கன்னல் - நாழிகை ; கழகாயந்திரம்
என்றும் கூறவர். கொள்ளை கொள்ளையாய : மிகுதி மிகுதியாய் ; னுவுதல்:
இறைத்தல். பாத்தாரியாய. கால நடையாய. போதலாயினன் : செல்வா
னாயினன். விடையிழ மணிக்கழல் : ஒளி வீசுகின்ற மணிகள் பதித்த வீரக்
கழல். ஒலலெனல் : ஒலிக்குறிப்பு. சரம்: மலாமாலை. இரைந்தெழுந்தன்:
ஒலித்தெழுந்தன். மகரகுண்டலம் : சுறு மீன் வடிவமாகச் செய்தகாதணி.
எல்கம் : வேல். வாளம். கத்தி ; வடமொழி. ஈட்டி : எறிவேல். இரு
மருங்கு : இருபக்கம். கரும்பினும் இனமொழி காரிகையார். கரும்பு ரசத்
தினு மினிய வார்த்தையையுடைய பெண்கள் ; காரிகை - அழகு; அதனை
யுடையார காரிகையார். மருமலா வாசனையுள்ள மலர். சுண்ணம் : வா
சனைப்பொடி ; கந்தப்பொடி. சாந்து : சந்தனம். பெரும்புயல்மாரி : பெ
ரிய மேகம் பொழிகின்ற மழை. மாடரீள் மந்திர மலியப்புக்கன்ன. உபரி
கைகள் உபாந்த கிருகம் விளங்கப் புகுந்தன்ன. அருளி : அருள் செய்து.
கொங்கலத் தெரியலாய் : தேன் நிறைந்துள்ள அழகிய மாலையுடையானே !
கொங்கு-வாசனையுமாய் ; அல் சாரியை ; அம்-அழகு; "கொங்கலர், தெரிய
லாய்" என்பது செய்யுள். கொற்றம் : வெற்றி. கொள்க என : பெறுக
என்று; இதில்ஈறு தொகுத்தல் விவரம். உளையர் : பக்கத்துள்ளார்; உழை
யர் என்பது ; பரிசனங்கள். வல்லபம். வல்லமை ; நுவல்கின்றான் ;
சொல்கின்றான்.

பககம் - 23.

பெண்கொடி. கொடிபோன்ற பெண். வலங்கொண்டு வலமிட்டு, ப்ர தக்ஷணமாக. இலக்குமி திருமகள். சுபகாரியம். நற்காரியம். சம்புக் தீவு. நாவலநதீவு, இக்ஷீவு நாவன மரத்தால் இப்பெயா பெற்றது. கண்டம் பகுதி, பிரிவு. வகுத்து வகைப்படுகதி. பரத கண்டம் - பரதா என்ப வன அரசாண்டமையின் இப்பெயா பெற்றது; நவகண்டங்களில் ஒன்று; இந்தியாவிற்கு இப்பெயா வழங்கும். நவகண்டங்களாவன கிழவிசேகம், மேலவிதேகம், வடவிதேகம், தென்விதேகம், வடவிரேபதம், தென்விரேப தம், வடபரதம், தென்பரதம், மத்திமகண்டம் என்பன. பேக பூமி இன பதுகருமபூமி. பிரபஞ்சம் உலகம். ஹழி முடிவுகாலம் மன்னுயிர்கள் துயா பலவுங்கெட. நிலைபெற்ற உயிர்களுடைய பல துன்பங்களுங்கெட. பிறகாலம் நிகழ்வன வற்றை. தனக்குப்பின்வருங் காலத்தில் நடக்கும் சங்கதிகளை. மாற்றலா சத்துருக்கள்.

பக்சம் - 24.

அவதரிப்பான : உதிப்பான். பசுமியா : பசியஉயிர் நுகாந்து குடி த்து. ஆழி : ஆஜனா சகசரம். சாற்றப்படுதல் : சொல்லப்படுதல். சிர கண்டதம் : சிரத்தைக்கண்டத்தல். உத்தராக்ஷிணசேடிகள். வடக்குக்தெ திருப்பககங்கள். சீயம் சிங்கம். அறிகுதி. அறிவாய். அகம் : வீடு.

பக்சம் - 25.

செய்யுள்.

I. உரை:—இளமலா - இளமைபொருந்திய புஷ்பங்கள் [அன்ற லர்ந்த மலர்கள் என்றபடி], கொக்குத்தைவுஇலாத - சோநறு நெ ருங்கியிராத, சோலையும்-மரச்சோலைகளும், இளமைதாமரை - இளமைபொ ருந்திய தாமரைகள், புகு - பொருந்தி, நகாத - மலராத, பொய்கையும் -தடாகமும், மிக்கு - ஒளிமிகுந்து, இளம்பிறை - இளமையான பிறைச்சந திரன், விசும்புஇலாதஅநதியும் - ஆகாயத்தில் உடையதாகாத அநதிப்பொ முதம், மக்களைஇலாத - குழந்தைகளையுடையதாகாத, ஓமனையும் - ஒருவீ டிம், ஒக்கும் - தம்முள் ஒத்திருக்கும்.

திற்ப்பு - சோலைக்கு மலரும், பொய்கைக்குத் தாமரையும், அந்திப் பொழுதுக்குப் பிறையும் பொலிவுண்டாககுதலபோல, மக்கள மனைக்குப் பொலிவுண்டாக்குவ ரென்பதுகருத்து.

II. உரை:—தலைமகள் - கணவன், தனக்குத்தான் ஆக-தனக்கு அடி மரமாகவும், நிலைமை கொள் மனைவி - உறுதியைக் கொண்ட மனைவியான வள், சாகையாக - கிளைகளாகவும், நலம் மிகுமக்கள் - நன்மை மிகுந்த மக் கள், நிமிர்ந்த பூதணா ஆக - சிறந்த மலர்ந்த பொலிகின்ற பூங்கொத்துக் களாகவும், முதியா-பெரியோர்கள், தேன்களா-தேன்களாகவும், குலம்மிகு கற்பகம் - (ஒப்பற்ற) குலமாகிய சிறப்பிளையுடைய கற்பக மரமானது, குளி ர்ந்த தோன்றும் - இன்புற்று விளங்கும்.

தற்ப்பு :—தான் - அடிமரம், கற்பகம் - கற்பினை யகத்தேயுடையதோர் மரம் என்று இவ்வாழ்க்கையைச் சிலேடை வகையாற் கூறினர். குளிர்ச்சியா வது வெப்ப மின்றித் தட்டமாயிருத்தல் இச்செய்யுள் உருவகவன்.

III. உரை :—துகள் இலா - குற்றமில்லாத, சுடர்மணி - பிரகாசிக் கின்ற இரத்தினங்கள், துளும்பும்-அசையும், பூணினுய - ஆபரணங்களுடையானே! தகளிவாய - அசலில் (உள்ள), கொழுசுடர் - கொழுவின சுடரா னது, தனித்தும் - தனிபாயிருந்தும், கோழ் இருள் நிகளம் - கொழுத்த இருளாகிய விலங்கினை, வாயபிளந்த - வாயின்கட பிளந்த, அகம் - (தானி ருக்கும்), இடத்தை, சுடர நிறகும் - பிரகாசிப்பித்தக கொண்டிருக்கும் ; (அதுபோல) மகள-நினமகள், எல்லாத் திசைகளும் - எல்லாத் திக்குக்களி லும், மலிர - விளங்க, மனனினுள் - நினருள்.

தற்ப்பு :—விளக்கினோளிபோலும் விளக்கத்தை யுடையான் நினமகள் எனபது கருத்து. இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டுவமை. தனித்தும் - பல சுடரினோடன்றித் தனிபாயிருந்தாலு மெனறபடி. நிகளம்-வடமொழி, செல் விறகுத் தடையுண்டாதலின இருள் நிகளமாயிற்று.

IV. நாமநீர - அச்சத்தை உண்டாக்குகிற நீராகியகடலிலே (சஞ்சரிக் கின்ற), வலம்புரிவயிறறிடை - வலம்புரி பெண்ணும் சங்கத்தின வயிறறில் பிறந்த - உதித்த, மாமணி-பெரிய முச்சானது, நலம்புரி பவிச்சிரம் ஆகும்- நன்மையைச்செய்கின்ற பரிசுத்தகுண முடையதாகும்; (அதுபோல), பொல ம்புரி - அழகைச் செய்கின்ற, மயில அனுப - மயில போலுந் சாயலுடையானே! பயந்த - நீபெற்ற, பூங்கொடி - பெண்ணும், குலம்புரிந்தவாக்கு எலாம் - குலத்திற பொருந்தியவாக்கு எல்லாம், கோலம் ஆகும்-அழகினைத் தருவதாகும்.

தற்ப்பு :—பொலம்புரி பென்பதற்குப் பொன்னுறசெய்த் எனினுமாம். இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டுவமைபணி. பவிச்சிரம்-வடமொழி.

V. மாலினை மருட்டிய - (ஒத்த பிளவினையுடைய) மாவடுவை (த்த னக் குவமையாகாதபடி) அஞ்சுமபடி செய்த, நோக்கி - பாவையை யுடையானே! நின்மகள் - நின்புதல்வி, பூவினுள் - தாமரைப்பூவி லிருக்கின்ற, மடநதை - திருமகளும், பொன் - அழகிய, பூவை - காயாமலரின, நாள ஒளி - புதிய நீல வொளிபோலுந் திருமேனியுடைய, தேவனுக்கு - திருமா லுக்கு, அயிர்தமாம் - (அதுபவிக்கத்தகும்) அயிர்தமும் ஆகிய, தெய்வம் ஆம் என - தெய்வம் ஆவாளென்று, ஒவில - நீங்குதலில்லாத, நூல் - சாஸ் திர ஆராய்ச்சியையுடைய, புரோகிதன்-நிமித்திகளுகிய புரோகிதன், உணர ஒதினான் - தெரியக்கூறினான்.

தற்ப்பு :—மாவடுவையும், அதன் பிளப்பையும் பெண்கள் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறுதலின இவரு மாலினை என்றதற்கு அதன் பிளப்பினைக் கூறினும்; வடுவென்றே பொருள் கூறினமாம்; ‘ மாலியன்றனை மென் னோக்கி’ என்றும், “வடிக்கண்ணிவை” என்றந் திருக்கோவையாரிலும் காண்க; வடி - மாம்பிஞ்சு. நோக்கியாகிய நின் மகள் என்று மகளுக்கு அடை மொழியாக்கியும் கூறுவர். பூ - ானடு மடநதை பெண்ணுள் குறிப

பால சாரையை புண சதிறு, அன்றிப “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ
பூவே” என்றும் கூறிப்பவாற்றாலும் தாமரைையே யுணத்திறறெனக பூவை
யென்பது காயா, அகன மலருக்கு முகாருபெயா, அது நீல நிறமாக
லின திருமேனிகு உவமமாயிற்று, “செவகை - யங்கதிராழியான போல
லாந்தன விரிந்தகாயா” என்றா தீநவீனையாடற்புராணத்தைய புரோகி
தன - உடமொழி

வாயுவேகை-சடிபரசனமனைவி உவகை-மகிழ்ச்சி

ஒளி முகிழ முகதொசது பிரகாசகைக குவிககினற முததை யொ
சது, நகை சிரிப்பு

பகசும 26.

புடபசயனம் பூக்களாறசெயச படுககை, பாயல கொண்டு படுகது -
தயின்று திரு மேனமை மாட்டு இடசதில. வரலாறு: வரன்முறை.
சேற்றினா தெளிவிக்கார. திரு முகம் கழகம் வரைந்த எழுதி,
அவனவற்றையம் ஆகவேண்டிய காரியங்களையம் அடியினை இரண்டு
பாகங்கள் விகிதப்பாறாக ஆகாயமாராகமாச

பகசும-27

தூதுரீடு சருக்கம்

மீசி என்பவனை பயாபதி யரசனிடம் சடிபரசன றுதனுப்பிய பாகத்
தைக் கூறுவது. மருகமழ வாசனை விச சேனமாரி கேன மழை. அந
காவினகத்து அச்சோலையி னுள்ளிடத்து மலா மலிந்தது மல நிறை
ந்து வகுளம் மகிழ மரம் கேமா திபதிடபாகிய மாமரம், சேனமா
மரம் எனவுகூறுவது, அகற்குத் கேனபோல மினிமைடையுடைய மாமரம்
என்று பொருள் கொள்க நாகம் சுரபுனை மரம் புனகு புனக
மரம். குரா குரா னெனு மேனாமரம் குரகம், குரவு, குர என்பபெயா
பெறும மரா கடம்ப மரம் வெண்கடம்பு மரம், “பராரை மரா” என்பது தீந
ழந்காற்றுப்படை, பாசவம் மரம் அடிபால் நீரைகடிப்பது என்பது
பொருள், இது உடமொழி மேகசவு மேம்பாடு அணிச்சம் மேப்பினு
சொழுகு குழையு மனமையுடைய பூசெடி, இசனை மரமென்று மயங்கு
வா மாசவி குருகசதி கொழுடி ஓடை இவை பூங்கொடிகள், தடபம் குளிர்
சசி. உடபம் ஒளி. பொயகை சடாகம் மனோகதியம் மனதை மகிழ
வித்தல், இது மனோகம் என்னும் உடமொழிச்சிதைவு பொருகினற
மோதுகிடை, திவலை நீராதுளி, சீகரம் என்றும் பெயா பனிநீர் குளிர்
நக வாசனை நீர் திவலைப்பனிநீர் இருபெயரொட்டுப் பண்புக்கொகை,
திவலையாகிய பனிநீர் என விரியும் திரைகசரம் அலைகளாகிய ஊக்கள்
வியல் பெரிய சுருமபு வண்டு அருமடண அரிமராகம் பிண்டி,
அசோகமரம் அனனோன அவன இயற்றப்பட்ட செய்யப்பட்ட தூய
தூவி ரோடை சிலாசம் அடியுள் செய்வம் வீற்றிருக்கற்கு எழுந
சுருளியிருக்கற்கு

பகசும - 28

பொழில் சோலை அங்கச புரோகிசன அங்கசனென்னும் பெயரு
டைய புரோகிசன, நிமித்திதன் இவாநதிருக்கன எறி வீற்றிருக்கான,

வழியினைப்படி வழிவந்த வருத்தம். நடனம் நாட்டியம் கீதம் பாடல்கள், ஆறதுமின நீக்குமின கணிகையா வேசையா, நடையப்பெண்கள், பவனி உல்லாசமாயவருகல் வருதலின் சிறப்பு அமரருக்கு தேவருக்கு அமரமாதா தேவஸ்திரிகள் மடவாரா பெண்கள் ஓறகம் அடக்கம் நுகாவித்தராகள் உண்பித்தராகள்

பாடம் 29.

கொணமு மேகம் சுருங்கொணமுப் போலும் நிறமுனைபன் திவிட்டன என்க திரோணிக்குல் ஏனல் வரமம் இடப்பக்கம், பல்லாண்டு மங்கல்வாழ்த்து அச்சுவது இவ்வாறே பல வருஷங்களாக வாழ்க திருநதல் வேண்டுமெனல் கெடும் விளங்க கூடவர, அணமினா சர்பிதகார

சேயுயிர்.

உரை — பல இயம் குழா - உலவாததியங்களின் கொகுதிகள், ஆரத்த - சபதித்தன், குஞ்சரக்குழாம் - யானைக்கூட்டங்கள், ஆதிக்க - சபதித்தன், வீரா கோகுழாம் - உரசன விலிருந்து கோக்கூட்டங்கள், கோத்த - (கம வரவை ஒலியால்) தெரிவித்தன் பல சனக்குழாம் - பல ஜனங்களின் கூட்டங்கள் திசைக்க - திசைக்களில் நிறைந்தன் சாமரம் குழாம் வெண்சாமரைக் கொகுதிகள், போகக் எங்கும் நிறைந்தன், வெண்கொடி குழாம் - வெண்ணிறம் பொருத்திய கொடிக்கூட்டங்கள், புதைத்த - நெருங்கி நிறைந்தன், வேங்கு பல்குழாம் - பல அரசர்களின் கூட்டம், வேசு - (நெருக்கதினால்) வேர்த்துப்போயின், கூத்தலமாகுழாம் - புறப்பிரிவுடைய குதிரைக்கூட்டங்கள் விரைந்த - விரைவாக வந்தன்

அஞ்சல் சைகப்புகல் குரவா ஆசிரியர் ஓர்இ விட்டி. மரீஇய - பொருத்திய.

பாடம் - 30.

பூருவன்னைய முறப்பிப்புகைமாத் சுவல் இவாமின் ஏறுங்கள் தூரிபம் வாசதியம் கோவிதக் சபதிக்க. சுண்ணம் பொடி நாற்றி கொங்கவிட்டு ஒபனை செய்க நீரமையான அலங்காரம் செய்த கண்மையால் அருவி தாவருவ குளிர்மணிக் குன்றம் அருவிகள் விழு கின்ற குளிர்நக் மணிகளை யுடைப்பதில் அருமதி உதசரவு கலநவில் தோளினுள். மலைபென துறை சொல்லப்படும கோளையுடையவன், மலை யொடு பயின்றகோளுமாம் அம்பரசரன் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பவன், அம்பரம்-ஆகாயம், சரன் - சரிப்பவன் ஸேகன எழுதுவோன் திருமு கப்பாசரம் ஒலையில் எழுதப்பட்ட சொற்றொ -

பாடம் 31.

மனபதை ஜனங்கள் பிரமித்து மயங்கி ரரபதி அரசன் - மணிகாசுருக்கு சலைவன் நிரா ஒப்பு சவை ருதி

பாடம் - 32.

பொள்ளையாக்கை குற முள ரதம், ஓன்பான்றொயுடைய குடலுமாம், யாக்கை - கொழிவாருபெயர், உவவன் உப்படி, ஒழுக்கிய

நடந்த; அழுங்கிய : அமிழந்த ; வருந்திய. பாலதோ . பாகுபாடுடையதோ . மேம்பாடு . மேனமை, நித்தியமறவி : தினநதோமும் மறதியையே அதிகமா கக்கொண்டிருந்தல். உழந்த : அலைந்த. ஆறறல் : வலலமை. அஃது அட : அவ்வியானை யழித்தலால், குழை : தழை. கயந்தலை : யானைக்கன்று ; கயம் - இளமை எம்மவா மகத்துவம் எங்கள் ஜாதிடாரது மகிமை. வரங்கிடத்தல் : தாம் வேண்டிய வரத்தைப்பெறத்தவம் செய்தல் , இரசதம். வெள்ளி. கிரி . மலை. கழறினன் : சொன்னான். வாளாவிருத்தல் . ஒன்றும் பேசாதிருத் தல். சனவறக கோபியா திருப்பாயாக.

பக்கம் - 33.

பூபன் . அரசன் , பூமிக்குத்தலைவன். குருவாரத்தைகள் . கொடிய வாரத்தைகள். விஞ்சை . வித்தை. உதித்தவன் . பிறந்தவன். கலைமகள் பொருவும் . சரஸ்வதியை ஒருகும் பெருமகள் தாய். வயிரதிலதம் : வயிரத்துள் திலதம் போற சிரேஷ்டமான வயிரம். நம்பெருமான : நமது கடவுள். திருவடியொழுதி : சீர்பாதங்களிற பத்தியெய்து நடந்தது.

பக்கம் - 34.

உதாசீனன் : லட்சியமில்லாதவன் , பராமுகன். அறக்கடவுள் : தரும் மூர்த்தியாகிய தேவன் ; ஈண்டு அருக்ககடவுள் ; தியானச்சோதி : தியானஞ் செய்வதிற காணப்படும தெய்வவொளி.

செய்யுள்.

I. உலா —அறம்-தரும் சொருபியாகிய, வேந்தே-தலைவனே ! அலகு இலா - அளவிலலாச, ஞானத்த - அறிவால், உலகு எலாம் - எல்லா உல கங்களையும், அகத்து அடங்க - உள்ளே அடங்கும்படி, நுகங்கி - விழுங்கி, நின்னுள் - உன்னிடத்தில், ஒளித்தாயும் - ஒளித்தவனும், நீயே, ஒளித்தாயும் நீயே—; உயிரககு எலாம் - எல்லா வுயிரகளுக்கும், கண்ணாய - கண்போ னும், அளித்தாயும் - படைத்தவனும், காத்தாயும் - காப்பாற்றினவனும், நீயே - நீதான் , (ஆதலின்) வாழி - வாழ்ந்திருப்பாயாக.

தூதர்ப்பு :—ஞானத்தால் என்னு மூன்றனுருபு நுகங்கி என்னும் எச்ச வினையையும் அவ்வெச்சம் ஒளித்தாயு மென்னும் வினையாலையும் பெயராய் கொள்ளும், அந்தஞானம் எனறற்கு அலங்கலா ஞானம் என்றார். திரி மூர்த்திகளுக்கும் தலைமையானவா அருக்ககடவுள் எனபது அம்மதத்தார் கொள்கை. வாழிய என்னும் வியங்கோள வாழி எனக் கடைகுறைந்த நின் றது. “ வாழியவென்பத னீற்றி னுயிர்மெய் ஏகலுமுரித்தஃதேகினு மியல் பே” என்பது சூத்திரம்.

II. உலா :—திருமாலே - திருமாலென்னும்பெயரை யுடையவனே ! அழல் நாமம் - வெப்பத்தை வீசுகின்ற, வெங்கதிரோன - சூரியன், நாண் - வெட்கம் கொள்ளும்படி, அலராத - (அச்சூரியனைப் போல உஷ்ணத்தோடு ஒளி) பரவாமல், நிழலநாமம் - குளிர்செயாகிய ஒளியை வீசும், மூர்த்தி யாய் நின்றாயும் நீயே - வடிவுடையவனுமாய் நின்றவனும் நீதான் ; நின்றாயு நீயே—, நிறைபொருள்—(குறைவின்றி) நிறைந்த பொருள்களையுடைய, எல்லைகள் - முத்தியுலகில், சென்றாயும் சென்றவனும் வென்றாயும் - வெற்றி கொண்டவனும், நீயே - நீதான் , (ஆதலின்) வாழி - வாழ்ந்திருப்பாயாக.

குறிப்பு — எலலை - உலகு, நிறைபொருளெலலை யெனறமையின் முத்தியிலகாயிறு. நிழல் - குளிராக ஒளி.

III. உரை — நிறைதரு கேவலத்தோட - நிறைந்த கேவலமென்னும் ஒப்பற்ற ஞான உணர்ச்சியுடையோனே ! வென்ற பெருமானே - (யாவற்றையும்) வெற்றிகொண்ட பெருமை யுடையோனே ! நின் அடியார்க்கு எல்லாம் - நினதடியவா யாவாக்கும், குறைதலில் இன்பம் கொடுப்பாயும் நீயே - குறைவில்லாத இன்பத்தைக் கொடுப்பவனும் நீதான், கொடுப்பாயும் நீயே—, குறு ஏவல்வேண்டாய - (யானசெய்யும்) சிறியதிருவடித் தொண்டையும் வேண்டாமல், விடுத்தாயும் - விடுத்தவனும், நீதாயும் - (பற்றுக்க ளெல்லாவற்றையும்) ஒழித்தவனும், நீயே—.

குறிப்பு — திருவடித்தொண்டை நோக்கி அது காரணமாக அருள செய்தலின்றித் தனது வரம்பி ள்ருளாலேயே அருளுகின்றமையின், 'குறதே வல் வேண்டாய' என்றான்.

இம்முன்று செய்யுளும் இடைமடக்கி வந்த கந்தாவமராகம். இடை மடக்காவது ஒளித்தாய் முத்தியின் மீண்டு மடக்கி வந்தன காண்க.

குறிஞ்சி ஓர்பண் வணங்குதல் நாணத்தால் தலைசாயத்தல் அல்லது குறிஞ்சியும் இறைஞ்சின் என்பதற்குக் கீதங்கேட்ட மலைகளும் இளகிவணங் கின் என்னுமாம், பிரிதபொருளுங் கூறுவா வாகாய் அழகாய். அம்பா . ஆகாயம், அம்பரம் வடமொழி தம்பித்தல் அசையாது நிறதல். கின்ன ரா ஒரு தேவவகுப்பைச் சேர்ந்தவா போனகம் உணவு காணியிழை. இசையாகிய அமிழ்தம். பன்னகலோகம் நாகலோகம் பன்னாடி படங்க ளோடு கூடிய தலை.

பக்கம் - 35.

வேண்டினா வேண்டியான்கு விருமபினோ விருமபியபடி எயதினன்; சென்றான். நமிசூலம் - நமி என்பவன் வம்சம் நிகாபயீர் ஒத்திருப்பீர். கொடாடி கொடாச்சி. கூறுவல் சொல்வேன். பொறி அடையா ளம், இத்தலை திருமகட்குப் பொறி என்றொரு பெயருண்டு, மேவுவான் : பொருந்த; இதுவான்வாய்பாட்டு விளையெச்சம். புவன் "என்று சுட்டியது" கடவுள். மரகதம் பச்சை. இலங்குதல் விளங்குதல். வாகுவல் : தோளவலி யுடையோன்.

பக்கம் - 36.

ஓம்பி காத்தது. இறைத்தொழில். அரசாட்சி செய்யுந் தொழில். தியானகுகினி. தியானவொளி. பயில் ! வசிக்க வல்லிகள் கொடிகள். பொழிந் மரக்கண். சோலைவின் கணுள்ள மரத்தில். கோழரை. வருவ முப்பான் அரை, அரை - அடிமரம் வருவமுப்பாகிய அரையை யுடைய மரங்களைக் கோழரை யென்றும், பொருக்கான அரைகையுடைய மரங்களைப் பொரியரை மரமென்றும் சொல்லப்படும். குஞ்சி சினை, ஆணமயிர். *இருகுழித்தொடா இரண்டு குலங்களின் சம்பந்தம், வம்சபரம்பரை. கேசரன். வித்தியதரன், கே - ஆகாயம், சரன் - சஞ்சரிப்பவன் நின்னி காவா. நின்னை யொப்பவா.

பக்கம் - 37.

சூழ்ச்சி : ஆராய்ச்சி என்னென்று யாதென்று. அறிவுகொளுத்
தல் : அறிவுபுகட்டல், தரிக்கச்செய்து தங்கச்செய்து.

பக்கம் - 38.

சீயவதைச் சருக்கம்.

திவிட்ட நெனபவன பகைவர் தன்னிடத்தனுப்பிய மாயச சிங்கத்தை
வதைத்த சங்கதிபைக் குறிகுறியாகும். சீயம்-சிரமஹம் என்னும் வடசொல்
விகாரம். கைச்சமிக்கை : கைக்குறிப்பு, ஸம்ஜஹா என்னும் வடமொழிச்
சிறைவு. பொலிவினால : விளக்கத்தினால். அதுமித்தல். ஊகித்தறித்தல்;
அதுமானித்தல், அதுமானமாவது புகையைக் கண்டவிடத்து நெருப்புண
டென்று ஊகித்தல், இஃது அளவைப் பிரமாணங்களிலொன்று. இரைத்
துக் சபதித்து மேல்விழ. வண்கிறை பெரிய இதற்கு, வளப்பம் பொருந்
திய சிறகுகள். வளப்பம் - அழகு, நிச்சிலம். முத்து. வெள்ளி வேயநத
பத்திகள் : வேளளியால் வேயப்பட்ட வரிசைகள், வேயதல் - மேல்மூடு
தல். வேதிகை மேடை. பிண்டி. அசோகமரம். நிழல் : ஒளி. வீற்று
வைகுக் : மிக்ககிறப்பொடிக் தங்குக், புகன்று. சொல்லி; துதித்துமாம்.
அணங்கு அணையா தெய்வப் பெண்களையொத்த பெண்கள், அணங்கு-
ந்ருமகளுமாம். அஷ்டமங்கலம் எட்டிமங்கலப் பொருள்கள், அவையா
வன் சாமரம், தீபம், நிறைகுடம், இணைக்கயல், கண்ணடி, அங்குசம், கொடி,
முரசம் எனபன். சோடசோபசாரம் பதினாறுவகை யுபசாரம், அவை:—தவி
சளித்தல், கைக்குவ நீர்தரல், கால்கழுவ நீர்தரல், முக்குடி நீர்தரல், நீராட்
டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிநூல்தரல். தேயவை பூசல், மலா சாத்தல்,
மஞ்சளரிசி தூவல், நறும புகைகாட்டல், விளக்கிடல், கற்பூரமேற்றல்,
அமுதமேந்தல், அடைக்காய்தரல், மந்திர மலரான அருச்சித்தல் என
பன்; இவற்றை முறையே ஆசனம், அரக்கியம், பாததியம், ஆசமனீயம்
ஸ்நானம், வஸ்திரம், எஜ்ஞோபவீதம், கந்தம், பூஷ்பம், சோபனாக்கூதை,
தூபம், தீபம், கற்பூரதீபம், அன்னம், தாம்பூலம், மந்திரபூஷ்பம் எனப்
வடநூலாரா. வட்ட+த்ச-சோடச எனபது வடமொழிச்சொதி. இளங்கருங்
கைமமா. இளமை பொருந்திய கரிய துதிச்செய்யுடைய யானை, தளம்
தருமமொய்வெரிந் பருமை அமைந்த வலியுள்ள முதுகு.

பக்கம் - 39.

இறை : அரசன். பொன்னிறப்பொறி : பொன்னின் நிறத்தால்மைந்த
முத்தினா, இலைச்சிணையெனவும் படும் திருமுகம். ஒலை. விமமிதம். பிர
மித்தல்; நிணயாதிருக்கையில் வருவதோரானந்தம்; விஸ்மிதம் என்னும்
வடசொற்கிதைவு. மோனி : மொளனி. பேசாதிருத்தல். மெய்ந்நிலை : உண்
மைநிலை. பொற்றருவால் : பொருவியல்; சுவாணத்திரள். அருங்கலம் :
விலையுயர்ந்த ஆபரணம். புண்ணியம் புணர்த்தவா : புண்ணியங்கூடியவிற்ப்.

பக்கம் - 39.

இறப்ப, மிக. உசாவ, வினாவ, விசாரிக்க அவதி. காலம்.

பக்கம் - 40.

வதுவை : கலயாணம். நிலமடநதை : பூதேவி. ஊழி : கோபித்து
அறறம் : சமயம். உட்பகை : காமம் முதலியன ; அவை-காமம், கோபம்,
லோபம், மோகம், மதம், மாறசரியம் என்பன, இவற்றை யறுவகையுட்
பகையென்பா.

பக்கம்-41.

புனசொல நிமித்தம் : அறபச் சொல்லாகிய குறி நிமித்தம் ; பின் நிகழ்
வதை முன்னறிவிப்பது. சச்சரை யரசன் : போத தொழிலுள்ள அரசன்.
ஆலவட்டம் : விசிறி. துளங்குதல் அசைதல் பிரசண்ட மாருதம் : மிகு
தியுக் கொடுமையான காற்று. தானவா : அசுரர். தானை : சேனை. அடு
தல் : கொல்லுதல். பொச்சல் பொய் எறறுக்கு எதற்கு. பற்றுக்
கோடு : ஆதாரம்.

பக்கம் 42.

வாய்த்துழி : நேரிட்ட விடத்து. நச்சுமரம் : விஷமரம். களைதல் :
பறித்தல். காழ்ப்பு : வைரம். குடாரம் கோடரி இயலுதல் . முடிதல்.
சேரிய ஆறு கோந்த விதம் இழுகரு குற்றம், (Drawback)

செய்யுள்.

உரை .—நட்பு பிரித்தல் - (சனது) சிநேகிதரைப் பனகயாக்கிக் கொள்
ருதலும், பகை நட்பு - பகைவரோடு சிநேகம் செய்தலும், ஒற்று இகழ்
தல் - வேவு காரரை அவமதித்தலும், பக்கக்காரயாரையும் ஐயுறுதல் - தன
அருகேயிருக்குநா யாவா மாட்டினும் சநகேகப்படுதலும், தககார நெடு
மொழி கோறல் - மேச்சுவுடைய பெரியோரது உறுதி மொழிகளைக் கடந்து
நடத்தலும், குணம் பிறிது ஆதல் - (முன்னிருந்த) சனது தன்மை வேறு
படுதலும், (ஆகிய இவை யனைத்தும்) கெடுவது காட்டுவகுறி-(ஒரரசன்)
இணிக்கெட்டழியப் போகு மாற்றினை முன்னரே காட்டுகின்ற உறபாதங்க
ளாம்.

குறிப்பு :—நட்பு. பகை இவ்விரண்டும் பண்பாகு பெயர்கள். ஒற்று -
முதனிலைத் தொழிலாகு பெயர். குறி - அறிகுறி.

பக்கம்-43.

திறை : வரி வம்மின் : வாருங்கள் அநுமதி செய்து . கடடனையிட்டு.
திருமுகம் : ஒலை, இது தகுதி வழக்கு பரித்த : தாங்கிய நாட்டியம் ;
கூத்து வீசதியாத்ரா . ஓர் வகை சேவ ஜாதியார் சேறல் : செலுதல்.
பீதாம்பரம் : பொறப்படாடை ;

பக்கம்-44.

முத்தம் : முத்து ; மருப்பு : தந்தம். தூசனமான : புதிதான. புரை
யும் : கோபிக்கும். அன்னோன பணி . அவன கட்டினையிட்ட வேலைகள்.
முற்சனனம் : முற்பிறப்பு. .

சீயவதைச் சருக்கம்.

பக்கம்-45.

புதல்வர் : பிள்ளைகள், கோடி : தந்தம் சாதிப்பவளங்கள் : சிறந்த பவளங்கள். அனந்தசாரம் : பிறகு, அந்தரவழி : ஆகாசவழி. கவழிகை : திரைச்சீலை.

பக்கம்-46.

முண்டது : உண்டாயிற்று முடித்தலையிருந்தது : கிரீடத்தின் துனியினின்றும், அரத்தனசதனம் : இதனினமுள்ள இடம் புயம் : தோள. வதனம் : முகம் ; உறுக்குதல் : அத்தடுத்தல் ; ஆழி : சுகிரம் வறிதாக : பயனிலலாமல்.

பக்கம்-47.

பானோப சாரம் பாணகதைப் பிரயோகித்தலாகிய உபசாரம். 'விண்ணுலகையும் அரசாளக கொடுப்பேன்' என்றது மங்கல வழக்கு பாகுடம் : திறைப்பொருள் ; 'இது ப்ராப்ருதம்' எனனும் வடமொழிச் சிதைவு, கையுறை : காணிகளை இருகார்க்கு செலுத்தாதவர்களுக்கு பார்த்திவன் : அரசன், இயம்புமின சொல்லுங்கள், நாணி : வெட்க மடைந்தது.

பக்கம்-48.

வர்த்தமானம் வரலாறு சுவாலை : கொழுந்தது, உளை : பிடரிமயிர், உகிர் : நகம், ஒளி வீசுகின்ற எயிறு : பல. தெரிமா : சிங்கம், பிரசித்தமான விலங்காதலின் இப்போ பெற்றது போலும். அடை கற்கள் : மலையைச் சாராதுள்ள கல்லுகள், புடைபதா : புடைக்கப்பட்ட பதர், உரும் ஏறுண்ட : இடி மேல்வீழ்ப்பெற்ற. சுட்செவி : பாம்பு கண்களையே காதாக உடையது எனனும் காரணக்குறி ; இது சக்ஷசர்வா : எனனும் வடமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு. உட்கு : பயந்தது.

பக்கம் - 49.

பவனிவரல : ஊர்கோலம் வருதல் துருதை : நும் தகப்பன் விண்டு-அகல், பிரிந்து - நீங்க, மறித்த : தடுக்க வயப்பலி : சிங்கம். இயக்குதம் - செலுத்துவோம். நலிஇ : வருத்தி ; பொலிமதி : விளங்கு இதிலமதி - முன்னிலை யகை ; " மியாயிக் மோமதி " என்பது நன்னூல். பொருமுடி எழ : பூரித்துத்தோன்ற ; நகர்புதம் : நகரத்தையே ஆயுதமாக வுடையது என்று சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி, செயிர்பு : கோபித்து, முழை-குறை.

பக்கம் - 50.

வித்தகா : இங்கு, தூதர். வீய் கெட. முழைஞ்சு : மலைக்குகை. உறழும் : ஒக்கும். வலித்துப்போக : வலிபச்செல்ல. கவான் : தொடை. இது 'கவீரீ' எனனும் வடசொற்சிதை வெணபர். கம்பலம் : இரத்தின கம்பளம். குவால் : கூட்டம். உவா - அரசயானை, எருக்கி : பறிந்தது. பஞ்சாரநம். பரந்த முகமுடையது என்று சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. சாரல் : மலைச்சாரல். அணிபன : கிட்டியவன். வயப்போத்து : வலிய ஆணசிங்கம், தறுகல் : நெருங்கிய கல், பிதிர் : பொடி. அத்தகடகம் :

அஸ்தகடகம் எனும் கையில் அணியும் வளை, குஞ்சி - ஆண்டலைமயிர். தொடர் கொண்டு திரித்து. சயிற்றினுற சடடி, சேய்சராய் மேய தூரத்திலுள்ள தாய்ப் பொருநதின. காளிகொடியது என்பது பொருள்; சிங்கம். காயம பனிக்க-உடல்நடுங்க. ஓட்டெடுத்தல் - ஓடிப்போதல் இளைபகளை; இங்கு, திவிட்டன; சாளை - உலமையாகு டெடா.

பக்கம் 51.

1. உரை - அங்கு-அப்பொழுது, சமூல - (அந்தத் திவிட்ட னுடைய) வீரக்கழல்கள், ஆரத்தில - சடத்திக்கலிலை; கால்களும், நிலம் உறு-பூமியிற் படவில்லை; முடங்க - மடங்கிய மிலை, அழலும் - சொல்கின்ற, செமசுடா கடகம்-சிவந்த ஒளியை யுடைய கடகமென்னும் அணியை (அணிந்த), கை அவை-கைகள், புடைபெயரா-பக்கங்களில், அசையவில்லை; குழலும் குஞ்சியும்-துணிசுரிந்தமயிரமுடியும், மாலையும்-பூமாலையும், கொளுவிய தொடரும் - (அககுஞ்சியைக்) கடடியகயிறும், எழுந்த - மேல்முந்த, எழிலும் - அழகிய, தோளிலும், எருகதிலும் - பிடரியிலும், கிடந்தில - விழுந்து படிந்தனவிலை.

குறிப்பு - அவை - பகுதிப்பொருள் விசுதி. ம சாரியை.

2. மரங்கள், வேரோடும் வீழ்ந்தன - வேரோடு கீழே விழுந்தன வாக, வளிகொடர்ந்து எழுந்த - காற்றுக்குள் வரிசையாய் மேலே எழ்ந்தன; நிரந்த - கூட்டமான, மான்களும் பறவையும், நிலம் கொண்டு - தரையில் நின்றுகொண்டு, பதைச்சு - துடித்தன, அரம்கொள் - அரம்என்னும் ஆயுதத்தை யொத்த [மிகவும் கூர்மையான], வெம்பரல் - கொடிய பருக்கைக் கதகளையுடைய, அணிவரை - அழகிய மலையின், கொடு முடி அவைதாம் - சிகரங்கள்தாம், உரம்கொள் - வல்லமையுடைய, தோளவன் விரல் நுங்கிஉற - தோளையுடைய திவிட்டனுடைய விரல்பட்டுச் செல்லுதலால், உடைந்து ஒழிந்த - உடைபட்டு ஒழிந்தன.

குறிப்பு - 'கீழ்நதென' என்பது 'செய்தென' எனும் வாய்பாட்டு வினை செய்சம்.

வனதேவதை. காட்டிலுள்ள செயவம் கண்டரம்: இது கண்டரவம் என்றதன் திரிபு; சமுத்தில ஓசையையுடையது எனச் சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. அண்டிய: நெருங்கிய. சேசரி. பிடரிமயிரா யுடையது எனச்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி, எனவே, ஆன்சிங்கம். ஆரவாரம்: பேரிரைச்சல். நிலகம்பம் பூமிநடுக்கல். அரியரசு சிறந்தசிங்கம். கொடுமுடி: சிங்கம். மாபுலி என்பது மிது, கெழும நிறைந்த மடங்கல்: ஆன்சிங்கம். பிலம் குகை. உதிரம் இரத்தம்

பக்கம் - 52.

விசும்பினர்: ஆகாயத்திலுள்ளவா உடல் பனித்தனர்: தேகம் நடுங்கப்பெற்றனா அறுகு - சிங்கம்; பேழைகள் - பிளப்புக்கள்; அழகாள் - பெரியோய், ஆளி: சிங்கம். மாள் - இறக்க சேறும்: செல்வோம்; தும்-தன்மைபபன்மை விசுதி.

உரை - 1. சற்றவர் - படித்தவர்களும், கடவுள் தானம் சோந்தவர் - கோயில் முசலிய இடத்தை அடைந்தவர்களும், களைகண் இலார் - திக்கற்றவர்களும், அறவா - பெருநளநிறவர்களும், அந்தணுள் - பிராமணர்களும்,

கலியாணச் சருக்கம்.

அன்றியும் - கீழ்க்கூறியவர்களல்லாமலும், அனைய நீரார்க்கு - அத்தன்மையுடையவர்களுமாகிய விவர்களுக்கு, உற்ற ஓர் இடுக்கண் வந்தால் - பெரிய தொரு துன்பம் வந்தால் உதவுதற்கு - (அதனைப் போக்கி) உதவுவதற்கு, உரித்து அன்று ஆயின் - உரியது அன்றாகும் ஆயின், பெற்ற இ உடம்பு தன்னால்—, பெறும்பயன் இல்லை.

உரை.—மன்னுயிர் வருத்தங் கண்டும்—, வாழ்வதே வலிக்கும் ஆயின் - (ஒருவன் அசைப்போகாமல் தான்) வாழ்வதே உலிமையாகக் கொள்வானாயின், அன்னவன் ஆண்மை ஆவது—, அலிபெற்ற அழகுபோலாம்—; 'யான்—, எனனை கொடுத்தும் - எனதுயிரைக் கொடுத்தாயினும், வையத்து இடுக்கண்டோய்' கெட்ப்பன் - உலகத்தவரது துன்பமாகிய விபாதிமையோடு போக்குவேன்', எனனும்—, நினைனயே—, போலும் - ஓகாகும், நீரா - தன்மையுடையவர், நிலமிசை—, நிலவி நின்றார் - (சீர்த்தியினால்) விளங்கி நின்றார்கள்.

பாகம - 53.

மகிழ் சிறந்தனர் சாதோஷம் மிகப்பெற்றானா அச்சம் பயர். இறுகப்புலி - கெட்டியாயத்தமுவி. வனத்துகள் காட்டுப்புழுதி. போற்றி வாழ்க, இது விபங்கோள், வட்பலி - புலியினும் வணமையுடையது எனச்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி.

பக்கம்-54.

கலியாணச் சருக்கம்.

திவிட்டனது கலியாணத்தைக் கூறுவது.

உரை.—செங்கண்மால் - சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலின் அம்சமான திவிட்டன, சிங்கம் வென்று—, செழுமலர் திலகம் கண்ணி - அழகிய மலர்களாலாகிய சிறந்த முடிமாலையுடைய, திங்கள்கள் வண்ணனோடும் - சந்திரன்போன்ற சிறந்த நிறமுடைய விசயனுடனே, திருநகர் பெயர்ந்தபின்னே - சிறந்த (சுனது) பட்டணத்திற்குத் திருமயிர் பின்னர், அம் சண்மாதற்கு உரிய - அழகிய கண்களையுடைய அத்திவிட்டனுக்குச் சக்க, நவகை-மகனும், அருமபெறல் அவதகு - பெறுதற்கு அருமையானவனுமான அசசுயம்பிரபை என்பாளுக்கு, தாகை - சங்கையாகிய, வெட கண்மால் களிறு அன்னான்தன் - கொடிய கண்களையுடைய பெரிய மதயானையை யொத்த சடியரசனது, திறம் - செப்திமைய, இனி விளம்பல் உற்றேன—.

தமராயினா : பந்துக்கள். வாத்தமானம் : ஒரு வித்தியாதர நகரம். சக்கிரி : அரசன் வச்சிர தாடன வச்சிராயுதம் போன்ற அடித்தலையுடையான் புரவலன், தராபதி. அரசன் வேயிறோ : ஓற்றர். பன் உறுத்தல் : அலங்கரித்தல். இளவல் : தம்பி, இதில், அல் - பெயர்விருதி

பக்கம். 55.

அரிபுரம் ஒரு வித்தியாகர நகரம். பொருநன் : அரசன், போர்செய்பவன், வீரன். வியாக்கிரதன். புலியை வாகனமாக வுடையவன். கண்ணி, மாடம் : கலியாண மாகாபபெண்கள் வசிக்குமிடம். சேடிபர் : நிகோழியர். பூஷணம் : அணி மிளிர்மம் விளங்கும். லகு : லேசு.

பகரம் - 56.

மஞ்சிகை . பெட்டி . குப்பி . ஒருவகைப்பாத்திரம். எஞ்சல் இல் : குறைவில்லாத. கொம்பு : ஊதுகொம்பு. காசனம் ஒருவகைவாத்தியம் 'பாடாட்டுத்தாய்' எனபது முதல் 'செவிலித்தாய்' எனபது ஈறாக : கீழ்க் கூறிய ஐவகைத்தாயா. ஊர்தி வாகனம். இரசித்திரி . வெள்ளிமலை. இரணியவரை . பொன்மலை. காவுகள் சோலைகள். காண்மதி : பார்ப்பாய் ; இதில் மதி : முன்னிலைபாசை ஆகாசஅயநம் ஆகாசவழி. அங்குரை அலவிடத்திருப்பவா. மங்குல மேகம். வங்கமலை . வெள்ளிமலை.

பகரி 57.

உரை.—1. இரைச்சும் - சபதிக்கின்ற, அமசிதை பறவைகள் என - அழகிய இறகுகளையுடைய பறவைகள் போல, பெயர் - திரிகிற, இனம் வண்டுபுடை குழ - கூட்டமாகிய வண்டிகளா பகர்ந்திரு குழ, துறாகள் என னும் அகுழம்பு - துறாகளாகிய அந்தச் சந்தனக்குழம்பை, கொண்டு - (காண்) கொண்டு எதிராது—, எழ நடங்கிய - (அலைகள்) மேலே எழுந்து மடங்கும் தனமையால், (கங்காரதியானது), திகைரங்கினின் அலைகளாகிய கைகளால், செழுமலை - செழுமையான மலைகளிலிருந்து கொண்டு வருகிற, சந்தனம் திரள்களை - சந்தனக்கட்டைகளின் கூட்டங்களை, கரைமேல் வைத்து—, அரைக்கும் - அரைக்கிறதுபோலும். மற்றும் - பின்னும், இது - இந்த ஆரூர்து, குணகடல் திரையொடும் பொருது அல்லது - கீழ்க்கடலின் அலைகளோடு தாக்கி அல்லாமல், அவியாது-அடங்காது.

சுவவியம் : இடதுபக்கம் பெயராவது செல்லுவது. கலங்கள் : ஆபரணங்கள். அறிமின : அறியுங்கள். பொனஉறழ் . பொன்னைஒப்ப. மின பிறழும் : ஒளிவீசும். கரதலம் . கையினிடம். நதம் மேற்குத்திக்கிற செல்லும் ஆறு விளையாட்டு இழைப்பது - விளையாட்டைச் செய்வது.

உரை.—2. உயரும் சந்தனம் பொழில் - உயரநுள்ள சந்தனச் சோலையை, அலைத்து—, ஒளிர் மணிகலங்களை - விளங்குகின்ற இரத்தின பரணங்களை, உமிழ்நதிட்டு வெளிப்படுத்தி, பெயரும் - பெயராவது செல்லுகிற, தெளிந்திரை பிறங்கத்துள - தெளிவான அலைகளாகிய மலையினிடத்து, பின்னங்கிய - நெருங்கியுள்ள, பெருவரை அகிலதேக்கி - பெரிய மலையிலுள்ள அகிலக்கட்டைகளைக் கொண்டுவந்து நிறைத்து, வயிரம் வேதிகமமலைவது - (கரைகளிலுள்ள) வச்சிரமிழைத்த மேடைகளில் மேராவது அன்றியும் அச்சிரந்து நதியானது) கோபுரம் வாயதலின் - (சினையத்துக்) கோபுர வாயிலின், படிதிண்டி - படியைச்சேர்ந்து, அயிலைவார கரைகுடகடல் - மீன்களையும் நீண்டகரையையுமுடைய மேல்கடலின், திரையொடுமபொருது அல்லது அவியாது - அலைகளோடும மோதியல்லாமல் அடங்காது. 'செலவம்' என்றது இங்குச் சுயம்பிரபையை. முகிறபடலம் - மேகக் கூட்டம். கருவரை - கரியமலை.

பகரம் - 58.

கன்னு : கொதித்து. அளகம் : கூந்தல். அரிவை : பெண். இடந்து : கிண்டு. பகடு : ஆண்யானை, பிடிக்கணம் : பெண்யானைகளின் கூட்டம். இலங்குதும் : விளங்கும். அலங்கிருதி : அலங்காரம். திவருதல் : அசைந்து விளங்குதல். விற்பனமயிலே . அறிவுள்ள மயிப்போனதெண்ணை ; இ

து இங்கே சுயம்பிரபைக்குறித்தது. உழையவள் . சமீபத்திலிருப்பவள். பந்தி : குதிரைச்சாலை, கொட்டில், கொட்டகை.

பக்கம் - 59.

அனவரதம் . எப்பொழுதும். தும்பாடி . உமமுடையஇடம். வரையாது - அளவிடாமல்.

பக்கம்-60.

எய்தினமை அடைந்தமை. தந்தி தந்தத்தையுடையது என்பாளைக் குகாரணக்குறி கந்து யாண்கட்டுந்தி. சான்றிகளம் காறசங்கிலி. வரிபுரிபொருந்திய நீட்சியும் முறுகும்பொருந்தின. கசகைகளவீக்கி : யாணைக்கழுத்திடு சுயிறறைக்கட்டி. கிடுகு : தேரின் ஓர் உறுப்பு. புளகம்பொருதி . கண்ணுக்கட்டி. பரவைத்தட்டி . அலைமானத்தட்டி. புடைமிடைதல். பக்கங்களில் நெருங்குதல். மணிககோவை மணிமாலை. கவரிஇணைந்து. மரையிரினால் செய்யப்பட்ட ஒரு சலையாபரணத்தைப் பொருந்தி. நாற்றுக் தொங்கவிடிக் இதுபிரவினை. பூரணகும்பம் : நீர் நிறைந்துள்ளகுடம். இருநிதி பெருஞ்செல்வம். கண்ணுகம் - குதிரை. மட்டி - வாசனை, தேன. பூங்கர - பூஞ்சோலை. பவனகவனம் . வாயு வேகம்.

பக்கம் - 61.

செய்நுளுநா

திங்களை இரண்டு கூறுசெய்து - சந்திரனை இரண்டு பிளப்பாக்கி, முன் செறித்த போல் - முன் அமைத்தன போல், மங்கள வடிவின வந்த - மங்கள கரமான வடிவத்துடன் வந்த, வலன் உயர் வயிரம் கோடு - வல்லமை மிகுந்த உறுதியான தந்தங்களையும், ரெமகளி விதித்த போலும் - சிவந்த சந்தனக் குழம்பினால் அமைத்தன போன்ற, செம்பொறி - சிவந்த முகப்பாளிகளையும், சிறு சண் - சிறிய கண்களையு முடையதும், வெமகளி - கொடிய களிப்பையுடைய, வியாழம் வல்ல விறலது - புலியுடைத் தான் வலிமையைத் தான் உடையதுமாகிய, வேழம் வருக - பட்ட யாணையாணையானது இங்குவரக்கடவது, என்றான்-என்று கட்டளையிட்டான்.

தவளம் - வெண்மை, கஞ்சக்கருவி - வெண்கல வாத்தியம், நரம்புக்கருவி-விணைமுதலியன. மிடற்றுக்கருவி யென்றது பாடுந் தொண்டையை.

பக்கம் - 62.

பற்றாத ஈடாகாத. வரமுன் - வராமுன்.

பக்கம் - 63.

வினையம் . வணக்கம். ஐக்கியம் : ஒற்றுமை. மலையரசன் : வித்தியா தரராஜன்.

செய்யுளுநா.

பொலம் கலம் புலம்ப - பொன்னுபரணங்கள் சப்திக்கவும், ஆயம் புடை நினது - தோழியார்களின் கூட்டம் பக்கத்திற் சூழ்ந்து நினது, போற்று கூவ - வாழ்த்துக்களைச் சொல்லவும், அலங்கலும் குழலும் தாழ - மாலைகளும் கூந்தலும் தொங்கவும், அணிஞ்மிறு அரவம் செய்ய - (அவறநில்) மொ

ய்க்கினற வண்டுள சபதம் செய்யவும், இலங்கல் - விளங்குகின்ற, அம்-அழகிய, ககனம் மாடத்து - ஆகாய மளாவிய உப்பரிசையின், எழுநிலை ஏறல் உறமுன் - ஏழாவது நிலைமையு அடைந்தவள், விலங்கலின் குவடி சேரும் - மலையினது சிகரத்தை அடைகின்ற, மெல் இயல் - மெல்லிய தன்மையை யுடைய, தோகை போலவாள் மயிலை பொத்தவளாயினாள்.

காப்பு - கதவு சுட்டி. குறித்து. மீட்கல் ஆறாமை : திருப்பக்கடா மல்.

பக்கம் - 64.

செய்யுளுரை.

ஆமரு - பரிசுத்தம்பொருந்தின, நிலம் எனனுமமணி - நீலரத்தினம் துணாகதுஅணைய - திரண்டாறபோன்ற, குஞ்சி - மயிர்முடியுடைய, காமருகாலை - அழகிய காளையோலப்பவனாகிய திவிட்டன், தாமரை அணைய—, கண்ணும - கண்களையும், தட கையும் - விசாலமான கைகளையும், பவளவாயும் - பவளம்போன்றவாயையும், பூமருகண்ணி - அழகுபொருந்திய மாலை யாகத் தொடுக்கத்தக்க, புதுபூவைமலர் - அப்பொழுதும்லாந்த காயாமபூ போன்ற, ஒளியும் - (தன்னுடைய) தேக காந்தியையும், காட்டி-காண்பித்து, கனனிகண்கலை - அப்பெண்ணினது கண்கலை, சிறைகொண்டிட்டான் தன வசமாக்கினான்.

பணிகள்திருத்துதல் - ஆபரணங்களை ஒழுங்குபடுத்தல். குறங்கு - தொடை, அந்தாப்புரம் - அந்தப்புரம், காண்டறகு அமைந்த - தரிசிப்பதற்குத் தக்க, காட்புமங்கலங்கள் - இரகசங்குத்தக்க மங்கல்பொருள்கள்.

பக்கம் - 65.

தரபதங்களிர . முனிவாமகளிர் கைத்தாயா-செவிலித்தாயார். இதன்விசேடங் கீழ்கூறினும். சிவிகை : பலலககு. பூவணை : புகுபசயனம் இரட்டல் : வீசுதல். உழைக்கலமகளிர : பரிசாரகப்பெண்கள்.

பக்கம் - 66.

குறுமுறுவல் - புன்கிரிப்பு திருமொழிப்பண்ணிகாரம் - அழகியவார்த்தையாகிய சிறுநுண்முகை, துக்கிலிகைத்தொழில் - சித்திரமொழுதும்வேலை, சமைத்தல் - அமைத்தல், பண்ணல்.

பக்கம் - 67.

வழிப்படல் : பூசித்தல் இளையநம்பி . இங்குத்திவிட்டன. அடிகள் : சுவாமி. அறறம் : சமயம்.

செய்யுளுரை.

வெய்யோன் - சூரியன், விண்இயல் - ஆகாயத்திற் பொருந்தின, உருவம் விதிமேல் நின்ற - அழகிய மேலிடத்தினின்றும், இழிந்து - இறங்கி, தண் இயல் - விசாலம் பொருந்திய, விலங்கல் நெற்றி - (அஸ்த) மலையின் சிகரத்தை, கதிர்என்னும் கையின் ஊன்றி - கிரணங்களாகிய கை

களால் ஊன்றிக்கொண்டு, மண்ணியல் - பூமியிற் பொருந்திய, மரத்தின் சா
கை நுதிபிடித்து - மரங்களின்கீழ் நுனிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவை
யுமவிட்டு - (பிரகு) அவற்றையும் விட்டுவிட்டு, பண் இயல் - (தன்னுடைய)
இயற்கையான குணமானது, பிறிது ஒன்றுகூடி - மாறுபட்டு, பையவே
மறைத்து போனான் - மெல்லமறைத்து சென்றான்.

பக்கம் - 68.

மதனுஸ்திரம, மனமகபாணம்; மதன + அஸ்திரம எனப்பிரிக்க. இது
வடமொழித்திர்க்க சந்தி. வசமஅழிந்து - சவர்தினம் கெட்டு. சந்திரகிர
ணம் : சந்திரன் ஒளி (நிலா) சாமம் : ஏழரைநாழிகை கொண்டகாலம்
இதுபாமம் என்றிருத்தலு முண்டு. பொருகாமம் : மிக்க ஆசையென்பது
கருத்து. ஒருவாது தணியாமல், ரஞ்சித் வாரத்தைகள் சந்தோஷம் உறு
விக்கும் வாரத்தைகள். நியமம், செயகடன. நைமித்திகம் : விசேடச் சட
ங்கு, ஒருத்தல் : ஆண்பாண.

பக்கம் - 69.

இளைப்பெருமாள் என்பது திவிட்டனை, அகனிகாரியம். விவாகத்திற்
செய்யும் ஓமங்கள்.

பக்கம் 70.

கோட்டம் கோடு, வெள்ளையிடுதல் அரிசி இடுதல் குணக்கு -
கீழ்திசை. வாலவளைபயின்று - சுத்தனமான மண்டலம் அமைத்து. பரி
திசமிதைகள் பரிதிகளும் மற்றுமவேண்டும் சமிதைகளும் ; பரிதிகள்.
கீழ்திசை பொழிந்ததிசைகளில் வைக்கப்படும் சமிதைகள் சமிதை பலா
சங்கொம்பு, அரசங்கொம்பு மாகலாம். கிரியை. சடங்குகள். எரிவலம் வரு
தல் : அக்கினியைச் சுற்றிவருதல். கன்னிதமர் : பெண்ணின் உறவின முறை
யார். தியாகம் : வரம்பில்லாத கொடை. பனாட்டி. கலியாணப்பெண்.

செய்யுளுரை.

உலம் பாராட்டிம தோளான—திரண்டுள்ள கதறுணி தன்மையைத்
(தன்னிடத்திற்) கொண்ட தோள்களை யுடைய திவிட்டனானவன், ஒன் பூ
குழலான : ஒளிபொருந்திய மலர்களைத் தரித்த கூந்தலையுடைய சுயம்
பிரபையை, நலம் பாராட்டி — இன்பத்தாற கெண்டாடி, நாகுஇள
முல்லை நகுவிக்கும-மிகவும இளைமயான முல்லைக் கொடியை மலரச் செய்
கின்ற, வலம் பாராட்டி வந்தது—(பூமியைப்) பிரகடனை யாகச்சுற்றி வருவ
தாகிய, ஒர்மாரிபுயல் ஒத்தான்—ஒரு கார்காலமேகத்தை யொத்தான் : குலம்
பாராட்டிம் கொட்டும்—பிறந்த குலமும், புக்ககுலமுமாகிய இரண்டுகுல
மும் கொண்டாடப் பெற்ற கொடிபோன்ற அப்பெண்ணும், ஓ முல்லைக்
கொடி யொத்தான்—ஒருமுல்லைக் கொடியைப் போன்றான்.

வசன குளாமணிப் பகுதியுரை முற்றப் பெற்றது.

சுபமஸ்து.

மு க வு ளா.

இக்கதைச்சுருக்கம், பழைய தமிழ்க்காப்பியமைந்தனுள் மூன்றாவதும், பொத்தமத பிஷ்ணுணியாகிய மணிமேகலை யென்பவளின் சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறுவதுமாகிய மணிமேகலையென்னும் நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரத்தின் சுருக்கமாதலால், மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கமென்று பெயர்பெற்றது.

[ஐந்துகாப்பியங்களாவன : சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதியென்பன.]

இதனால், பொத்தமத ஸம்பிரதாயங்களும், பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இத்தமிழ்தேயம பலவகைக் கலவி, பாஷாபிமானம், சிற்பம், ஸங்கீதம், வாணிகம், அந்நியதேசயாத்திரை, சமயக்கொள்கை, தேவாலயபரிபாலனம், தெய்வவாழ்விப்பாடி, தவவொழுக்கம், கற்பு, பலவகையான நீதிகள், அரசாட்சி, துஷ்டநிக்குரகம், சிஷ்டபரிபாலனம், இராசவிசுவாஸம், நாட்டுவளம், ஆற்றுவளம், நகரவளம் முதலியவற்றில் இன்ன இன்னவண்ணமாகச் சிறப்புறநின்ற தென்பதும் நன்கு அறியலாகும்.

மாணுக்கர்களுடைய ஸௌகரியங்களைக்கருதி, அரும்பதவுளையும் அபிதானவிளக்கமும் நூதனமாக எழுதி இக்கதைச்சுருக்கத்தின் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

அன்புவைத்து இக்கதைச்சுருக்கத்தை 1907 - ஆம் ஆண்டு ஏப் - ஏ பரீட்சைக்குப் பாடமாக நியமித்த தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகளாகிய சென்னை யூனிவர்ஸிடியார்பால் மிக்க உன்றியறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்

சென்னை, }
5-2-08. }

வே. சாமிநாதையன்.

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

	பக்கம்.
1. மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.	க
க. விழாவறைக்காதை.	க
உ. ஊரலருளாத்தக்காதை.	உ
ங. மலர்வனமபுக்ககாதை.	ங
ச. பளிக்கறைபுக்ககாதை.	ச
டு. மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.	அ
ஊ. சக்கரவாளக்கோட்டமுளாத்தக்காதை.	கௌ
எ. துயிலெழுப்பியகாதை.	கடு
அ. மணிபல்லவத்துத் தயருற்றகாதை.	கஊ
க. பீழைக்கண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.	கௌ
கௌ. மந்திரங்கொடுத்தகாதை.	கக
கக. பாத்திரம்பெற்றகாதை.	உக
கஉ. அறவணர்த்தொழுதகாதை.	உச
கங. ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை.	உங
கச. பாத்திரமரபுகூறியகாதை.	உக
கடு. பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை....	ஙக
கக. ஆதினாபிச்சையிட்டகாதை.	ஙங
கௌ. உலகவறவிபுக்ககாதை.	ஙடு
கஅ. உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.	ஙௌ
கக. சிறைக்கோட்ட மறக்கோட்டமாக்கியகாதை.	ஙக
உௌ. உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.	சௌ
உக. கந்திற்பாவை வருவதுணாத்தகாதை.	சங
உஉ. சிறைசெய்காதை.	சக
உங. சிறைவிடுகாதை.	டுக
உச. ஆபுத்திரனாடைந்தகாதை.	டுச
உடு. ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.	டுௌ
உக. வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.	கௌ
உௌ. சமயச்சணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை....	கஉ
உஅ. கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.	கஉ
உக. தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.	கச
ஙௌ. பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.	கௌ
2. அரும்பதவுரை.	கஅ
3. அபிதானவிளக்கம்.	அௌ

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ந.	க0.	என்.	என்று.
க2.	ந.	செத்தோனா.	சாவோனா.
க2.	க0.	கொடுத்த.	கேட்ட.

உ

பரமபதி துணை.

மணிமேகவஸக்கதைச்சுருக்கம்.

வேண்பா.

“பழக நிறமும் பவளமபோல் வாயுங்
கழகமழ்ச்செந தாமரைபோற கணணும் - துடியிடையும்
அல்லும பகலு மனவரத முந்நினைந்தாற
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.”

க.—விழாவறைகாதை.

பண்டைக்காலத்திற் காவிரிபூமபட்டினத்தை வள
முறச்செய்வித்தற்கு நினைந்த அகத்தியமுனிவருடைய கட
டனையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியனெ
ன்னுஞ்சோழன், இந்திரனைவணங்கிக் குறையிரந்து அவனனு
மதிபெற்று இருபததெட்டினாள் அந்நகரில் நடத்தியதும், 5
அச்சோழன்காலத்திற்போலவே பிற்காலங்களில் அவன்பரம
பனாயோரால் வருடங்கள்தோறும் நடத்தப்பெற்றுவந்தது
மாகிய இந்திரவிழாவை நடத்தக்கருதிய அந்நகரததுள்ள பல
சமயவாதிகளும் பிறரும் ஒருங்குகூடி, “இந்திரவிழாவை நாம்
மறந்தால் முசுருந்தனது துயரைப் போக்கியதான நாளங்காடி 10
ப்பூதம் துன்பஞ்செய்யும்; பாவினைப் புடைததுண்பதாகிய
சதுக்கப்பூதம் இந்நகரை விட்டுநீங்கும்; ஆதலால், இவ்விழா
வை நடத்துவேமாக” என்று தம்முள் நிச்சயித்துக்கொண்டு,
அவ்விழா நடக்கப்போதலை நகரததாருக்கு அறிவிக்குமபடி
முரசறைவோனுக்குச்சொல்ல, அவன், வச்சிரக்கோட்டதது 15
ள்ளமுரசை யானையின் பிடரிலேற்றி, முதலில் ஊனாவாழ்
த்தி, “மேகம் மாதந்தோறும் முமமழைபொழிக; அரசன்
செங்கோவினனாகுக; அறிஞாகளே, இந்திரவிழா நடக்குங்
காலத்திற் சுவர்க்கலோகம் வறிதாகும்படி எல்லாதேவரும்
அதனைநீங்கி இங்கே எழுந்தருளுவாரென்பது பெரியோர்க 20

ளுடைய துணிபாதலால், வீதிமுதலியவற்றிற் பூரணகும்பங்
களும் பொறபாலிகைகளும் பாவைவிளக்குக்களும் ஆகிய
இவற்றைப் பரவ வைத்திடமின்; குலைக்கமுகும் குலைவாழை
யும் கரும்பும் வஞ்சிக்கொடியும் பூங்கொடியும் ஆகிய இவற
25 றைக கட்டவேண்டிய இடங்களிற் கடடுமின்; தூணங்களில்
முத்துமாலைகளை நூற்றுமின்; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும்
பழமணலை மாற்றிப் புதுமணலைப் பரப்பின்; துகிற்கொடி
வகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கடடுமின்; சிவ
பெருமானமுதல் சதுக்கப்பூதமிறுதியாகிய தெய்வங்களுறை
30 யுங் கோயில்களிற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஏற்பச்செய்யு
மின்; தருமோபதேசஞ்செய்ய அறிந்தவாகளே, பந்தரிலும்
அம்பலங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கமபுரிமின்; சமயவாதி
களே, வித்தியாமண்டபத்தையடைந்து இருததற்குரிய இட
ததிலிருந்து வாதமபுரிமின்; யாரிடத்தும் பகைமையும் சோப
55 மும்கொள்ளாமை” என்றுகூறி முரசறைந்து இந்திரவிழா
வைத் தெரிவித்தான்.

2.—ஊரலருணாத்தகாதை.

பின்பு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழா நடை
பெற்றது; அவ்விழாக்காலத்திற் பண்டைவழக்கப்படியே ஆடு
தற்பொருட்டு மணிமேகலையும் மாதவியும் வாராமையால் மனம்
புழுங்கிய சித்திராபதி, வயந்தமாலையையழைத்து, “நீ மாதவி
5 பாரசென்று விழாவிற்கு வாராதிருத்தலபற்றி இவ்வூரார்
கூறும் பழிமொழியை அவளுக்கஞ்சவொலிவா” என்று
அனுப்ப, அவளசென்று மணிமேகலையோடு மாதவியிருந்த
மலாமண்டபத்தையடைந்து, அங்கே தவத்தாலுடைய பாத
வியினுடம்பைக்கண்டு வருத்தமுற்று அவனைநோக்கி, “நீ உன்
10 மகளுடன் இந்திரவிழாவிற்குவாராமலும், உன்மரபிற்கு ஒவ
வாத தவவொழுக்கம்பூண்டிருத்தலபற்றி ஊராரகூறும் பழி
மொழிகள் இன்னவை” என்றுகூற, மாதவி, “கணவன்
கொலையுண்டதற்குப்பொறாளாய் மிகச்சினந்து மதுவையை
யெரித்த பத்தினிகடவுளாகிய கண்ணகியினுடைய மகள் மணி
15 மேகலை, தவவழியிற்செல்லுதற்கு உரியனையன்றி, மிகவு
மிழிந்த பரதத்தைமததொழிலுக்கு உரியளலள; ஆதலின,

அவள் அங்கேவாராள் ; நான் இங்கேவந்து பெளத்தாசாரிய
ராகிய அறவணவடிகளைவணங்கி, என்காதலன் மதுனாயிற்
கொலையுண்டதுமுதலிய பெருந்துன்பத்தை வருந்திச்சொல்லி
முறையிட்டேன் ; முறையிட்ட எனக்கு, அவா

20

“பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவா ருறுவது பெருமபே ரின்பம்

பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன

தற்றோ ருறுவ தறிக” (௬௪ - ௬௭.)

என்று நால்வகைவாய்மைகளையும் அருளிச்செய்து, பஞ்ச
சிலததையும் உபதேசித்தது, “இவற்றைக்கடைப்பிடி” என்
சொல்லி என்னைத் தவவழியிற்புகுத்தினராகலின், நானும்
அங்கே வருதற்கு உரியேனல்லேன் ; இச்செய்தியை என்
தோழிமாகாருக்கும் எனநறறாய் சித்திராபதிக்கும சொல்”
என்றுகூற, அதுகேட்ட வயந்தமாலே, பெறுதற்கரிய மாணிக
கததைக் கடலிலவீழ்த்தியவாபேரலச செயலற்றுமீண்டு
சித்திராபதியிடமசென்றாள்

25

30

௩.—மலர்வனம்புக்ககாதை.

இங்கே மாதவி வயந்தமாலேக்குச்சொல்லிய வருததச்
சொல்லைக்கேட்ட மணிமேகலைக்கு அககேள்விவழியாகப் பற்
ற்றுதற்குரிய நற்காலம் (ஏதுநிகழ்ச்சி) வந்துற்றமையால்,
அவள், தன்னுடைய தாய்தந்தைகளான கண்ணகிக்கும் கோ
வலனுக்கும் மதுனாயிலநேர்ந்த துயரசெய்தி தன்காதுகளைச்
கூட மனங்கலங்கி அழுது சிந்துகின்றகண்ணீரால் தான்
தொடுக்கின்றமாலையை நனைத்துக்கொண்டிருப்ப, மாதவி, அத
னைக்கண்டு கண்ணீரைத்துடைத்து அவளுடைய துக்கத்தை
ஒருவகையாக மாற்றநினைந்து, “இப்பூமலை உன்கண்ணீர்க்
கலப்பால் தூய்மையொழிந்ததாதலின், வேறுமால்தொடுத
தற்கு நீ சோலைசென்று புதுமலாபறித்துவா” என்றாள்.

5

10

அதனைக்கேட்ட சுதமதி, மாதவியைநோக்கி, “தாய்தந்தை
யாக்கு நேர்ந்த பெருந்துன்பத்தைக்கேட்டு மிகக் துக்கத்தை
யடைந்த மணிமேகலையினை கண்ணீராககாணிற் காமன் தனது
மடைக்கலங்களை எறிந்துவிட்டு நடுங்குவான் ; இப்பாவையை
ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின், விட்டுநீங்குவாரோ? நீங்
கார் ; இயற்கைத்தன்மைகுன்றுவர் ; குன்றமல நிற்பாராயின்,

15

- அவர்கள் பேடியரன்றோ? ஆதலால், இவனை இப்பொழுது புற
ததே பூப்பறித்ததற்குத் தனியே அனுப்பலாகாது; இந்நகரத்தில்
20 நான்வந்ததற்குரிய காரணங்கூறுவேன்; கேட்பாயாக: சண்
பைநகரத்துள்ளானை கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடைய
மகளாகிய யான், தனியேசெல்லுதற்கு அஞ்சாமல் ஆராய்ச்சி
யின்றி ஒரு சோலையிற்சென்று பூப்பறித்தேன்; அப்பொழுது
இந்திரவிழாவைக்காண்டற்கு இந்நகரநோக்கி ஆகாயவழியே
25 வரும் மாருதவேகனென்னும் வித்தியாதரனொருவன் என்னைக்
கண்டு உடனே எடுத்துக்கொண்டு மேலேசென்று, தன்வயமாக்
கிச சிலநாள்கழித்தபின் இந்நகரத்தே என்னைவிட்டுவிட்டு நீங்
கித் தன் நகரம்போயினன்; மகளிரா தனியேசெல்லுதலாலுண்
டாகுந்திங்கு இத்தன்மையது; ஆதலால், மணிமேகலை தனி
30 யேபோய்ச் சோலையிற் பூப்பறித்தல தவறாகும். இவளுடன்
யாரேனும்செல்லவேண்டும்; இலவந்திகைச்சோலைக்குச்சென்
றால் அரசனுடைய பக்கத்திலுள்ளார் அங்கிருப்பர்; உய்யா
னத்திற்குச் செல்லலாமோவெனின், அதில் தேவாகளாலன்றி
மனிதர்களால் விரும்பப்படாதனவும் வண்டிகள் மொய்க்கப்
35 பெறுதனவுமான மலர்களையுடைய மரங்களெல்லாம் வாடாத
பூமாலைகளைத்துக்குதலால், “இவ்வனம் பாசக்கையையுடைய
பூதங்களாற் காக்கப்படும்” என்றுநினைந்து அவ்வனத்தை அறி
வுடையோர் அடையார்; சூரியகிரணத்தாற் சிறையிழந்த சம்
பாதியிருந்த சம்பாதிவனமும், காவிரியின் தந்தையாகிய கவேர
40 னிருந்த கவேரவனமும் மிக்க முதுமையையுடையனவும் தீண்
டிவருதனவனவுமாகிய தெய்வங்களாற் காக்கப்படுதலின், அவ
ற்றினிடத்தும் அறிவுடையோர் செல்லார்;
- அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
45 பகவன தாணியிற் பன்மரம பூக்கும் (இக - சுச)
- உவவனமென்று ஒருவனமுண்டு; அவ்வனத்தில் தன்னகத்
துள்ளோருடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுரு
வங்களைமட்டும் வெளிப்படுத்துவதாகிய புளிக்குமண்டபம்
ஒன்றுண்டு; அம்மண்டபத்தினுள்ளே மாணிக்கச்சோதிபரந்த
50 பதமபீடம் ஒன்றுண்டு; அப்பீடத்திலிட்டால் அரும்புகள
மலரும்; பலவருடஞ்சென்றாலும் அதில் இட்ட மலர்கள்

வாடா; அம்மலாகளில் வண்டுகள் மொய்யா; இதுகாறும்
 அதன் பெருமையை உனக்குச்சொல்ல மறந்தேன்; கேட்பா
 யாக: ஒருதெய்வத்தை நினைந்தோர் அதெய்வத்தின் அடி 55
 களைத்தியானித்து மலர்களை அப்பிடத்திற்சேர்ததால் அம்
 மலர்கள் அப்பிடத்தை நீங்கி அதெய்வத்தின் அடிகளிடத்தே
 செல்லாநிற்கும்; யாதொரு நினைப்புமின்றி அவறறை அப்
 பிடத்தே சேர்ப்பின், அவைகள் அதனைவிட்டு நீங்கா; இதற்
 குக்காரணம் யாதென்று வினாவுவாயாயின், சொல்லுவேன்: 60
 “செய்யும் கருமங்கள் மனத்தோடு கூடாதவிடத்தும் அவை
 காப்பிக்கும்” என்னும் விரதிகள் துன்பமடையவும், “மனத்
 தோடு கூடாதவழிக் கருமங்கள் பலியா” என்போர்க்குத்
 திருஷ்டார்தமாகவும் மலரை இட்டுக் காட்டுதற்கு மயனென்
 னும் செய்வததச்சனால் அப்பிடம் நிரூமிக்கப்பட்டதாகும்; 65
 அவ்வனத்திலன்றி உனமகள் வேறுவனங்களிற் செல்லுதற்கு
 உரியனல்லா. அவனோடு பூபபறித்தற்கு நானும் துணையா
 கச் செல்வேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மணிமேகலையோடு
 சேர்ந்து சுதமதி போகும்பொழுது, உண்ணோரன்பிடொரு
 வனைத் தொடர்ந்துநின்று, “ஐய, இதனை உண்ணும்; உண் 70
 டால், காற்றுபுகாத அறையிற புகுந்தவரைப்போலே அழுக்
 குடைய உடம்பிற் புகுந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் உம்
 முடைய உயிர் அவ்வருத்தமொழிந்து மிக்க இன்பத்தை
 அடையாநிற்கும்; ஆதலால், இதனையுண்டு கெளிக” என்று 75
 கள்ளையுண்ணும்படி வற்புறுத்திக்கூறும் களிமகன்பின்னே
 வியப்புற்றுச்செல்லும் சனங்களும், ஒரு பித்தனுடைய பல
 வகைப்பட்ட விகாரச்செயல்களைக்கண்டு வருந்தி நிற்கும் சனங்
 களும், பேடென்னுங் கூததைக்கண்டிநிற்கும் சனங்களும், தெ
 ருவின் இருபுறத்துமுள்ள மாளிகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள
 சித்திரங்களைக்கண்டு வியந்துநிற்கும் சனங்களும், சிறுதேரின் 80
 மீது செய்துவைக்கப்பட்டுள்ள யானையின்மேற் சிறுவர்களை
 யேற்றி மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டிநிற்கும் சனங்களும்
 ஆகிய எல்லோரும், முன்னம் விராடநகரத்திற் பேடிவடி
 வங்கொண்டு சென்ற அருச்சுனைக்கண்டு வியந்து சூழ்ந்து
 கொண்டவர்களைப் போல மணிமேகலையைச் சூழ்ந்துகொ
 ண்டி, “மிக்க அழகையுடைய இவளைத் தவவழியிறபுகுத்திய 85

தாய் மிகக்கொடியவள்; இவள் பூப்பறித்தற்குச் சோலையிற்
புகுவாளாயின், ஆங்குள்ள அன்னப்பறவைகள் முதலியன
இவள் நடைமுதலியவற்றைக் கண்டு என்னபாடுபடா” என்
று இவைபோல்வனவற்றைச் சொல்லி அவளுடைய அழகைப்
90 பாராட்டிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தி நின்றனா; மணிமேகலை,
சுதமதியோடு மெல்லச்சென்று உவவனத்தில் மலாகொய்தற்
குப் புருந்தாள்.

சு.—பளிர்க்கறைபுக்ககாதை.

புகுந்தவள், அச்சோலையின்வளங்களையும் ஆங்குள்ள
பொய்கையினழகையும் சுதமதிகாட்டக் காண்பாளாயினள்.

அவள் அங்கே அப்படியிருக்க, மதவெற்கொண்டு தெரு
ததோறும் சனங்களை வருததித் திரிந்ததான காலவேகமென்
5 னும் யானையின் மதத்தையடக்கித் தேரோற்ச் சேனையுடன்
வரும் உதயகுமரன், நாடகக்கணிகையர்வீதியில் ஒரு மாட
ததே மலர்ணைமேற் காதற்பரததையொருத்தியோடு, யாழின்
கோட்டைத்தழுவிக்கொண்டு மயங்கிப் பாவைபோலிருந்த
எட்டிகுமரனைத் தெருப்பக்கத்திலுள்ள சாளரவழியாற்
10 கண்டு, “நீ அடைந்த துன்பம் யாது” என்றான். உடனே
அவன் துணுக்குமறெழுந்து விரைந்து அருகேசென்று உதய
குமரனைவணங்கித் துதித்து, “இயற்கையழகுக்கெட்டு மலர்
வனத்திற்கு இவவீதிவழியே நடந்துசெல்லும மணிமேகலை
யைக் கண்டேன்; கண்டவுடன் அவளது தந்தையாகிய கோவ
15 லன் மதுரையிலடைந்த கொடுந்துன்பம் நினைவிறகு வந்து
என்மனத் திண்மையைமாற்றி இந்த யாழிலுள்ள பகைநரம்பில்
என்கையைச் செலுத்தியது; இதுவே நான் அடைந்தவருத்
தம்” என்று சொல்ல, பலநாளாக மணிமேகலையை விரும்பிக்
கொண்டேயிருந்த உதயகுமரன், அவன்சொல்லால், அவள்
20 சோலைசென்றாளென்பது தெரிந்து மகிழ்ந்து, “அங்கேபோய்
மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்”
என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தேரைக் செலுத்திக்
கொண்டிசென்று உவவனத்தின் மதிலவாயிலையடைந்தான்.

மணிமேகலை, அததேரொலியைக்கேட்டிச் சுதமதியை
25 நோக்கி, “உதயகுமரன் என்மேல் மிக்கவிரும்பமுடையவனெ

ன்று மாதவிக்கு வயந்தமாலே சொல்லியதை முன்னங்கேட்டு
 னேன் ; இஃது அவனுடைய தேரொலிபோலும் ; இத்துன்பத
 திற்கு யாதுசெய்வேன் ” என்றான் ; அதைக்கேட்ட சுதமதி,
 அவளை ஆங்குள்ள பளிக்கறையிற் புருததித் தாழக்கோலிட்டு
 க்கொண்டு உள்ளேயிருக்கச்செய்துவிட்டு, தான் அப்பளிக் 30
 கறைக்கு ஐந்துவிற்கிடைத்தூரத்தே நின்றான் ; அங்ஙனம்நின்ற
 சுதமதியைச் சோலையினுள்ளேவந்த உதயகுமரன் கண்டு,
 “ யாருமில்லாத இவ்விடத்தே நின்றாய் ; நீ மணிமேகலையுடன்
 வந்தாயென்று அறிந்து கொண்டேன் ; அவள் முதுக்குறைவுற்
 றனளோ ? அவளுடைய செவ்வாய் நகைத்தலைப்பெற்றதோ ? 35
 கண்கள பிறழ்ந்து உலாவி வேட்கையைப் புலப்படுத்தினோ ?
 அவள் பௌததசங்கததாரிருப்பிடத்தை நீங்கி இவ்விடம்வந்த
 தற்குக் காரணம் யாது ? சொல்வாய் ” என்று தனது வேட்
 கைதோன்ற வினாவினன்.

அப்பொழுது சுதமதி, வாயிலில்லாத அறையில் அகப் 40
 பட்டோர் போல மனமவருந்தி, “ இளமைப்பருவத்திலேயே
 முதுமைவேடம் பூண்டு வழக்கைக்கேட்டு உண்மையை வெளி
 ப்படுத்திய சோழன்கரிகாறபெருவளத்தானுடைய வழித்தோ
 ன்றலே, நீ ஆண்டில் இளையையாயினும் அறிவில் முதியைய
 ன்றோ ? உனக்கு மகளிர தெரிவித்தற்குரியனவும் உளவோ ? 45
 ஆயினும் ஒன்று தெரிவிப்பேன் ; கேட்டருளுக :—

வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
 மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம் 50
 புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
 யவலக் கவலை கையாறமுங்க
 நவலாவுள்ளந தன்பா லுடையது
 மக்கள் யாக்கையிடுவெனவுணர்ந்து
 மிக்கோயிதனைப் புறமறிப் பாராய்” (ககந - கஉக). 55

என்று உடம்பினியல்பைக்கூறினள் ; அவள் இங்ஙனங்கூறிய
 இனியவார்த்தை உதயகுமரனதுகாதை அடையுமுன்னே பளி
 க்கறையுள்ளேயிருந்த மணிமேகலையினுருவம் அவன் கண்ணு
 க்குத் தோற்றியது.

௩.—மணிமேகலாதெய்வம்
வந்துதோன்றியகாதை.

- தோற்றியவுடன் அவ்வடிவத்தை மணிமேகலையின் வடிவமென்று நிச்சயித்து அப்பளிக்கறையினுள்ளே சென்றடைதற்கு நினைந்த உதயகுமரன், அதன்வாயில் காணப்படாமையால் அஃது இன்னவிடத்திலுள்ளதென்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பளிக்குச்சுவரைக் கையால் தடவிக்கொண்டு சூழ்ந்துவந்தான்; வந்தவன், சுதமதியைப்பார்த்து, “மணிமேகலை எத்திறத்தினள்? சொல்” என்றான்; என்றவனுக்குச் சுதமதி, “அவள் தவவொழுக்கமுடையள்; குறறஞ்செய்தாரைச் சடிக்கும்வன்மையையுமுடையள்; சிறிதும் காமவிகாரமில்லாதவள்; ஆதலின், நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று” என்று கூறினள்; கூறவே “அவள் எத்தனமையளாயினும் ஆகுக; எப்படியும் எனக்கு உரியளாகக்கடவள்” என்று சொல்லிக் கொண்டுசெல்பவன், மீட்டும் சுதமதியைப்பார்த்து, “துறவொழுக்கம்பூண்ட சமணமாதர்களின் நடுவே ஒரு வித்தியாதரனால் இடப்பட்டாய்” என்று எல்லாராலுங்கூறப்படும நீ அவரைநீங்கிப் பெளத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த மாதவியின் மகளுடன் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுவாய்” என்றான்.

- அதுகேட்ட சுதமதி, “அரசு, யான் சண்பைநகரத்துள்ள கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடையமகள்; என் இளமைப்பருவத்தில் அன்ணையிறந்தாள்; அவளிறந்தபின்பு தந்தையால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த நான் ஒருசோலையிறசென்று தனியே நின்று பூக்கொய்கையில் என்னை விரும்பி ஆகாயத்தே எடுத்திச்சென்று தன்வயமாகிக்கொண்ட வித்தியாதரனொருவனால் இடப்பட்டு இந்நகரத்திருந்தேன்; இத்தையறியாத என தந்தை என்னைக்காணாமல் வருந்தித் தேடிக்கொண்டே கன்னியாகுமரியாற்றிற்கு நீராடச்செல்பவர்களோடு சென்றா; செல்லுகையில் இடையிலுள்ளதான இந்நகரச சங்கமுததுறையில் நீராடுதற்கு அந்தணர்களோடுவந்து என்னை இந்நகரிற் கண்டு, ‘நீ இங்கே எப்படிவந்தனை’ என்றுசொல்லி வருந்தி, அந்தணர்களோடிருத்தற்கு நான் தகுதியில்லேனாயினும் என்னிடத்து மிக்க அன்புடையவராதலின், அவர் என்னைக் கைவிடாத

வராகி மனைகடோறும் பிச்சையெடுத்து உண்பித்துத் தாழு
முண்டு பொழுதுகழிப்பாராயினர்; அப்படியிருக்கையில், ஒரு
நாள், அவா பிச்சையெடுத்தற்குச் செல்லும்பொழுது இளங்
கன்றையுடைய ஒருபசு அவரைமுட்டி வயிற்றைக்கிழித்து 55
விட்டது; அதைத் சரிந்தகுடனாக் கையிலேந்திக்கொண்டு,
நானிருந்தவிடமென்று முன்பு அறிந்தவராநலாற சமணப்பள
ளியிற்புகுந்து, “முனிவர்களே, யான் உங்களைக்கலம்;
என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று முறையிட்டாரா;
அதைக்கேட்ட அவர்கள் சினந்து அவரை என்னோடும் புறத் 40
தே தள்ளிவிட்டனர்; நாங்குளிருவரும் மிககதுக்கமுடையவா
களாய்ப் புறவீதியிறசென்று, “கதியற்ற எம்மைப் பாதுகாக்
கும் அறவோரா யாரேனுமுண்டோ?” என்று புலம்பி முறை
யிட்டேம்; அப்பொழுது, மனைகடோறுஞ்சென்று ஐயமெ
டுக்கும் பாததிரத்தையேந்திய கையையுடையவனும முழுமதி 45
போன்ற முகத்தினனும் பொன்னிறமுள்ள சீவரவாடையனு
மாகிய சங்கதருமனென்னுமுனிவன் விரைந்துவந்து, “என்ன
துன்பமடைந்தீர்கள்” என்று எமமை அருளுடன்பார்த்து
இனியமொழிகளைக் காதுகளில் நிறைத்து எம்மனததைக்குளிர
வித்து உடனே தன்கையிலுள்ள பிச்சைப்பாததிரத்தை என் 50
கையிறகொடுத்திவிட்டு என்தந்தையின் துன்பம் முறறுமநீங்
குமபடி அவரைத் தழுவினெடுத்துக்கொண்டுசென்று பெளத்
தசங்கத்தாரிருப்பிடத்தைக்காட்டி என்தந்தையின் மரணத்
துன்பத்தையும் நீக்கினான்; அமமுனிவன் எனக்குச் செவிய
றிவுறுத்திய, 55

எங்கோ னியல்குண நேதமில் குணப்பொரு
*ஒலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யான
னின் பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
வருளறம் பூண்ட வொருபெரும பூட்கையி 60
னறகந்தி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் (எக - எஎ.)

பாதங்களை யே என்னுடைய நாவானது இடைவிடாமற பாரா
ட்டுமேயல்லாமல் வேறென்றையும் சொல்லவறியாது; அது
முதல், பெளத்தசங்கத்தைச்சார்ந்திருந்த மாதவியிடத்தில் 65

- உறைவேனாயினேன் ; அதனால் இவளுடன்வந்தேன்” என்று கூறினள் ; அதுகேட்ட உதயகுமரன், “உனதிலபை அறிந் துகொண்டேன் ; மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனிச் சோதலுங்கூடும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமபரவசமாய்
- 70 அச்சோலையினின்றும் போயினன் ; போனவுடன் மணிமேகலை பளிக்கறையினின்றும் வெளியேவந்து சுதமதியைநோக்கி, “உதயகுமரன், அன்பிலனென்றும் தவவுணர்ச்சியிலலாதவ னென்றும் வருணக்காப்பிலனென்றும் விலைமாதென்றும் என் னைஇகழ்ந்தானென்று நினையாமல, அவன்பின்னே எனனு
- 75 டைய நெஞ்சமானது செல்லுதலுற்றது ; இதற்குக் காரணம் யாது ? காமத்தினியலபு இதுவோ” என்று சொல்லிக்கொண் டிருள்ளாள் ; நின்றபொழுது, இந்திரவிழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலாதெய்வம், அவாகருகருத்தெறிந்தவளுடைய மாயவித தைசெய்பவருமாகிய ஒரு மடந்தை வேடமபூண்டு அச்சோலை
- 80 யையடைந்து பளிக்கறையிலுள்ள ஸ்ரீபாதபீடிகையை வலங் கொண்டு உயர எழுமபிசின்னு,

- “புலவன் நீ, த்தன் புண்ணியன் புராண னுலக நோன்பி னுயாந்தோ யென்கோ குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
- 85 முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ காமற் கடந்தோ யேம மாயோய் தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ வாயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்” (க௮ - ௧00)
- 90 என்று துதிக்கத்தொடங்கியது. இங்ஙனம் துதித்துக்கொண் டிருக்கையிற் பகற்காலம்நீங்க அந்நிமாலே வந்தது.

கூ.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

வந்த அந்நிமாலேபொழுது நீங்க, சந்திரன் உதயமாயி னன ; மணிமேகலாதெய்வம், மீட்டும்,

ஆதி முதல்வ னறவாழி யாளவோன்

பாத பீடிகை பணிந்தன னேததி, (௧௧ - ௧௧)

- 5 அங்கே வாடிநின்ற சுதமதியைப்பார்த்தது, “நீங்கள் இவகேநிங் றதற்குக் காரணம் யாது? என்ன துன்பமடைந்தீர்கள்?” என்று கேட்க, சுதமதி உதயகுமரன் மணிமேகலையைவிருப்பிச் சொ

ல்லிய சொல்லையும், பின்பு சித்திராபதியால் அவளைப் பெற
லாமென்று அவன் எண்ணிச்சென்றதையும் கூறினன்; கூற
லும், அததெய்வம், அவளைப்பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு 10
மணிமேகலைபாலுள்ள ஆசை சிறிதும் தணிவுற்றிலது; ‘இது
முனிவர்களுடைய தவவனம்; இதில் யாம தீங்குசெய்யலா
காது’ என்மெண்ணியே அவன் இச்சோலையைநீங்கினன்;
இவள் இதனைக்கடந்துசெல்வளாயின, புறவீதியில் அவன்
இவளை அகப்படுத்திக்கொளளுவான்; இஃது உண்மையே; 15
நீங்கள் இச்சோலையைச்சூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக்கண்ண
தாகிய சிறியவாயிலவழியேபோய் முனிவர்களுக்கீடுபபிடமா
கிய சக்கரவாளக் கோட்டத்திற் செல்லுக; சென்றால், ஒரு
பொழுதும் யாதொருதுன்பமும் அணுகாது” என்றுசொல்
லியது; சொல்லலும், சுதமதி, “மாருதவேகனும் நீயுமே அத 20
னைச் சக்கரவாளக்கோட்டமென்று சொல்லுவீர்; மறறையோ
ராயாவரும் சுகிகாடகிகோட்டமென்றே சொல்லாதிடபா; சக்
கரவாளக்கோட்டமென்றதற்குக் காரணமயாது? அதனைச்
சொல்லுக” என்றான்.

என்றலும், அததெய்வம், “காவிரிப்பூம்பட்டினமதோன் 25
றியகாலத்தே உடனேரோன்றியதான நன்காமி இச்சோலைபின்
பக்கத்தேயுள்ளது. அது, நாற்புறத்தும் வாயிலகளையுடைய
மதிலாறகுழப்பட்டது; காளிகோட்டத்தையும், அருந்தவா
அரசா கணவனிறக்க உடனேயிறந்தமடவா ஆகிய இவர்க
ளுள் இன்னுரினார் இன்னஇன்னவிடத்தே புதைக்கப்படா 30
ரென்பதற்கு அறிஞறியாக அவரவர்களுடைய வருணம் ஆசசி
ரம் முதலியவற்றிற்கும் அவரவர்களுடைய தகுதிக்கும் ஏறபச
சிறிதும் பெரிதுமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பறபலகோட்டங்க
ளையும், மயானதெய்வங்களுக்குப் பலியிடுதற்குரிய தூண்களே
யும், கற்களைவிறுத்திச் செய்யப்பட்டுள்ள திண்ணைகளையும், 35
காவறகாரர் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் அமைந்துள்ள
குடிசைகளையும், தோரணங்களையும், பந்தர்களையுமுடையது;
பிணங்களைச் சுழிதற்கும் சும்மாபோடுதற்கும் குழியிற்புதைத
தீற்கும் உள்ளேவைத்து வாயிலைபடைத்ததற்கும் தாழியாறகவி
ததற்குமாக இரவும்பகலும் வருபவர்களுடைய ஓசையும், 40
அங்குனம் வந்துசெல்பவர்களுடைய ஓசையும், சாப்பறைகளி

- னேசையும், இறந்த துறவிகளைத் தொழுபவரோசையும், மற்
றையோபொருட்டு அழுபவரோசையும், நரியின் கூக்குரலோ
சையும், செத்தோரையழைக்கும் பேரார்த்தைகளினேசையும்,
45 கோட்டானுடையகுரலும், ஆண்டலைப்பறவைகளின் குரலும்
அமமயானத்தில் மிகுதியாகவுண்டு ; தான்றி, ஒழிவை, உழிஞ
சில, கான்றை, சூரை, கள்ளிமுதலிய பற்பல மரவிசேடங்களும்
அங்கே அடர்ந்துள்ளன ; பேய்கள்நெருங்கியுள்ள வாகைமரம்
நிற்கும் மன்றங்களையும் நினைத்தோமி இறைச்சிகளைத்தின்று
50 மகிழ்ந்து பறவைகள் தங்கியுள்ள விளாமரமநிற்கும் மன்றங்க
ளையும், காபாலிகசமயத்தோர வாழும் வன்னிமரமநிற்கும்
மன்றங்களையும், விரதத்தாலிளைத்த உடம்பையுடையசிலர்
உடைந்ததலைகளை மாலையாகுகட்டும் இலந்தைமரமநிற்கும்
மன்றங்களையும், பிணங்களைத்தின்போர் களித்துவாழும் வெளி
55 யான இடங்களையுடைய மன்றங்களையும் அமமயானம் உடை
யது ; நெருப்பிருந்தபாணடங்களும் மணடைகளும் பாடைக
ளும் அறுததெறிந்த மாலைகளும் உடைந்த குடங்களும் நெற்
களும் பொரிகளும் சிறுபலியாக இடப்பட்ட அரிசிகளும் எங்
கும் பரவப்பெற்றது ;
- 60 தவதுறை மாசுகண் மிகப்பெருஞ் செல்வ
நீற்றினம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகா
முதியோ ரென்ன னினையோ ரென்னுன்
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்பவீவ்
வழல்வாயச் சுடலை தின்னக் கண்டுங்
65 கழிபெருஞ் செல்வக கள்ளாட் டயர்ந்து
மிகக நல்லறம் விருமபாது வாழு
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ (கௌ - ௧௦௪).
- இத்தனமையதான அச்சுகொட்டை, பார்ப்பனச்சிறுவனாகிய
சார்ங்கலனென்னும் ஒருவன், ஒருநகரமாக நினைந்து அதில
70 தனியேசென்று அங்கே களித்தாடிய பேயொன்றைக் கண்டு
அஞ்சி அதனால் தாக்கப்பட்டுக் கதறிக்கொண்டு ஓடித் தனது
தாயாகிய கோதமையைடைந்து, “சுடலையிலுள்ளபேய்க்கு
என்னுயிரைக்கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி அவள்முன்
விழ்ந்து இறந்தான் ; உடனே கோதமை, “முதுமைப்பருவ
75 மடைந்துதளர்ந்த பாப்பானும் யானும் கண்ணிழந்துள்ளே
மென்பதையும் வேறுபுகலில்லேமென்பதையும் நினையாமல்

எங்கள் மைந்தனுடைய உயிரையுண்டது, அணங்கோ! பேயோ! அறிகிலேனே” என்று புலம்பிக்கொண்டு தன் அருமைப்புதலவனுடைய உடம்பையெடுத்தது மார்போடு தழுவிச் சென்று சுமிகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிலவாயிலை யடைந்துகின்று, 80
“சமபாபதி, கோததுறைகளிலும் மனறங்களிலும் பழைய மர அடிகளிலும் கோட்டங்களிலும் வேறிடங்களிலுமிருந்து யாருக்கும் எந்தச் சமயத்தும் யாதொருதிற்கும் அணுகாவண்ணம் பாதுகாததருளும் நீ எனமகனைக் காவாநொழிந்ததற்குக் காரணம யாது? நிற்பால் நடுவுநிலைமையிலையோ; இனி யான் 85
எனசெய்வேன்” என்று வருந்தி முறையிட்டான்.

முறையிடவே சமபாபதிவந்து, “இவ்விருவிலும் இம்மயானத்திற பேய்கள போகருவரவுசெய்யும் வாயிலில் நின்று மிக்க வருத்தமடைந்து நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம யாது? சொலவாய்” என்ன, கோதமை நிகழ்ந்ததைக் கூறினள்; சம 90
பாபதி, “உன் மகனுயிரை அணங்கும் பேயும் கவாந்தில; அவனுடைய அறியாமையையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இழவூழே அவனுயிரை கவாந்து சென்றது” என்று கூறினள்; கூறலும், கோதமை, “என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு இவனுயிரை நீ தந்தருள்வாயாயின், இவன் கண்ணற்ற தந்தையைக் காத்தளிப்பான்; ஆதலால், அங்ஙனம் செய்தருள்வாயாக” என்று வேண்டினள்; சமபாபதி மனமிரங்கி, “உயிர் உடம்பைவிட்டுநீங்கள் அது வினைவழியேசென்று வேறு பிறப்பையடையாநிற்கும்; இதில ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? போன வுயிரை மீட்டளித்தல என்னால் இயலுங்காரியமன்று; ஆத 100
லால், மகன் இறந்ததுபற்றி நீ இரங்காதே;

உலக மன்னவர்க் குயிக்குயி ரீவோ

நிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்

டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்

நிரயக கொடுமொழி நீயொழி” (ககச - ககௌ)

105

என்றலும், கோதமை, “கேட்ட வரங்களைப்பெல்லாம் தேவர்தருவாரென்று நூல்கள கூறாநிற்கும்; ஆதலால், யான் கேட்ட இவ்வரத்தை நீ தந்தருள்க; தாராயாயின், இவ்விடத்தில் இப்பொழுதே என்னுயிரைத் துறப்பேன்” என்று சொன்னாள்; சொல்லவே சமபாபதி, “நீ சொல்லியபடியே இச்சகர 110

- வாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைக் கொடுக்கும் உரிமையுடையேனாவேன்; என் ஆற்றலைக் காண்பாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு, நான்குவகை அருவப்பிரமகணங்களையும் பதி
- 115 னாவகை உருவப்பிரமகணங்களையும் இருசடர்களையும் அறுவகைத் தெய்வகணங்களையும் பலவகை அசுரகணங்களையும் எண்வகை நரகங்களையும் பல விண்மீன்கூட்டங்களையும் இருபத்தேழு நாடங்களையும் கோட்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் சககரவாளத்தில் வரங்கொடுக்கும் வன்மையையுடைய தேவர்களையெல்லாம் வருவித்துக் கோதமைக்கு முன்னே நிறுத்தி, “இவளுடையவருத்தத்தைக் கெடுத்திவிட விராக; இவளடைந்த வருத்தம் இதுவாகும்” என்று நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அதேதேவர்கள் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறிமுடித்தார்கள்; அதனைக்கேட்டு உண்மையறிந்து ஒருவாறு
- 125 வருத்தமொழிந்தகோதமை தன்மகனைச் சுகிகாட்டிற் சோதது விட்டு இறந்துபோயினாள்.

- அப்பால், சம்பாபதியின் வன்மையை யாவருக்கும் புலப்படுத்த வேண்டி, எல்லாதேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்கள் கூடியதற்கு அறிஞறியாக, இவவுலகின் நமியேயுள்ள மே
- 130 ருமலையும் அதனைச் சூழ்ந்த ஏழுமலைகளும் நான்கு பெருந்தீவுகளும் இரண்டாயிரம் சிறுதீவுகளும் மற்ற இடனீசேடங்களாகிய இவற்றைப்புலப்படுத்தி ஆங்காங்கு வாழ்பவர்களுடைய உருவங்களையும்வகுத்து மயனால் நிரூபிக்கப்பட்டதாதலின், இது சககரவாளக்கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது;
- 135 இது சுகிகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிலின்புறத்தேயுள்ள தாதலாற் சுகிகாட்டுக்கோட்டமென்று எல்லாராலும் கூறப்படும்; இதன் வரலாறு இதுவாகும்” என்றுசொல்ல கேட்டுக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை, “மனிதர் வாழ்க்கை இததன்மைதது” என்றுசொன்னாள். அவள் அங்கே அப்படி யிருக்கையில்,
- 140 சுதமதி தூங்குதலுறறனள்; அப்பொழுது அததெய்வம் தன் விததையால் மயக்கி மணிமேகலையைத் தழுவினெயிததுக் கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பதயோசனையளவு தெறகே சென்று கடலசூழ்ந்த மணிபல்லவமென்னும் சிறுதீவையடைந்து அதில் அவளைவைத்துவிட்டுச் சென்றது.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

சென்ற மணிமேகலாதெய்வம், “விடிந்தால் மணிமேகலையை எப்படியும் நான் அகப்படுத்திக்கொள்வேன்” என்று எண்ணிக்கொண்டு காமபரவசனாய்த் துன்பமுறறுத தூங்காமலேயிருந்த உதயகுமரன் முன்னேசென்று, அவன்காண நின்று,

“ . . . மன்னவன் மகனே

5

கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்

கோணிலை திரிந்திடின மாரிவறங் கூரும்

மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை

மன்னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன்

றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றாகும்

10

தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல வைத்த

வவத்திற மொழிக.” (எ - கச)

என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு உவவனஞ்சென்று அங்கே தூங்குகின்ற சுதமதியையெழுப்பி, “யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இந்நகரில் நடக்கும் இந்நிரவிழாவைக்காணுதற்கு வந்தேன்; நீ அஞ்சாதே; பொளத்தசமயவழியே செல்லுதற்குரிய நற்காலம் மணிமேகலைக்கு உண்டாயிற்று; ஆதலால், அவளை எடுத்துக்கொண்டுசென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; தன்னுடைய முற்பிறப்பில்நிகழ்ந்த செய்தியையும் அறிந்துகொண்டு அவள் இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில் இங்கே வந்துசேருவாள். இந்நகரில் வேறுவடிவங்கொளவளாயினும் அவள் உனக்கு ஒளிப்பாளல்லள்; அவள் இங்கே புகும்நாளில் இந்நகரின் கண்ணே பல அறபுதங்கள் நிகழும்; நான்வந்ததையும் மணிமேகலை நல்லவழியிற்சென்றதையும் மாதவிக்குச் சொல்வாயாக; மாதவி முன்னமே என்னையறிவாள்: கோவலன், ‘நமது குலதெய்வத்தின்பெயரை இக்குழந்தைக்கு இடிக’ என்றுசொல்லி, என்பெயரை இவளுக்கு (மணிமேகலைக்கு) வைத்தநாளின் இரவில் மாதவியின் கணவற்சென்று, “காமன் செய்யுலற்று ஏங்கும்வண்ணம் ஆசையை முற்றக்கெடுக்கும் தவமாதைப்பெற்றாய்” என்று நனவிற்கூறுவதுபோல யான் கூறியதுண்டு. இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுவாயாக” என்று கூறிப்போயிற்று.

15

20

25

30

அபபாற் சுதமதியெழுந்து மணிமேகலையின்பிரிவால்வரு
ந்தி அச்சோலையைச்சூழ்ந்த மதிலின்மேற்கேயுள்ள சிறியவாயி
35 ல்வழியேசென்று சக்கரவாளக்கோட்டததையடைந்து ஆங்கு
ள்ள உலகவறவியின் ஒரு பக்கத்தேயிருந்தாள்; அவள் அபப
டியிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தே தூணிலுள்ளபாவையொ
ன்றை அதிஷ்டித்திருக்குந் தெய்வமொன்று, சுதமதி மயங்கி
அஞ்சும்படி,

40 “இரவி வன்ம நெருபெரு மகளே
துரகத தானைத் துச்சயன் நேவி
தயங்கிணாக கோதைத் தானா சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிரீத்தோய்
காராளா சண்பையிற கௌகிகன் மகளே

45 மாருத வேகனோ டிநகரா புருந்து
தானா தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீனா யாகிய சுதமதி கேளாய்; (௧௮ - ௧00)

உன் தங்கையராகியஇலக்குமி தன்னுடையமுற்பிறப்பையும்
உன்னுடையமுற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இம்றைக்கு
50 ஏழாநாளிரவில இந்நகரத்தேவருவள்; அவள் பிரிந்ததுபற்றி
நீ அஞ்சறக ” என்று தனது தெய்வவாக்காற கூறிற்று; அத
னைக்கேட்டு மனநடுங்கிய சுதமதி, பொழுதுபுலருமளவும் அவ
விடத்தேயிருந்து சூரியனுதிததவுடன் எழுந்து புறப்பட்டு
வீதிவழியேசென்று மாதவியையடைந்து முதனாளில் நிகழ்ந்த
55 வற்றைச் சொன்னவுடனே அவள் மாணிக்கததையிழந்த நாக
ம்போன்று மிக்க துயரத்தோடிருந்தாள்; சுதமதி, மணிமேகலை
யின்பிரிவாறமுமையால் உயிரிழந்த உடம்புபோலச் செயலற்
றிருந்தாள்

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

சுதமதி இங்கே ஜிப்படியிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கட
லருகே மணலிறுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தனக்
குத்தெரிந்தபொருள் யாதொன்றும் அங்கே கடினப்படாமை
யால், தான் முன்பிருந்த இடத்தைத்தாறந்து வேற்றிடத்துச்
5 சென்றுபிறந்த உயிர்போனவளாகித் திகைத்துக்கொண்டி
ருக்கையிற சூரியனுதிததான்; உதித்தவுடன் அவள், இவ

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை. க௭

விடம், உவவனத்தில் முன்னம் கண்டறியப்படாத ஒருபகுதியோ!

சுதமதி யொளித்தாப் துயரஞ் செயநனை
நனவோ கனவோ வென்பதையறியேன
மனநடுக குறுஉ மாற்றந் தாராய
வலலிருள கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெலவனை வாராய விட்டகன ற்ளையோ? (உ௦ - ௨௪) 10

இது, மாயவிதையோமிகோளறிய அம்மடந்தைசெய்த வஞ்சமோ! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! எனியேயிருத்தற்கு மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்; நீ விரைந்துவருவாயாக” என்று சொல்லிக் கொண்டு, பல நீர்த்துறைகளிலும் பல மணற்குன்றங்களிலும் சென்று தேடித் தனக்குத்தெரிந்த ஒருவரையுங்காணாதவளாகிக் கூக்குரலிட்டு அழுதுவருந்துபவளா, தனத்தையையெண்ணிந்து, 15

கோற்றொழி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா ஞ்முத்த மணிபூ ண்கலத்
தையா வோ” என றழுவுவோண முன்னா, (௪௧ - ௪௩)

இத்திரனாவிடப்பட்டதும் தரிசித்தோர்க்குப் பழம்பிறப்பைத் தெரிவிப்பதுமாகிய புகதபீடிகை தோன்றியது. 25

கூ.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

தோன்றலும், அதனைக்கண்ட மணிமேகலை, விமரித்த தாலதனை அறியாளாயினாள்; அவளுடையகைகள் தலைமேற் குவிந்தன; பின்பு ஆனந்தக்கண்ணையுக்குது அப்பீடத்தை மூன்றுமுறை வலமவந்து பணிந்து எழுப்பவளா, அப்பீடிகைக காட்சியால் தன பழம்பிறப்பிலங்கிழந்த செயதிகளையறிந்து, 5
“மாதவ, உறுதிப்பொருளையுணர்ந்தோய, காயங்கரையென்னும் நதிக்கரையில் நீ சொல்லியவெல்லாம் உண்மையாதலை விளங்க வறிந்தேன்.—நாந்தாரமென்னும் பெரியதொருநாட்டிலுள்ள பூருவதேசத்தில் இடவயமென்னும் நகரை இராசதானியாக்ககொண்டு அரசுபுரிந்துவாழும் அத்திபதியென்னும் அரசனுடைய மைத்துனனாகிய பிரமதரும், நீ அவவரசனிடத்திற் சென்று தருமோபதேசமபுரிக்கையில், ‘இச்சமபுத்திவில் இறைககு ஏழாவதுநாளில் பூதமபமுண்டாகும்; உண்டான 10

- பொழுது இந்நகரும் நாகநாட்டில நானாறுயோசனைப்பரப்பும்
 15 பாதலத்திலவீழ்ந்து கெட்டொரியும்; ஆதலால், நீ இந்நகரத
 தைவிட்டு வினாவில வேறுநகரம் புகுவாய்' என்றுசொல்ல,
 அன்ன நகரநதாராயாவருக்கும் அச்செய்தியைப் பறையறை
 விததுச்சாற்றி எல்லாருடனும் அந்நகரைநீங்கி அதற்கு வடக
 கேயுள்ள அவந்திநகரம் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிகொ
 20 ண்டி இடையேயுள்ள காயங்கொயென்னும் நதிககரையை
 யடைந்து அங்கே பாடிவிட்டு செய்துகொண்டிருந்தபொழுது,
 ஐய! நீ உடைத்தபடியே குறித்தநாளிற பூகமபமுண்டாக இட
 வயநகரம் அழிந்துபோயிற்று; அததெரிந்த அரசனும் மற்
 லையாரும் உன்பால் அன்புமிகு உன்னைச் சரணமடைந்து
 25 சூழ்ந்துநின்றகாலத்தில், அவர்களுக்கு முத்திவழியை உபதே
 சித்தாகொண்டிருந்தாய்; இருந்தபொழுது, அசோதநகரகாத
 நரசனாகிய இரவிவனமனென்பவனுடைய தேவியான அமுத
 பதியென்பவளவயிறற்றிப்பிறந்து இலக்குமியென்று பெயர்
 பெற்று, அததிபதியென்னுமரசனுக்கு நீலபதியென்பவன்பாற்
 30 பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாப்புகுகயான் எனகணவ
 னேடுவந்து தரும்ங்கட்டறபொருட்டு வணங்கியவுடன், நீ
 என்னேயோகிக், 'இவவிராகுலன இறறைக்குப் பதினாறாவது
 நாளில் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாவிதப்பான்; நீ இவனேடு
 தீயிற் புகுவாய்; புருத்த, பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்
 35 சென்றுபிறப்பாய்; அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு தன்பமவரும்;
 அப்பொழுது மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி நள்ளிர
 வில் உன்னையெடுத்துக்கொண்டுசென்று காவிரிப்பூம்பட்டி
 னத்திற்புகுததெற்கே கடலிலுள்ள சிறுதிவொன்றில் வைத்து
 விட்டுச்செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்தபீடிகையைத்
 40 தரிசித்துத் தொழுவாய்; தொழுதவுடன் உனது முற்பிறப்
 பில் நிகழ்ந்தசெய்திகளையறிந்து இன்று நான்சொன்னமொழி
 களையும் தெரிந்துகொள்வாய்' என்று நீ சொல்ல, 'என் கேள்
 வன் இன்னவாறு பிறப்பானென்பதையும் தெரிவிக்கவேண்
 45 டும்' என்று கேட்டேன்; கேட்டவெனக்கு 'உன்னைக்கொண்
 டுசென்ற தெய்வம் மீண்டுந்தோன்றி உனக்கு 'அதனைப் புலப்
 படுத்தும்' என்று அருளிச்செய்தாய்; அததெய்வம் வரவில்
 லேயே' என்று ஏங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

க௦.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மணிமேகலை இப்படியிருக்கையில்,—புத்தபீடிகைக்காட
சியால இவள பழம்பிறப்பையறிந்தாளா; இவளுடைய இயற்
கையும் அழகிது—என்றெண்ணிகொண்டு ஆகாயத்தினின்று
மிறங்கிவந்த மணிமேகலாதெய்வம், அவள்கேட்குமபடி,

“உயிரக ளெல்லா முணர்வுபாழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவிதனை தூங்குதறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றின நின்னடி பணிந்தே
னீயே யாகிநிற கமைந்தயிவ் வாசனம
நாமிசை வைதகன் றலைமிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலமபழக” (எ - ௩௩).

என்று புத்ததேவனுடைய பீடிகையை அவளுக்கொருங்கித் துங்
துதித்து வலமாந்து பூசித்து வணங்கியது; வணங்கியபொய்
வததை மணிமேகலை வணங்கி, “உன திருவருநால என்னு
டைய முற்பிறப்பையறிந்தேன்; அப்பிறப்பிற் கணவனுயிரு
ந்த இராகுலன் எங்கேபிறந்துன?” என்று கேட்டாள்.

கேட்டவளுக்கு அததெய்வம், “இலக்குமி! கேட்பா
யாக; நீ ஒருநாள் சோலையொன்றில் இராகுலனோடு ஊடியி
ருந்தாய்; இருந்தபொழுது அவன் ஊட்டிலே தூதநடந்து உன
தடியைவணங்கினான்; வணங்குகையில், இரத்தினத்தையொரு
சென்று அங்கே தருமசக்கரத்தைப் பிரவிருத்திக்கரச்செய்து
விட்டு வருபவனாகிய சாதுசக்கரனென்னும் பொருத்தாரண
முனிவனொருவன் உச்சிப்பொழுதில் ஆகாயத்தினின்றும இற
ங்கிவர, நீ அவனைக்கண்டு மெய்ந்நிங்கி மயங்கிக் கலங்கி ஒல்
கிப் பணிந்தாய்; அதுகண்ட இராகுலன், “இங்கே வந்தவள
யா?” என்று கோபித்துச்சொல்லலும், நீ அஞ்சி நடுங்குக
அவன்வாயைப் பொத்தி, “ஆகாயத்தினின்றுமிறங்கிய இப்
பெரியோனுடைய மலரடியைவணங்காமலும் இவனைத் துதி
யாமலும் இருந்தது எவ்வளவுபெருமபிழை?” என்று அவனு
க்குச்சொல்லி அவனோடுகூட அமமுனிவனுடைய பாசங்களை
வணங்கி, “யாங்கள தேவீருடைய அடியேமல்லேமாயினும்,

“அந்தீர் தண்ணீர் மழுதொடு கொணர்கேம் (ந.௭)

35 அழுதுசெய்தருளாக; தேவரீருடைய திருவுளப்பாங்கின்படியே நடத்தற்கு உரிமையுடையேயாம்” என்று தெரிவித்தாலும், அம்முனிவன், “தாயே! உண்பேன்; இங்கே கொண்டு வருக” என்று சொல்ல, நீ உடனே அவற்றைக்கொணர்ந்து அவனை யுண்பித்தாய்;

40

அந்நாள்வனுண் டருளிய வவ்வறம்

நின்னுங் கொழியாது நினபிறப் பறுத்திடும்; (ச௦-ச௧).

அவவிராருலனே உவவனத்தில் உனபால்வந்த உதயகுமரன்; அத்தனாலேதான் அவனுடையமனம் உன்னை விரும்பியதன்றி உன்மனமும் அவனை மிகப்பற்றியது. அந்தப்பற்றைமாற்றி
45 நல்வழிப்படுத்தற்கு நீனைந்து உன்னை இதழிவிறகொணர்ந்து வைத்து இப்பிழையைக் காட்டினேன்; இலககும்! இன்னுங்கேட்பாயாக; முறபிறப்பில் உன்னுடைய தமககைமாரா யிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்கநாட்டுள்ள கச்சய நகரத்தரசனாகிய துச்சயனென்பவன் மணஞ்செய்துகொண்டு
50 ஒருநாள் அவாகளோடுசென்று மலைவளங்களைக்கண்டு வந்து கங்கைக்கரையை அடைந்திருந்தபொழுது, அறவணவடிகள் அங்கேவரக்கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கிய அவன், “தேவ ரீர யாவா? எங்கே எழுந்தருளியது?” என்று கேட்க, அவா, “பாதபங்கயமலையைத் தரிசித்தற்குவந்தேன்; ஆதிகாலத்தே
55 புத்ததேவன் எல்லாவுயிராகளும் துககத்தினின்றும் நீங்கி இன புறறிருக்கவேண்டுமென்று நீனைந்து அவைகளையாவும் கேட்டு மகிழும்படி அம்மலையின் உச்சியில் நிறுந்துகொண்டு தருமோப தேசஞ் செய்தபொழுது அவருடைய பாதச்சுவடுகள் தங்கப் பெற்றமையால் அஃது அப்பெயரையுடைத்தாயிற்று; குற்ற மற்ற அறிவுடையீர்! நீங்களும் அதைத்தரிசித்து வழிபடுமின்”
60 என்று கூறினார். அவாகூறியவாறு உடனேசென்று அம்மலையையடைந்து தரிசித்த புண்ணியவிசேடத்தால தாரையும் வீரையும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகியுமவந்து உன்னோடுகூடினா; மணிமேகலை! நீ பழம்பிறப்பையறிந்தாய்; தரு
65 மத்தின தோற்றத்தையும் தெரிந்துகொண்டாய்; மற்றைச்சம யவாதிகளுடைய கொள்கைகளையும் இனி ஒருகாலத்திற்கேட்பாய்; அங்ஙனங்கேட்கும்பொழுது, உன்னை, “இளமைப்பரு

வத்தினள்” என்றுகினைந்து அவர்கள் ததம் சமயவுண்மை
களைச் சொல்லார்கள்; ஆதலால், அக்காலத்து நீ வேறுவடி-
வங்கொள்ளவேண்டிவது இன்றியமையாதது” என்றுகூறி, 70
வேறுவடிவைக்கொடுப்பதும் ஆகாயவாய்யே சஞ்சரிக்கச்செ-
ய்வதுமாகிய மந்திரங்களிரண்டை அவளுக்கு உபதேசித்து,
“நீ புத்ததேவனருளிச்செய்த நல்லறவழியை நனுகுகல் ஒரு
தலையென்று உணரவாயாக; இப்பிழையை வணங்கித்ததி-
த்து ஊரசெல்வாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு மேலேசெல்லு 75
தற்கு எழுந்து, “இன்னும் ஒன்றைச்சொல்ல மஹத்துவிட்டே-
னே” என்று அதிகேய்வம் மீட்டி இறங்கிவந்து, “சிவந்த
விரதவொழுக்கமுடையாய், கேட்பாயாக; மக்களாயாக உண-
வாலாகியதொருதி; இம்மந்திரமோ பசியைத்தொலைக்கும்;
இதனைக்கொள்வாயாக” என்றுசொல்லி அம்மந்திரத்தை அவ 80
ருக்கு உபதேசித்துவிட்டு எழுந்து ஆகாயவாய்யே சென்றது.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

அப்பால், மணிமேகலை, அததீனிலுள்ள மணற்குன்றுகளை
யும் பூஞ்சோலைகளையும் குளிர்ந்த மொய்கைகளையும் பார்த்துக்
கொண்டு மெல்ல உலாவிவருகையில், ஒருததிவந்துகின்று,
“கப்பல்கவிழ்பெற்ற மகளிர்போல இங்குத தனியேவந்தநீ
யா?” என்றுகேட்டாள்.

5

மணிமேகலை, “பொற்கொடிபோல்வாய்! ‘நீ யா’ என்-
றது, என்னுடைய எந்தப் பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிந்து
கொள்ளுதற்கு? கேட்பாயாக; சென்றபிறப்பில் இலகருமி
யென்னும் பெயரையுடையேன்; இராகுலனென்னும் அரசு-
சுளங்குமுடினுக்கு மனைவியாகவிருந்தேன்; இப்பிறப்பில் நாட 10
கக்கணிகையாகிய மாதவியின்வயிற்றிற்பிறந்தேன்; என்பெயர்
மணிமேகலையென்பது; மணிமேகலாதெய்வம் காவிரிப்பூம்பட்-
டினததுள்ள உவவனத்திலிருந்து இத்தீவிற்கொண்டிவந்து
வைத்தமையால், இந்தப் பிழையைத் தரிசித்து முற்பிறப்-
பை யறிந்துகொண்டேன்; இங்கே வந்தமையால் நான் அடை 15
ந்தபயன் இது; என்னுடைய வரலாறு இதுவாகும்; பூங்-
கொடிபோல்வாய்! உன் வரலாறு யாது?” என்று கேட்ட
வுடன், தீவதிலகை, “இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ளதான இரத

- தினத்திவததிலே மிகவுயர்ந்துவிளங்காநின்ற சமந்தகூடமலை
 20 யின் உச்சியிலேயுள்ள புத்ததேவனது அடியிணைப்படிமை
 களைத் தரிசித்ததுவிடமி இத்தீவிறகு முன்னொருகாலத்தில் வந்
 தேன் ; வந்ததுமுதல் இந்திரன்கட்டளையால் இந்தத்தருமபீடி
 கையைக் காததுகொண்டு இவ்விடத்திலேயேயிருக்கிறேன் ;
 என்பெயர் தீவதிலகையென்பது. புத்ததேவனருளிச்செய்த
 25 நல்லறவழியேநடப்போ யாரேனும் இதனைத் தரிசிப்பாரா
 யின், அவர்கள் அந்தத்தரிசனவிசேடத்தால் உடனே தமமு
 டைய பழப்பிறப்புணாச்சியை அடைவது நினைமம் ; அத
 தனமையினையுடையோர் உலகத்தில் மிக அரியா ; அவர்களுக்
 கே தருமபதம் உரிதது ; இஃது உண்மை ; பழம்பிறப்புணாச்சி
 30 பைப் படைந்தமையால், நீ மிகவும் பெரியை ; இந்தப்பீடி
 கைக்குமுன்னே மாமலாகருவனையும் நெய்தலும் மயங்கிய
 கோமுகியென்னும் கொழுநீரிலஞ்சியொன்று உள்ளது ; அப்
 பொய்கையினுள்ளேயிருந்து அமுதசுரப்பிபென்னும் அக்ஷய
 பாததிரமானது, ஒவ்வொருவருடத்தும், புத்ததேவன அவ
 35 தரித்த காலமாகிய வைசாகசந்தகூர்ணிமைதோறும் மேலே
 வந்து தோன்றாநிற்கும் ; இதனை அப்பூர்ணிமையே ; அது
 தோன்றாமலேயேயும் இதுவே ; இப்பொழுது அந்தப்பாததிரம்
 உன்கையில் வருமென்று எண்ணுகிறேன் ; அதிவிடப்பட்ட
 அன்னம் எடுக்கெடுக்க மேன்மேலும் வளார்துகொண்டேயிரு
 40 க் தும் ; அதன்வரலாற்றை உன்னாரிலுள்ள அறவணவடிக
 ளிடத்தே இனிக்கேட்பாய் ” என்று சொல்லும, மணிமே
 கலை அதைப்பெறுதற்குவிருமபிப் புத்தபீடிகையைவந்திதது
 அவளோடுகூடிச்சென்று கோமுகிப்பொய்கையை வலஞ்செய
 துவந்து நின்றவுடன், அப்பாததிரம் அப்பொய்கையினுள்
 45 ளிருந்து மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது ; உடனே
 அவள் அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியுற்று நின்று,

“ மாரண வெல்லும் வீர நின்னடி

திறைநிக கடும்பகை கழந்தோய நின்னடி

பிறாககற முயலும் பெரியோய நின்னடி

50

தற்ககம் வேண்டாத தொல்லோய நின்னடி

யெண்பிறை கொடிய விறந்தோய நின்னடி

கணமிநாக கர்த்து கண்ணோய் நின்னடி

தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாயமொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயாகெட நடப்போய் நின்னடி
புரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழத்தலென னாவந்
கடங்குது” (சுக - எ2).

55

என்று புதத்தேவனைத் துதித்தான் ; இங்ஙனம் துதித்தமணிமே
கலைக்கு உயிராகளுடைய பசிதனும்பதனையும் அந்நினை தீர்ப
60
போருடைய பெருமையையும் தீர்தலைசொல்லப்பகுந்து,

“குடிபிறிற் பழிக ளும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கலவிப் பெருமபுணை விடே
நாணலி களைபு மாவெழில் சிதைக்கும்
பூணமுலை மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும
பசிப்பிணி யென்றும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னு நிமிராத் , (சுக - அக)

65

முன்னொருகாலத்தில், மழையே இல்லாத போனமையால்,
பசியால் வருந்திய கௌசிகமுனிவா, அந்நினை நோததுசொள்ளு
தற்கு வங்குந்திரிந்து சிறிதும் உணவுண்டையாததுபற்றி மெ
70
லிந்து பின் நாயிறைச்சியைப்பெற்றுத் தின்னப்பகுந்து, முத
லில் அவ்விதைரசியின் ஒருபகுதியைத் தெய்வங்கட்குப் பளி
யிடுவாராயினா ; அதுதெரிந்த இந்திரன் உடனே எங்கும்
மழைபெய்யச்செய்தமையால், உயிர்கள் களித்துவாழ்மபடி
விளைவுபெருகியென்பா ; அதை நீ கேட்டிருப்பாயே
75

ஆற்றநாக களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
ராறறா மாக்க ளருமபசி களைவோ
மேற்றே யுலகின் மெய்கநெறி வாழ்க்கை
மணடணி ஞாலத்து வாழுவோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே ; (கஉ - கூச).

80

ஆதலால், பசியைப்போக்கி உயிரைக்கொடுத்தலாகிய தருமத்
தைச்செய்வாய்” என்று கூறினா ; அதுகேட்டமணிமேகலை,
“போனபிறப்பில் என்கணவனாகிய இராகுலன் திட்டிவிட
மென்னும் பாம்பாஸிறந்தது பொருமல யான் தீப்பாய்ந்து உயி
ரொடுவேவாகிறீர்களையில் முன்னம சாதுசக்கரமுனிவனை உண்
85
பித்த நினைவையுடையானேன் ; இறக்குங்காலத்தில் எனக்கு
அந்நினைப்பிருந்த புண்ணியவிசேடத்தாலேயே இந்தப்பாத்தி

- ரம் என்கையிற்புருந்ததென்று எண்ணுகிறேன் ; இதுநிற்க. பசியால்வாடிய குழந்தையின் முகத்தைக் கண்டு மனமிரங்கிப்
- 90 பாஸ்கரக்கும் தாய்போலவே வயிறுகாய்பெருமபசி அலைத் தற்கு இரங்கி வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் எங்கும் வாடியலைந்துதிரியும் ஏழைகளுடைய முகத்தைக்கண்டு இரங்கி இப்பாததிரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது சுரந்தளித்தலைக்காணும் விருப்பமுடையேன் ” என்று சொல்
- 95 லக்கேட்டு மகிழ்ந்த தீவதிலைக், அவளோடு பின்னுஞ் சில நேரம் அளவளாவிக்கொண்டிருந்து, “இனி இப்பாததிரத் தோடு உன் ஊருக்குச்செல்வாயாக ” என்றுசொல்ல, மணிமேகலை, அவள்பாதத்தைவணங்கிப் புத்தபீடிகையைத்தொழுது வலஞ்செய்து ஆகாயகமனமந்திரத்தை ஐபித்து மேலேயெழு
- 100 ந்து ஆகாயவழியேசென்று, தன்னைக் காணுதுவருந்தித்திகைத்து மயங்கி வறியைநோக்கிக்கொண்டேநிற்கும் சுதமதியையும் மாதவியையும் பார்த்து, வியப்படையும்வண்ணம் அவர்களுடைய முற்பிறப்பை அவர்களுக்கு அறிவித்து, “மாளிடயாக்கையாற் பெறுதற்குரிய தவவறியை அறவணவடிகளிடத்
- 105 தே இனிப் பெறக்கடவீர ; இஃது ஆபுத்திரனுடையகையிலிருந்த அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாததிரமாகும் ; இதனைத் தொழுமின் ” என்றுசொல்லி, அதனை அன்புடன் தொழுத அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவணவடிகளைத் தரிசித்ததற்குச் சென்றாள்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

சென்றவள், “அறவணவடிகள் எங்கேயுள்ளார் ” என்று விசாரித்துக்கொண்டிபோய்,

நொழுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி

ஊழாழ தாள னுறைவிடங் குறுகி, (ந - ச).

- 5 அவரைத்தரிசித்து மும்முறைபணிந்து துதித்துத் தான் உவவனஞ்சென்றதும், உதயகுமரன் அங்கேவந்து சொல்லிப் போனதும், பின்பு மணிமேகலாதெய்வம் தன்னையெடுத்ததுச் சென்று மணிபல்லவத்தில்வைத்ததும், அதிலிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பைத் தானறிந்துகொண்ட
- 10 தும், “முற்பிறப்பிற் கணவனாகவிருந்த இராகுலனை உதய

குமராக வந்துபிறந்தான் ; அப்பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கை
மார்களாக விருந்த தாராயும் வீராயுமே மாதவியும் சுதமதியு
மாக வந்தனர் ; அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகன்பால் நீ
தெரிந்துகொள் ” என்று மணிமேகலாதெய்வஞ்சொல்லி
மூன்றுமந்திரங்களை உபதேசித்துச்சென்றதும், அப்பால் தீவ 15
திலகைவந்ததும், அவளுடன் சென்று கோமுகிப் பொய்கையி
லிருந்த அமுதசுரபியைப்பெற்றதும், “ ஊருக்குச்சென்று
அறவணவடிகன்பால் ஆபுத்திரன்வரலாற்றைக்கேள் ” என்று
அபதீவதிலகைசொல்ல, தான்வந்ததும் ஆகிய இவற்றை
யெல்லாதெரிவிக்க, அமமுனிவாகேட்டு மகிழ்ந்து, “ முன்பு 20
ஒருமுறை நான் பாதபங்கயமலையைவழிபட்டு மீண்டிருக்கை
யில துச்சயராசனை ஒரு சோலைமிகண்டேன ; “ அரசு, நீயும்
உன்மனைவியரும் சுகமோ ? ” என்று யானவினாவ, அவன் மனங்
கலங்கி அரசுறிகொண்டு, வீரோ மதுவினமயக்கத்தால் ஒரு
யானைமுன்சென்று இறந்ததும், அச்செய்தியைக்கேட்டுவருந் 25
திய தாரா ஒருமாடத்தினமீதேறி வீழ்ந்து மரித்ததுமாகிய
பெருந்துன்பத்தைக்கூறி வருந்தினன் ; நான், “ இது பழ
வினைப்பயனாகும் ; ஆகலால், நீ வருந்தாதே ” என்று சொல்
லிப்போந்தேன் ; அங்ஙனமிறந்த நீவிா இப்போது கூத்தரைப்
போல வேறுவேடம் பூண்டுவந்தீர்கள் ” என்று மாதவியையும் 30
சுதமதியையும்பாததுச் சொல்லிவிட்டு, பின்னும் மணிமேகலை
யைப்பார்த்து, “ இவவுலகிற் பௌத்ததருமங்கள் குறையப்
பாவங்கள் மிகுந்தன ; ஆனாலும், சிறிதுசிறிது தருமமுண்டாத
லுங்கூடெனென்று எண்ணி நான் தருமத்தை உபதேசித்துவரு
தலுமுண்டு ; அத்தருமத்தை இவவுலகத்திலுள்ள மாந்தரறி 35
யா ; இவவுண்மையைறிந்த இச்சக்கரவாள ததுள்ள தேவர்க
ளுடைய வேண்டுகோளால், ஆயிரத்ததுறாற்றுப் பதினாறு
மாணடில் துஷிதலோகத்திலுள்ள தேவன் இவவுலகத்தில
அவதரிப்பான் ; அதற்குப்பின்பு யாவருக்கும் அருளறத்தில்
மனஞ்செலலும் ;

40

புகழ் ஞாயிறு தோன்றுங் காலை

திங்களு ஞாயிறு நீங்கு வுளங்கத்

* இங்கே கூறப்பட்டுள்ள ஆண்டு இன்னசகாப்தத்தைச்சாரந்ததென்று புலப்படவில்லை ; ஆண்டு - வருடம்.

- தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளமபடும
- 45 ஊனுடை யுயிர்க ளுறுதயர் காணு
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம வளமபடும
நளியிரு முந்நீர் நலமபல தனூம்
கறவைகன் றூர்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
- 50 விவங்கு மககளும் வெருடப்பகை நீங்கும்
கலங்கஞர் நரகரும் பேயுங் கைவிடு
கூனுங் குருடு மூமுளு செவிடு
மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ
அந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
- 55 நின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
போதி மூலம் பொருநதிய சிறப்பி
ஓதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
பிறவி தோறு மறவேன மடக்கொடி, (அசு - க௦௩).
- இதுநிற்க; மணிமேகலை! இந்நகரத்தில் உன்னுலே சிலவிசே
60 டங்கள் நிகழ்வனவாம்; அவை நிகழ்ந்தபின்பென்றி யான்கூறும்
தருமமொழி உன்மனத்திற்பொருந்தாது; இவ்விருவரும் முற்
பிறப்பிற பாதபங்கயமலையை வழிபட்ட புண்ணியவிசேடத
தால் பிறகாலத்தில் உன்னோடுகூடிப் புத்தந்தேவனது திருவடி
யைத்தொழுது வணங்கி வீணைகளினினறும் நீங்கி முததியை
65 யடைவார்கள்; உயிராமருந்தாகிய மிகச்சிறந்த அமுதசுரபியை
நீபெற்றனை; எல்லாவுயிரகளுடைய பசியையும் தீர்ப்பாயாக;
மக்க டேவ ரெனவிரு சாரகரு
மொத்த முடிவி னோரற முனாக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்தல்" எனறே யவருந்
- 70 உவப்பெரு நல்லறநு சாற்றினா. (கக௬ - கக௭).
மணிமேகலையும் அங்ஙனமே செயவேனென்றாள்.

க௩.—ஆபுத்திரன் திறமறிவித்தகாதை.

- பின்பு அறவணவடிகள் மணிமேகலையைநோக்கி, “ஆபுத்
திரன் வரலாற்றைககூறுவேன்; கேட்பாயாக; வாரணசியெ
ன்னுமூரில வேதமோதுவிப்பவனாகிய அபஞ்சிகனென்னும்
அந்தணைமனைவி, சாலியென்பாள்; அவள் நியமந்தப்பியொ
5 முகினமையால் உண்டாகிய பாவத்தைத்தீர்த்துக்கொள்ளும்

பொருட்டு, தான் கருப்பினியாகவிருந்தும் அதைப்பாராமல்
கன்னியாகுமரிக்கு நீராட்சசென்றான்; சென்மவள் சூலால்
வருந்தி வழியிடையே ஒரு குழந்தையைப்பெற்று, அக்குழந்
தையிடத்திற் சிறிதும் இரக்கமவைபாமல் அக்குழந்தையை 10
ஒரு தோட்டத்தில் இட்டி நீங்கினள்; நீங்கவே அக்குழந்தை
உணவுபெறாது பசியால் வருந்தியழுதது; அவவழுகையோசை
யைக்கேட்டு ஒருபசுவானதுவந்து அதன் வருத்தத்தீருமபடி
நாவால் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழுநாள்வரையும் அப்பிறஞ்செல்
லாது பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தது; அப்படியிருக்கையில்,
வயனங்கோடென்னும் ஊரிலுள்ளவனாகிய பூதியென்னும் அந் 15
தணறொருவன் தன் மனைவியோடும் அவவழியேவருபவன்,
அக்குழந்தையழுத கூடகுலைக்கேட்டுச் சென்று தனியாகிடு
க்கும அதைக்கண்டு மிகக் துன்பத்தோடு கண்ணீர்பெருகி,
‘இவன் பசுமகனல்லன்; எனமகனே’ என்றுகூறி அக்குழந்
தையையெடுத்தது ஊர்சென்று வீட்டைந்து மகிழ்ச்சியுடன் 20
வளர்த்தது உரியகாலத்துத் தனகுலத்துக்குரிய கலவினை நன்
குபயிற்றிவந்தான்; வருகையில், அச்சிறுவன், ஒருநாள் அவ
ளூரில் ஓரந்தணன் வீட்டிறப்புருந்து, யாகசாலையில் ஒருபசு
மாலையைச்சுற்றிய கொம்புகளையுடையதாய்ப் பின்பு தனக்
குண்டாகும் துன்பத்திறகு அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப்பலம்பி 25
வேடர்களுடைய வலையிற்பட்ட மான்போல அஞ்சிக் கதறுவ
தைக்கண்டு மனநடுங்கிக் கண்ணீருருத்தது, ‘இவர்களறியாத
வண்ணம் இப்பசுவைக் கவர்த்துகொண்டு இரவிற்போய்விடு
வேன்’ என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே ஒருபசுக்கத்தில்
ஒதுங்கியிருந்து அனறிரவில் அப்பசுவைக் கையிற்பற்றி ஊரு 30
க்குவெளியே போய்விட்டான்; பசுவைக்காணாத அந்தணர்
கள் பலர் அதனைத்தேடிச்சென்று, வழியில் பசுவையும் அத
னைக் கவர்த்துசென்ற அச்சிறுவனையுங்கண்டு அகப்படுத்திக்
கொண்டு, அவன் கருத்தையறியாராய், “புலையா, இப்பசுவை
இரவில் ஏன் கவர்த்துசென்றாய்?” என்றுகேட்டு அவனைக் 35
கோலாலடித்து ஒறுக்கத்தொடங்கினா. அப்பொழுது, பசு,
வருத்துகின்ற உபாத்தியாயனைமுட்டி வயிறறைக்கிழித்துக்
குடரைப்புறப்படச்செய்துவிட்டுக் காட்டில் விரைந்தோடிவிட்
டது. ஆபுத்திரன் அவர்களைநோக்கி, “வருத்தன்மின்; யான்

40 சொல்வனவற்றைக்கேண்மின் ; நீங்கள் வருந்துப்படி இப்பசு என்ன குறறஞ்செய்தது ?

விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்த்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெலலாம
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன நீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்கரந் தூட்டு
மிதனெடு வந்த செற்ற மென்னை ?” (கூக - ௫௫).

45

என்றுசொல்ல, அவர்கள், “ நீ விதியையறியாமல் வேளவியை
இகழுகின்றாய் ; ஆகலால், பசுமகனென்பதற்குப் பொருத்த
முடையை ” என்று இகழ்ந்துகூறலும், ஆபுத்திரன்,

50

“ ஆன்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்று
நரிமக னல்லனோ கேச கம்பளா
னீங்கிவா துங்குலத திருடி கணங்கனென்
றோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புணாததலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழுஞ்ஞ முண்டோ ” (கூக - ௬௮).

55

என்று சொல்ல அவர்களுள்ளே ஓரந்தணன், “ இவனுடைய
பிறப்பின் வரலாற்றை யான் அறிவேன் ; முன்னொருநாள,
கன்னியாகுமரியில் விதிப்படி நீராடிவிட்டு வருத்தத்தொடு
வந்த சாலியென்னும ஒரு பாபபணியைக் கண்டு, “ உன் ஊர்
யாது ? நீ எதற்காக இங்கே வந்தனை ? ” என்று நான் கேட்ட
தற்கு அவன், “ யான், வாரணசியென்னுமூரிலுள்ள ஆரண
உவாததியாகிய ஓரந்தணன் மனைவி ; யானொழுகிய தீயவொழு
க்கத்தாற் கணவனைப்பிரிந்து கன்னியாகுமரிக்கு நீராட்ச
செலலுகையில், கொற்கைநகரத்துக்கு அப்பாற் காதவழிந்

65

துரத்திலுள்ள இடையர்சேரியில் ஆண்குழந்தையொன்றைப்
பெற்று இரக்கமின்றி அதனை அங்குள்ள ஒருமீனாட்டத்தில
இட்டுப்போனேன் ; இப்படிப்பட்ட தீவினையென்கிற எனக்கு
நந்தியுண்டோ ” என்று மிகத் துன்புறு அழுநான் ; அங்ங
மைமுதவன்பெற்ற அந்தமகனை இவன் ; இதைச் சொல்லு

70

தலால் யாதுபயனென்று இதுகாறும் உங்களுக்குத் தெரிவியா
திருந்தேன் ; அசுத்தனாதலால் இவனைத் தொடாதொழிமின் ”
என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன், “ திலோத்தமையின் புத்திரர்கள்
பெரியமுனிவர்களாக இருந்தல் கேட்டிலிரோ ; நீங்கள் சாலிக்

குத் தவறுகூறத் துணிந்தீர்களே” என்றுசொல்லி அவர்களைப் பார்த்து நகைத்தான். வளர்த்த பூதியும் அசுததனென்று எண்ணி உடனே அவனை நீக்கிவிட்டான். அப்பால், ஆபுத்திரன் பிச்சையெடுத்தது உண்டு பொழுதுகழிக்க எண்ணினான். பசுவைத் திருடின களவெனென்று இகழ்ந்து அந்தணாகளுடைய கிராமங்களிலெல்லாம் அவனுடைய பிச்சைப்பாததிரத்திற் கலவிடத் தொடங்கினார்கள் ; அதனால், வேறு புகலின்றித் தென்மதுரையையடைந்து சிந்தாதேவியின்கோயிலாகிய கலைநியமத்தின் முன்னேயுள்ள அம்பலத்தையே யிருப்பிடமாகக்கொண்டு கையிற் பிச்சைப்பாததிரத்தையேந்தி வீடுகள்தோறும் சென்று சென்று வாங்கிவந்தவுணவை,

காஹா கேளார் கான்முடப் பட்டோர்

பேணுந் திலலோர் பிணிநடுக் குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் றிசைத்தட னூட்டி, (ககக-ககக).

அவர்களுண்டொழித்த மிச்சத்தையே தானுண்டு பிச்சையோடடைத் தலையணையாகவைத்துக்கொண்டு அவ்வம்பலத்தின் கண்ணே நாள்தோறும் இரவிற கண்படைபுரிந்து காலங்கழித்துவந்தான்.

கசு.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

அவன், அங்ஙனம் காலங்கழித்துவருங்காலத்தில, அவனுக்கு ஒருநாள் அங்கே நிகழ்ந்தசெய்தியைச்சொல்லுவேன் ; கேட்பாயாக ; அவன் அவ்வம்பலத்தில ஓரிரவில தூங்கும் பொழுது, சிலர்வந்து, “பெருமபசி எங்களை வருத்தாநின்றது” என்றார்கள் ; அதைக்கேட்ட அவன் அதனுன்பத்தைத்தீர்த்தற்கு ஆற்றலில்லாதவனாய் மிகவ வருத்தமடைந்தான் ; அச்சமயத்திற் சிந்தாதேவி எழுந்தருளிவந்து, “இத்தனைக்கொள்வாயாக ; நாட்டெல்லாம் வறுமையுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமையையடையாது ; கொடுக்கக்கொடுக்க இதில உணவு வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்” என்றுசொல்லி, தன்கையிலுள்ள அக்ஷயபாததிரமொன்றை அவன்கையிற் கொடுத்தாள் ; உடனே அவன், அளவுகடந்தமகிழ்ச்சியடைந்து,

“சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து

நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்

வானோ தலைவி மணனோர் முதல்வி

யேனோ ருற்ற விடர்களைவாய்” (கஎ - உ௦).

என்று துதித்து அத்தேவியைப்பணிந்து, முன்பு பசித்துவந்திரந்தவர்களை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லாவுயிரகளுக்கும் உணவளிப்பானாயினன்; உண்பதற்காக மனிதர்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரியாவாய் அன்புடன் சுற்றிக்கொண்டன; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவனது புண்ணியமிசூதியைத் தனது * பாண்டிகம்பாளநகிகததால் அறிந்த இத்திரன், அவனுக்கு வரங்கொடுக்கநினைந்து ஒரு முதியவேதியனது வடிவுகொண்டிவந்து நின்று, “நான் இத்திரன்; வரங்கொடுத்தற்குவந்தேன்; நீ விருமபியது யாது? உன்னுடைய பெரிய தானத்தின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக” என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன் விலாவெலுமபு ஒடியுமவண்ணஞ் சிரித்து,

“அஞ்செய் மாடிகள் புறங்காத் தோம்புநர்
நறவரு செயவோ பறற முயல்வோர்
யாவரு மிலலாத தேவநன் னாட்டுக
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே! (௪௦ - ௪௩).

வருந்திவந்தவாகருடைய தீர்த்ததற்கரியபசிபினைத்தீர்த்தது அவாகளுடைய இனியமுகத்தை யான் காணுமபடி செய்கின்ற எனது தெய்வப்பாததிரம ஒன்றே போதும்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலதன்று” என்று அவனை மதியாதுசொன்னான்; சொல்லவே இத்திரன் கோபித்துப் பசித்துன்பததால் வருந்துவோரிலலாமலிருக்கும்படி செய்வேனென்றுநினைந்து எங்கும் மழைபெய்வித்து மிகக் செல்வத்தையுண்டாக்கினன்; அதனால், பசித்துவருவோர் இலராயினர்; அதுகண்டு ஆபுத்திரன் முன்னிருந்த அம்பலத்தைநீங்கி ஊர்க்காநோறும்போய், “உண்போயாரேனுமுண்டோ?” என்று வினாவத்தொடங்கினான்; அது கேட்டுச் செல்வக்களிப்பால் யாவரும் அவனை யிகழ்ந்தார்கள்; உண்போரைப் பெருமையால், அவன் பெருஞ்செல்வத்தை யிழந்தோரைப்போல வருந்தித் தனியேசெல்லுமையில், கப்பலில்வந்த சிலர், அவனைக்கண்டு, சாவகநாடு மழையில்லாமையால் மிகுந்த வறுமையுற்றதென்றும் அதிலுள்ளவுயிர்கள்

* பாண்டிகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்; தனது பாண்டிகம்பள நகிகத்தைக்கொண்டு உலகிலுள்ள சில நிகழ்ச்சிகளை இத்திரன் அறிந்துகொள்வானென்றுகூறுதல் பௌத்தர்களுடைய வழக்கமென்று தெரிகின்றது.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை. ௩௧

பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தவென்றும் கூறினர்; அது கேட்டு அவன் அந்நாட்டிற்குச்செல்வேனென்றுநினைந்து கப்பலேறினன்; அக்கப்பல்சென்று மணிபல்லவத்தினருகே ஒரு நாள் தங்கிறது; அவன் அததீவில் இறங்கினன்; மீகாமன், இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று எண்ணி இருளில் அக்கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டுபோயினான். போனதுதெரிந்து ஆபுத்திரன் மிகுந்தவருத்தமடைந்து, “பலர்க்கு உணவளிக்கும் இப்பாததிரத்தை வைத்துக்கொண்டு யாருமில்லாத இத்தீவில் யான்மட்டுமே இரேன” என்று எண்ணி அப்பாததிரத்தைத் தொழுது, “வருடத்திற்கு ஒருநாள் நீ தோன்றுவாயாக” என்றுகூறி நோமுகிப்பொய்கையில் அதைவிட்பவன், “மிக்ககருணையோடுகூடித் தருமஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டு எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாப்பார யாரேனுமவரின் அவர்கையிற புதுவாயாக” என்றுசொல்லி அப்பொய்கையில்விட்டு விட்டுத் தான் பட்டினியிருந்து உயிர்துறப்பாலாயினான். அப்பொழுது அததீவிற்குச்சென்ற யான் அவனைக்கண்டு, “நீ யாதுதன்பமடைந்தாய்” எனுகேட்க, நிகழ்ந்தவறறைச்சொல்லி மணிபல்லவத்தில் உடம்பைவழித்தவிட்டு எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்குமெண்ணத்தோடுசென்று சாவகநாட்டரசனுடைய பசுவயிற்றறிவித்தான்.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

மணிமேகலை! இன்னும் கேட்பாயாக; முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாள்வரையும் பாலாட்டிய பசுவானது, அப்புண்ணியவியேடத்தால் சாவகநாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முகமுனிவனிடத்தே, பொன்மயமாகிய கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் உடையதாய்ச்சென்று, ஈனுமுன்னமே பால்கூர்த்து எல்லாவுயிரகளையும் உண்ணச்செய்துகொண்டிருந்தது; அதனைக்கண்டு, முக்காலவுணர்ச்சியையுமுடைய அம்முனிவன், “இப்பசுவயிற்றில் எல்லாவுயிரகளையும் பாதுகாக்கும் ஒரு விசேடபுருடன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவன்” எனுகூறினான். தருமஞ்செய்தற்காகவே மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஆபுத்திரன் தனனைக்குழவிப்பருவத்தே காத்தளித்தபசுவை எப்பொழுதும் நினைத

- துக்கொண்டிருந்தவனானவன், மண்முகமுனிவன்கூறியவாறே
 15 அபபசுவயிறதில் தோன்றினன்; அவன் தோன்றியகாலம் வை
 சாகசுத்த பூர்ணிமை; அபபொழுது சில நன்னிமித்தங்கள்
 நிகழ்ந்தன. அதுதெரிந்த சககரவாளக்கோட்டத்துள்ள முனி
 வர்கள், “புத்தன் அவதரிக்குங்காலத்தில் தோன்றும் நிமித
 தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று
 வியப்பற்று, அதனுண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குக் கர்
 20 திற்பாவையையடைந்து வினாவினார்கள்; அது, “மணிபல்ல
 வத்தில் இறந்த ஒரு விசேடபுருடன் உயிரகளைப் பாதுகாத்ததற்
 காகச் சாவகநாட்டிலுதித்தான்; அதனாலேதான் நன்னிமித்தங்
 கள் நிகழ்ந்தன. அவன் வரலாற்றை அறவண்பாற கேண்
 மின்” என்றுசொல்லி என்பாலனுபபி எனது நாவைவருத்தி
 25 யது; மகப்பேறில்லாமல் வருந்துபவனான அந்நகரத்தரசன்
 பூமிசந்திரனென்பவன் மண்முகமுனிவனைவணங்கி மேற்கூறிய
 பசுபபெற்ற சூழ்ந்தையை வாங்கிக்கொண்டுசென்று வளர்த்து
 வந்தான்; அச்சிறுவன் இப்பொழுது அரசரிமைபெற்று வாழ்
 கின்றான்; இதுநிகழ்; காவிரிமாநதி மாறாது நீர்பெருதி இந்
 30 நாடடைவளமுதசெய்தும யாதுகாரணத்தினாலோ உயிரகள்
 வறுமையால்வருந்துகின்றன; ஆதலால்,

“வெண்டினா தந்த வழுதை வாறே

ருண்டொழி மிசசிலை யொழித்துவைத தாங்கு, (௫௧ - ௫௨).

- மிகப் பயன்படுகின்ற இவ்வமுதகரபியை நீ சும்மாவைத்திருந்
 35 தல் தகுதியன்று” என்றுகூறினர். அதைக்கேட்ட மணிமே
 கலை, உடனே அவரை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம்
 பூண்டு, அப்பாதிரததைக் கையிலேந்தி வீதியையடைந்தான்;
 அடையவே, உச்சயினிரகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனென்
 பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது,
 40 அவனைச் சிறைமீட்டற்கு அவன்மந்திரியாகிய யெளகந்தரா
 யணனென்பவன் வேறறுவடிவங்கொண்டு வீதியையடைந்த
 காலத்தில், அவனைக்கண்டு துன்புற்று அநேகா சூழ்ந்தாறபோ
 லப் பிக்குணிக்கோலத்தையுடைய மணிமேகலையைக்கண்ட
 பலரும், “உதயகுமரனுடைய உள்ளத்தில் ஒளித்திருக்க
 45 மிவள் எல்லாருங்காணும்படி பிச்சைப்பாதிரததையேந்தி
 வீதியையடைந்தது என்ன வியப்பு!” என்றுகூறித் துன்புற்று

அவனைச் சுற்றிககொண்டனா. அப்பொழுது மணிமேகலை,
 “கற்புடைமாதா இடும் ஐயத்தையே முதலில் ஏற்றுக்கொள்
 ளாதல் தகுதி” என்றுசொல்ல, காயசண்டிகை, “மழையைத்
 தரும கற்புடைமாதர்களுள் மிகமேம்பட்டவளாகிய ஆதிநா 50
 யென்பவளுடைய வீடு இது; நீ இதிற்புகவேண்டி” என்று
 அவளுக்குக் கூறினர்

ககா.—ஆதிநாபிச்சையிட்டகாதை.

அங்ஙனங் கூறிய காயசண்டிகை, மீட்டும் மணிமேகலையை
 நோக்கி, “இந்த ஆதிநாயின் கற்புவிசேடத்தைக் கேட்பாயாக;
 இவளகணவன் சாதுவனென்பான்; அவன் ஒரு பரத்தையின்
 இணக்கத்தாற் கைப்பொருளிழந்து வறுமையுற்று வேறுதே 5
 யமபோய்ப் பொருள்தேடவெண்ணிச் சிலவணிகரோடு கப்ப
 லேற்சென்றான்; செலலுகையில், கமிங்காற்றால் அக்கப்பல்
 கவிழ்ந்தது; கவிழ்வே சாதுவன் அதிலிருந்து ஒடிந்துவிழுந்த
 பாய்மரத்துண்டமொன்றைத் தெப்பமாகப்பறிகொண்டு நீந்
 திசென்று, உடையில்லாது சஞ்சரிப்பவர்களாகிய நாகருடை
 யமலைப்பக்கத்தை அடைந்தான்; அஃது அங்ஙனமாக; 10

அக்கப்பலினின்றும் நழுவியமரத்தைப் பறிக் கடலில்
 நீந்திப் பிழைந்தது காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர், “கப்பல்
 உடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனுமிறந்தான்” என்று ஆதி
 னைக்குக் கூறினா; அதுகேட்ட அவள், மிக்க வருத்தமடை
 ந்து இறக்கத் துணிந்து மயானத்திற் குழிதோண்டி அதில் 15
 விறகுனை அமிக்குவித்தது தீயைமூட்டி, “வினைப்பயனால்
 •என் கணவனடைந்த இடத்தை நானுமடையக்கடவேன்”
 என்று சொல்லி அதிற்புகுந்தான்; புகுந்தவளை அததீயானது
 சுடாதொழிந்தது; ஒழியவே, அவள், “தீயுஞ்சுடாதபாவியேன்
 இனி யாதுசெய்வேன்” என்று ஏங்குகையில், ஆகாயவாணி 20
 யானது, “ஆதிநா! உன்கணவன் இறக்கவில்லை; அவன்
 பிழைத்துச்சென்று இப்பொழுது நாகாமலையிலிருக்கிறான்;
 அங்கே பலவருடம்தங்கான்; சந்திரத்ததென்னும் வாணிக
 னுடைய கப்பல்வழியேவந்து உன்னையடைவான்; நீ வருந்
 தாதே” என்று கூறிற்று; அதைக்கேட்ட ஆதிநா வருத்த 25
 மொழிந்து வீட்டையடைந்து கணவன் வினாந்துவருகலைக்

குறிதது அதற்கேற்ற புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்து
கொண்டிருந்தாள்.

- அங்கே நாகாமலையையடைந்த சாதுவன், ஒருமரநிழலிச்
30 சார்ந்து அயர்ச்சியால் துயில்கொள்ள, அமமலையிலுள்ள நாகர்
கள்வந்து இவவுடம்பு நமக்கு நல்லவுணவாகுமென்றெண்ணி
அவனை எழுப்பினா; அவன் அவர்கள் பாஷையை விளங்கக்
கற்றவனாதலால், அவர்களோடு பேச, அவர்கள் அவனை வருத்த
தலைத் தவிர்த்து, “எங்களாசிரியன் ஒருவனிருக்கின்றான்;
35 அவனிடம் நீ வரவேண்டும” என்று அழைத்துச்சென்றார்
கள்; சாதுவன், அவர்களோடும் போய்,

களாமி குழிசியங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி
லென்ருதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
40 பெண்டே னிருந்த, (௬௬ - ௬௭).

- அவர்களுடைய குருமகனைக்கண்டு அவனோடு அவளாவி
அவனை வயமாக்கிக்கொண்டான்; கொள்ளவே அக்குருமகன்,
“நீ இங்குவந்தது எதன்பொருட்டு?” என்ன, சாதுவன்
நிசப்தத்தைக்கூறினன். அவன், “பசியால் வருந்திய இவ
45 னுக்கு வேண்டியவளவு கள்ளையும் ஊனையுங்கொடுத்தப பின்
இளையளாகிய நங்கை ஒருத்தியையுங்கொடுமின்” என்று
சொன்னான். சாதுவன் அதுகேட்டு அவனுடைய அறியா
மைக்குவருந்தி, “எனக்கு அவைவேண்டா” என்றான்;
அவன், “பெண்டினாயும் உண்டியையுமன்றி மாந்தர்க்கு இன்
50 பந்தருவது வேறே யாதுளது? இருந்தாற்சொல்வாய்” என்று
கோபித்துசொல்ல, சாதுவன்,

“மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர கோறலுங்
கயக்கறு மாக்கள கழிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலும்
55 உறங்கலும் விதித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோ நல்லுல கடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலும்

- உண்டென வுணர்தலி னுரவோர களைந்தனர்” (௮௪ - ௯௦).
என்கூறினன்; பின்பு அவன்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம்
60 தக்கவாறு விடைகூறி மறுபிறப்பும புண்ணியபாவங்களும்

அவற்றால்வரும் இன்பதுன்பங்களுமுன்பென்பதை அறிவுறுத்தி இறகுகும்வளையும் நடக்கவேண்டியமுதையையும் அவனுக்கு இடையததெரிவித்தது விடைபெற்று, அவனொழிந்த சந்தனம் அகில துகில முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அவருவந்த சந்திரதத்தனென்னும் வானிகனுடைய கப்பலிலேறி இந்நகரையடைந்து இவ்ளோரி வாழ்வானாகிப் பல தானங்களுஞ் செய்தான். அப்படி பட்ட மேம்பாட்டையுடையவளாகிய இந்த ஆதிரையின்கையால் முதலிற பிச்சைபெறுக ” என்று சொல்ல, மணிமேகலை, அவளுடைய மனையிற்புகுந்து வாய் பேசாமற் சித்திரம்போல கினராள், நின்றவுடன், 65 70

தொழுது வலங்கொண்டு தயாறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகனசுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிபிணி யறுகென
ஆதிரை யிட்டன ளாருயிர மருத்து. (௧௩௨ - ௧௩௫).

கௌ.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

ஆதிரையளித்த பிச்சையை முதலில மணிமேகலை ஏற்ற பின்பு அமுதசுரபியிலுள்ள சோற்றத்திரளை,

அறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
றிறத்து வழிப்பேஞ் செய்கை போல, (௩ - ௪)

எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலும் வளாச்சியையடைந்து, வந்தோருடைய பசியைப் போக்கி விளங்கிறது. அது கண்ட காயசண்டிகையிந்து மணிமேகலையை வணங்கி, “அன்னாய்! என்னுடைய தீராப்பசியையும் தீர்த்தருளவேண்டும்” என்று வேண்டினாள்; உடனே மணிமேகலை, அமுதசுரபியிலிருந்து ஒருபிடியமுதையெடுத்தது அவளது கையினிட டான். அகனையுண்டு அப்பசினோய்தீர்ந்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை, “வடகிசையில் வித்தியாதரருலகிலுள்ள காஞ்சனபுரமென்பது என்னுடைய ஊர்; தென்றிசைக்கண்ணதாகிய பொதியின்மலையின்வளங்களைக் காண்பதற்குக் கணவனும் யானும் புறப்பட்டுப்போந்து இடையேயுள்ள காட்டாறென்றின் கலையிலிருந்தேம். இருக்கையில், விருச்சிகனென்னு முனிவனொருவன் பாரணஞ்செய்தற்குப் பனங்கனிபோன்ற பருமையையுடைய நாவற்கனியொன்றைத் தேக்கிலே யில்வைத்துவிட்டு 5 10 15

- ரீராட்ச்சென்றான். அக்கனி அம்முனிக்கு உணவாகுமென்
 20 பதனை அறியாதநான் முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையால் அக்
 கனியைக் காலாற் சிதைத்துக்கெடுத்தேன்; ரீராடி மீண்டு
 வந்த விருச்சிகன் அக்கனி என்னுற் சிதைத்திருத்தலையறிந்து
 கோபித்து என்னைநோக்கி, தெய்வத்தன்மையுள்ளதும் பன்
 25 னிரண்முவருடததுக்கு ஒருமுறை ஒருகனியைததருவதுமாகிய
 நாவன்மரத்திலுண்டானது இது; இதையுண்டோர் பன்னிர
 ண்முவருடம் பசியொழிந்திருப்பார; நானே பன்னிரண்முவரு
 டம் பட்டினியிருந்து ஒருநாளுண்ணும் விரதமுடையேன்;
 உண்ணுந்தினமும் இன்றுதான்; யான் உண்ணக்கருதிய கனி
 யும் இதுவேகாண்; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆதலால்,
 30 ஆகாயவழியேசெல்லுமந்திரத்தை மறந்து யானைத்தியென்னும்
 நோயாற் பன்னிரண்முவருடம் தீராபபசிகொண்டு வருந்திப்
 பின்பு இங்கு இக்கனியை நான் உண்ணுந்தினத்தில நீ பசி
 யொழிவாயாக” என்றுகூறிப் பசியால்வருந்திப்போயினன்;
 உடனே எனக்குப் பெருமபசியுண்டாயிற்று; அதுஞல மிகக
 35 வருத்தமடைந்தேன்; அதுகண்ட என்கணவன் சிறந்த கனி
 கள் கிழங்குகள் காய்கள்முதலியவற்றை நிரம்பக்கொணர்ந்து
 என்னையுண்பிக்கவும் அப்பசி தீரவில்லை; அந்தரஞ்செல்லும
 மந்திரமும் என்னினைவுக்கு வரவில்லை; அப்பொழுது அது
 கண்முவருந்திய என்கணவன், “நீ நடந்துசென்று இத்தமிழ்
 40 நாட்டில் ஆறறமாக்கட்கு அருந்துணைவாகளாகிய பெருஞ்
 செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடை
 ந்து அங்கேயிருப்பாயாக” என்றுசொல்ல, நான் அங்வண்ண
 மேவந்து இங்கிருக்கின்றேன்; இங்கு இந்திரவிழாநடக்குங்கா
 லத்தில் ஒவ்வொருவருடததும் என்கணவன்வந்து என்வருத
 45 தததைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும்வருந்திச் செல்வான்.

தணியில் வெம்பசி தவித்தனை வணங்கினேன்

மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன்; (௭௩ - ௭௪).

- இந்நகரில் முனிவர்கள் பலரிருக்கும் சக்கரவாளக்கோட்ட
 மென்பது ஒன்றுண்டு; அதிபலரும்வந்துபுகுதற்காகவே எீப்
 50 பொழுதும் கதவுதிதர்ந்துள்ள உலகவறவிடென்னுமபெயரோ
 யுடைய அபபலம்ஒன்றுண்டு. அதில்,

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. ௩௭

ஊரூ ராங்க ஊறுபசி யுழந்தோ
 ராரு மின்மையி னரும்பிணி யுற்றோ
 ரிடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பலர் ; (௭௧ - ௮௧).

ஆதலால் அவ்விடத்திற்குச்செல்வாயாக” என்றுசொல்லி 55
 விட்டு, அவள் தன்னுருக்குப்போயினள் ; போகவே மணிமே
 கலை, வீதியின் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கிச்சென்று உலகவறவீ
 யையடைந்து மூன்றுமுறை வலமவந்து பணிந்து அதிலேறிச்
 சம்பாபதியையும் கந்திற்பாவையையும் வணங்கி,

வெயில்கட வெம்பிய வேங்கரி கானத்துக 60
 கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
 பசிதின வருந்திய பைதன மாக்கட்
 கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி, (௯௧ - ௯௪).

“ இப்பாத்திரம் ஆபுததிரன்கையிலிருந்ததாகிய அமுதசூபி ; 65
 உண்ணுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக ” என்றுசொல்ல,
 பலருமவந்து உண்பாராயினர் ; ஆகவே அவ்வம்பலத்தில்
 உண்ணுமொலிமிருந்தது.

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலங்கொண்டு பாத்திரமேந்தி
 ஐயமேற்று உலகவறவியிற் சென்றாளென்பதைக் கேட்ட சித்
 திராபதி, மனங்கொதித்து வெய்துயிராததுக் கலங்கி, “ மணி
 மேகலையை இச்செயலினின்றும் நீகருவேன் ” என்று எண்
 ணிகொண்டு நாடககணிகையரெல்லாரையும் பார்த்து, “கோ 5
 வலன் இறந்ததுகேட்டு மாதவி எல்லாவறறையுந்துறந்து முனி
 வர்களுடைய தவச்சாலையையடைந்து தாபதக்கோலமபூண்டி
 ருததல் நகைக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது ; யாம கணவனுடன்
 இறக்கும் பத்தினிப்பெண்டிரல்லேம ; பாணன் இறந்தபொ
 முது அவனுடன் இறவாத யாழைப்போல்வேம் ; பின்னும், 10

நறுந்தா துண்டு நயனில காலை
 வறம்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம் ; (௧௧ - ௨௦)

தாபதக்கோலந்தாங்குவது நம்முடையகுலவொழுக்கத்திற்கு
 ஒத்ததன்று ; மாதவிமகள் மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்
 தைமாற்றி அவள் கையிலேந்திய பிச்சைப்பாததிரத்தை, 15
 பிச்சை மாககள் பிறாகைக் காட்டி, (௩௦).

- பலநாளாக விரும்பிக்கொண்டிருக்கும் உதயகுமரனால் அவனை
அவனது தேரிலேற்றுவதே வருவேன். அங்ஙனஞ்செய்து
வாரேனாயின் குடிக்குற்றப்பட்டு ஏழுசெங்கலைத் தலைமேலேற
20 றிக்கொண்டு நாடகவரங்கைச் சுற்றிவந்து பழியோடிருக்கும்
நாடகமடந்தையர்போல இனி நான் நாடகக்கணிகையர்வீட்
டிற்குச் செல்லேனாகக் கடவேன்” என்று சபதஞ்செய்துவிட்
டித் தன்னைச் சிலா சூழ்ந்துவரசென்று உதயகுமரனுடைய
அரண்மனையையடைந்து அவனைக்கண்டு துதித்து, மணிமே
25 கலை உலகவறவியை அடைந்திருக்கின்றொன்பதை அவனுக்
குக்குறிப்பிக்க, அவன் உவவனத்தில் மணிமேகலையைக் கண்
டதுமுதல் நிகழ்ந்தவறறைக்கூறி அவளிடத்தினான் விசேடத்
தன்மையைப் பாராட்டினன்; சித்திராபதி, அவனுடைய மன
த்தை வேறுபித்தமவார்த்தைகள் பலவறறைச்சொல்லிமு
30 யல, அவன் உள்ளம்பிறழ்ந்து தேரேறி உலகவறவியையடை
ந்து, பலாக்கும உணவளித்துக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலை
யைக்கண்டு அருகிற்சென்று, “நீ தவக்கோலமபூண்டது யாது
கருதி” என்று வினாவினன்; மணிமேகலை, “பழம்பிறப்பிற்
கணவனாக இருந்த இவனை வணங்குதல் முறையாகும்” என்று
35 எண்ணி வணங்கி,

“பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட்ட டிரங்கலும்

இறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்கல

மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து

மிக்க நல்லறம் விருமபுதல் புரிந்தேன்” (௧௩௬ - ௧௩௭).

- 40 என்றுகூறி, வேற்றுவடிவங்கொள்ள நினைந்து அவனைநீங்கிக்
கோயிலிலுள்ளேசென்று சம்பாபதியை வணங்கி, முன்பு மணி
மேகலாதெய்வமுபதேசித்த மந்திரத்தை ஜபித்துக் காயசண்
டிகைவடிவமுற்று அமுதசுரபியையேந்தி வெளியேவந்துநி
றான்; அவள அவ்வாறுவந்ததையறியாத உதயகுமரன்—செ
45 ன்றமணிமேகலை சம்பாபதிகோயிலுள்ளே ஒளித்துக்கொண்
டாள்—என்று நினைந்துசென்று சம்பாபதியைவணங்கி, “பிச்
சைப்பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிறகொடுத்திவி
ட்டு ஒளித்துச்சென்ற மணிமேகலையை இங்கேயுள்ள இவ்வள
வுபாவைக்கூட்டங்களுள்ளே நான் எவ்வாறு தெரிந்துகொள்
50 னுவேன்; நீ எனக்கு அவனைக்காட்டாயாயின், இவ்விடத்தி

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாரதை. ௩௯

லேயே பாடுகிடப்பேன். பலநான்சென்றாலுஞ் செல்லுக. மணி
மேகலையை இங்கேவிட்டுவிட்டு நான்மட்டுமபோகேன்; உன்னு
டைய திருவடியைத்தொட்டேன் ” என்று சபதங்கூறினன்.

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாரதை.

உதயகுமரன், சம்பாபதியைவணங்கி இங்ஙனம் சபதங்
கூறுகையில், அவன்கேட்குமபடி, “நீ எம்பெருமாட்டியின்
முன்னே ஆராய்ந்துபாராமல் வஞ்சினங்கூறினே ; இங்ஙனங்
கூறிப்பதில் யாதொருபயனுமில்லை ” என்று ஆங்குள்ள சித்தி
ரங்கபூரா ஒன்றை அதிட்டித்துநிற்கும் தெய்வங்கூறியது ; 5
அவ்வாரதையைக்கேட்டு அவன் மனங்கலங்கி வருந்தி, “மணி
மேகலையை மறப்பாய் ” என்று முன்னங்கூறியதெய்வத்தின்
வார்த்தையும் வியப்பைத்தருகின்றது ; தெய்வத்தன்மையுள்ள
தாக இருத்தலின், அவள ஏந்திய பாததிரமும் வியப்பைத்தரு
கின்றது ; இச்சித்திரம் பேசியதும் வியப்பை உண்டிபண்ணு 10
கின்றது ; இவற்றையெல்லாம் மணிமேகலையின் செய்தியை
அறிந்துகொண்டபின்பு அறிவோம் ” என்று நிச்சயித்துக்
கொண்டு காமபரவசஞய் வெய்துயிர்த்தது மீண்டு தன் இருப்
பிடத்தை யடைந்தான். மணிமேகலை, “நமவடிவத்தோடு
திரிந்தால் உதயகுமரன் விட்டுநீங்கான் ; கைப்பற்றிக்கொள்ள 15
முயலுவன் ; ஆதலால், நாம் காயசண்டிகைவடிவங்கொள்ளுத
லே நன்று ” எனறெண்ணி அவ்வடிவுகொண்டு சம்பாபதியின்
கோயிலிலிருந்த அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு எங்
கும்போய், பசித்துவந்த யாவருக்கும் உணவளித்துச் செல்லு
பவன், ஒருநாள், அந்நகரத்தாளா சிறைச்சாலையிற்புகுந்து 20
அங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருந்து பசியால்வருந்துவோரை அரு
ளுடன்பார்த்து மனமுருகி இனியமொழிகளைக்கூறி உண்பிப
பாளாயினன் ; அதனைக்கண்ட காவலாளர், அவன் ஒரு பாத
திரத்திலிருந்தே பலருக்கு உணவளித்தலைத் தெரிந்து வியப்
புறது, “இப்பாததிரத்தின் விசேடத்தையும் இவா செய்தி 25
யையும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போம் ” என்றுநினைந்து செ
ன்று, ஒருஉண்டப்பதில் மிக்கசிறப்புடன் சீர்த்தியென்னும்
இராசமாதேவியோடு வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய செவ்வி
யைப்பார்த்துச் சேய்மையில் வணங்கிநின்று,

30

“வலிகெழு தடக்கை மாவண் கின்ளி
யொளியொடு வாழி யூழிதோ தூழி
வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்” (கஉஎ - கஉ0).

என்றுவாழ்த்தி, “யானைத்தீயென்னும்நோயால் வருந்தி உடல்

35

மெலிந்து இந்நகரில் திரியுமங்கையொருத்தி, சிறைக்கோட்டத
துள்ளேவந்து தேவரீனாவாழ்த்திக் கையின்கண் பிசசைப்பாத
திரம் ஒன்றையேவைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்துண்டாகி வள
ரும் சோற்றால் அங்கேயுள்ள எல்லாருடைய பசியையுந்தீர
தது விளங்குகின்றாள். இவ்வற்புத்ததைத் தெரிவிப்பதற்கே

40

வந்தோம்” என்றாள். அதைக்கேட்ட அரசன், “அம்மங்கை
யை இங்கே அழைத்துவருக” என்றான். உடனே காவலா
ளர்கள்வந்து அதனைச்சொல்ல, அவன்சென்று அரசனைக்
கண்டு, “அரசு! உனது அருளவாழ்க” என்றாள். அரசன்,
“மிகத் தவமுடையாய்! நீயார்? கையிலேந்திய பாததிரம் எங்

45

கேகிடைத்தது?” என்றான். அவள் “அரசே! நெடுங்காலம்
வாழ்வாயாக; யான் விஞ்சைமகள்; இந்நகரில் வேறுவடிவங்
கொண்டதிரிந்தேன். இது பிச்சைப்பாததிரம்; இதனை அம்ப
லத்தேயுள்ள தெய்வமொன்று எனக்கு அருளியது; இது,
தெய்வத்தன்மையோடுகூடியது; யானைத்தீயென்னுந் தீராப

50

பசியைத் தீர்த்தொழித்தது; பசியால் மெலிந்தீவர்களுக்கு
மிருதசஞ்சீவினியாகவுள்ளது” என்று சொல்ல, அரசன்,
“யான் செய்யவேண்டுவது யாது?” என்றுகேட்ப, அவள்,
“சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாகச் செய்யவேண்டும்” என்
றாள்; அரசன், அவள் விருமபியவண்ணமே சிறைச்சாலையை

55

யழித்துத் தூய்மைசெய்து அவ்விடத்தைப் பலவகையான
புண்ணியங்களும் நடத்தற்குரிய இடமாகச்செய்துவித்தான்.

உ0.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

அரசனுடைய கட்டளையால், சிறைச்சாலை, பலவகைப்
புண்ணியங்களும் நிகழ்த்தற்குரிய அறச்சாலையாய் விளங்கிற்று;
உதயகுமரன் இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு, “மணிமேகலை
உலகவறவியை நீங்கி வெளியேவந்தபொழுது அவளைக் கைப்,

5

பற்றிக்கொணர்ந்து தேரிலேற்றி அவன்கற்ற விததைகளையும்
அவள்கூறும் இனிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்” என்று

உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. சுக

தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டுசென்று அவளிருக்கும் உலக
வறவியில் ஏறினன். காஞ்சனனென்னும் விததியாதான், “பெ
ரும்பசியால வருந்தும்படி காயசண்டிகைக்குப் பொதியின
மலையைச்சாரந்த காட்டாறறன்களாயில் விருச்சிகமுனிவன் 10
இட்ட சாபத்தை அவள் அறுபவித்தறகுரிய பன்னிரண்டு
வருடங்களும் சென்றன, சென்றும் அவள் வாராமைக்குக்
காரணம்யாதோ” என்று மிக்க கவலையுற்று, தனது நகரா
நீங்கி ஆகாயவழியேவந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிறங்கிப்
பூதசதுக்கமும் பல பூஞ்சோலைகளும் முனிவாகளுடைய தவ 15
சசாலைகளும் மன்றங்களும் அம்பலங்களும் ஆகிய இடங்களி
லெல்லாம் சென்றுசென்று தேடித்தேடித்திரிந்து, காயசண
டிகைவேடம்பூண்டு உணவளித்து மாந்தாகா பலருடைய டசி
களையும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையை மணிமேக
லையென்று அறியானாகக் காயசண்டிகையென்றே நிச்சயித்துக் 20
கொண்டு அருகிறசென்று அவளேநோக்கி, “நீ எந்திய இப்
பாத்திரம் ஒன்றாயிருந்தும் இதனால் அளிக்கப்படும் உணவை
அருந்துவோர பலராய் உள்ளா, எனக்கு இது மிக்க வியப
பைத் தருகின்றது; உன்னைவருத்திய யானைத்தீயாகியநோயை
ஒழித்தறகுத் தேவாகா இதனைக்கொடுத்ததாகளோ” என்று 25
சொல்லிப் பின்பு பழையநடபினைப் புலப்படுத்தமுழிகளா
பலவறறைக்கூறிய பாராட்டவும் அவள் அவறறைச் சிறிதும்
மதியாமல் அவளை நீங்கி உதயகுமரனையடைந்து அவனருகே
நின்று இளமையின் நிலையிலலாமையை அவனுக்கு அறி
வுறுத்தநினைந்து, அங்கே இயல்பாகவந்த முதுமைப்பருவத் 30
தாளொருத்தியைக் காட்டி, முன்பு அழகையுடையனவாயி
ருந்த அவளுடைய உறுப்புக்கள வலிமைகுறைந்து அழகு
கெட்டு வெறுக்கத்தக்கனவாக இருத்தலைப் பலவாற்றாலும்
அவனுக்குப் புலப்படுத்தவாளாகி,

“தண்ணறல வண்ணந

35

பூவுணுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாததத்
துசினு மணியினுர் தொல்லோர் வருத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனே” (சுக - சுக.)

40

மணிமேகலைக்கதைச்சுருக்கம்.

எனறுகூறினள். அவள் அவ்வாறுகூறுதலைக்கேட்ட காஞ்சனன், “யான் பாராட்டிக்கூறுகின்ற சொற்களின்பொருளை இவள் கொள்ளுகின்றல்லள்; என்னை மதிக்கின்றல்லள்; அயலான் பின்னே செல்லுகின்றாள்; என்னை அயலானைக்கருதுகின்றாள்; காதற்குறிப்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டே நீதி மொழிகளை இவனுக்குக்கூறுகின்றாள்; இவன் ஆசாநாயகனாதலினாலேயே இவள் இவ்விடத்திறமங்கிவிட்டாளபோலும்” என்று நினைந்து மிக்ககோபங்கொண்டு புற்றிலடங்கும் பாம்பைப்போல அவவுலகவறவியினுள்ளே புகுந்து தீதாருதி ஒளித்து அடங்கினன். அவன் அங்ஙனம் அடங்கியதை அறியாத உதயகுமரன், மிக்க வேட்கையையுடையவனாகி, “மணிமேகலைதான் காயசண்டிகைவேடம்பூண்டு கையிற பிச்சைப் பாத திரத்தை ஏந்திக்கொண்டிவந்துநின்று நமமை மயக்கினள்; அறிந்தவன்போன்று பழமைகூறிப் பாராட்டிய அயலானொருவன் இங்கே இருந்தலால், இவள் இன்றிரவில் இவ்விடத்தை விட்டு நீங்குவாளல்லள்; இவள்செய்தியை இன்றிரவின் நடுயாமத்தேவந்து தெரிந்துகொள்வோம்” என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டேசென்று தன்னிருப்பிட மடைந்தான்; மணிமேகலையும் காயசண்டிகையுருவத்தோடே சம்பாபதிகோயிலே அடைந்து வந்தாள். அப்பால், எல்லாரும தூங்கியபின்பு உதயகுமரன் முன்பு எண்ணியவாறே செலலத்துணிந்து தனியேயெழுந்து அரண்மனையைநீங்கி உலகவறவியையடைந்து,

வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த

போகுயர் புறறனை புகுவான் போல (கஅ - கூக).

அதனுள்ளேபுகுந்தான். உடனே, அங்கே முன்னம்புகுந்து இவனவரவை நோக்கிக்கொண்டே கோபத்துடனிருந்த காஞ்சனன், “இவன் இவ்விடத்திலேயே வந்தான்” என்று நிச்சயித்தது அதிவேகத்தோடுமெழுந்து, வினாந்துபோய், அவன் தோளாவெட்டிவிழ்த்ததிவிட்டு, காயசண்டிகையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாயவழியேசெல்லுவோமென்று நினைந்து அவளருகேசென்றான்; அப்பொழுது அங்கேயுள்ள கந்திற்பாவையானது, “காஞ்சன! செல்லாதே, செல்லாதே; இவன் உன்பணவியாகிய காயசண்டிகையல்லள்; இவ்வடிவம் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுவடிவம்; காயசண்டிகை கடும்பசியொழி

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுணாத்தகாதை. சந.

ந்து ஆகாயவழியேசெல்லுகையில் அவளுக்குநேர்ந்த துன்பத்
தைக்கேட்பாயாக; ஆகாயசாரிகள் தார்க்கையெழுந்தருளியிருக்
கும் விர்தமலைக்குநேராக மேலே செல்லார்; யாரேனும் அங்
ஙனம் செல்வாராயின், அம்மலையைக்காக்கும் விர்தாகடிகை
யென்பவன் அவர்களைச் சாயாரினாலேயிழுத்ததத் தன்வயிற்
றில் அடக்கிக்கொள்வான். இதனையறியாத காயசண்டிகை
அம்மலைக்குநேராக மேறசென்று அவன்வயிற்றில் அடங்கிவிட்
டான். காஞ்சன¹ இதனையுங்கேட்பாயாக; உதயகுமரன் ஊழ்
வினையினால் இறந்தானாயினும் நீ சிந்தும் ஆராயாதுவெட்டின
மையால், அறிவில்லாதவனையாவாய்; மிக்க தீவினைபைச்
செய்துவிட்டாய்; அவ்வினை விடாதுதொடர்ந்து உன்னைவருந்
தும்” என்று சொல்லியது. அதனேடமி மனமவருந்திக் காஞ்ச
னன் தன்னகரத்திற்குச்சென்றான்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுணாத்தகாதை.

அபபால, சமபாபதியின் கோயிலிலிருந்த மணிமேகலை,
காஞ்சனன் செய்தியையும் உதயகுமரன் வெடமிண்டுவிழ்ந்து
இறந்ததையும் காஞ்சனனுக்குக் கந்திற்பாவைகூறிய அறபுத
மொழியையும்றிந்து, உடனேயெழுந்து, தான்கொண்ட வேற்று
வடிவத்தைததுறந்து, (உதயகுமரன் உருவத்தைநோக்கி) “முற்
பிறப்பில் திட்டிவிடத்தால உன்னுயிர்போனகாலத்தில் நின்றிரி
வாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து நானும் உயிர்துறந்தேன்; உவவனத
திற்கண்டபொழுது உன்பாற் கருத்தைச் செலுத்தியதுபற்றி
மணிமேகலாதெய்வம் எனனையெடுத்ததுச்சென்று மணிபல்ல
வததில்வைத்துப் புத்தபீடிகைக் காட்சியால் எனபழம்பிறப
பை எனக்குத் தெரிவித்தது, உன் முறபிறப்பையும் கூற்றறு.
அதனால், நீ முன்பு கணவனாகவிருந்ததையறிந்து யான் உன
பால் அன்புற்று,

பிறந்தோ நிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும

அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்

யானினக் குரைத்துநின் னிடாவினை யொழிக்க

காயசன் டிகைவடிவானேன் காதல, (கக - 22.).

வீத்தியாதரனுடைய வாட்படையால் வெட்டுண்டு விழ்ந்தனே
யே; அந்தோ!” என்று புலம்பி வெய்துயிர்த்து வருந்தி, அவ

- 20 னுருவின் அருகேசெல்வாளாயினன்; அப்பொழுது, அங்குள்ள கந்திம்பாவைதெய்வம், “நீ இவனிடத்திற் செல்லாதே; செல்லாதே; உனக்கு இவன் கணவனாகவிருந்ததும் இவனுக்கு நீ மனைவியாகவிருந்ததும் சென்ற பிறவியிலேமட்டுமே சிகழ்ந்தனவல்ல; அதற்கு முன்னும் எத்தனையோபிறவிகளில் நிகழ்ந்தன;

நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ

மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம

பணமெ பணமெ பலபிறப் புளவாற்

கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை. (உக - ஈஉ)

- 30 இங்ஙனம் தடுமாறும் பிறவிதனுண்பத்தை ஒழித்துக்கொள்ளுதற்கு முயலும் அறிவினையுடையாய்! இவனிற்றத்தபற்றி நீ துன்பமடையாதே” என்று தனது தெய்வவாக்காமசொல்லிற்று; அதுகேட்ட மணிமேகலைசென்று, “இவ்வம்பலத்திலயாவருக்கும் மெய்மமையைச் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குந்தெய்வம் ஒன்றுண்டென்பர்; அததெய்வம் நீதானோ? உன் திருவடியை வணங்குகின்றேன்; சென்ற பிறவியில், திட்டிவிடத்தாலும் இப்பிறவியில் வித்தியாதரனுடைய வாளாலும் இவன் இறந்ததற்குள்ள காரணத்தை நீ அறிவையோ? அறிந்திருப்பாயாயின், அதனை அடிச்சிக்கு உலாத்தருளலவேண்டுமெ” என்றாள்; என்றாலும், அததெய்வம், “புத்ததேவன் அவதரித்து வருதலைக்கூறி, காயங்கனாயென்னும் ஆற்றங்கனாயிலிருந்துகொண்டு மனிதருடைய அறிவின்மையைப்போக்கும் பிரமதருமமுனிவரை இராகுலனும நீயும் வழிபட்டு அவருக்கு அமுதுசெய்விக்கநினைந்து அக்கருத்தை அவருக்கு அறிவித்து அவர் உடன்பாடுபெற்று, “விடியற்காலத்திலேயே அடிசிலுமுதலியவற்றை விரைந்து ஆக்குவாய்” என்று மடையனுக்குக்கூறினார்; அவன் யாதுகாரணத்தாலோ அக்காலத்தில்வாராமல் சிறிதுபொழுது பாணிததுவந்து, அங்ஙனம் வந்த அச்சத்தால் வழுக்குற்றுக் கால்தளர்ந்து மடைக்கலம்
- 50 சிதையும்படி வீழ்ந்தான்; வீழ்ந்ததனைக்கண்டிம இரங்காமல், “இவன் முனிவர்க்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விரைந்து வந்து செய்யாது தாழ்த்தான்” என்று சினந்து தோளும் தலையும் துண்டாகி வேராகும்படி இராகுலன் அவனை வெட்டி

னன்; வெட்டிய அவ்வல்லினையே அப்பிறப்பில் அவனைத்
 திட்டிவிடதால் இறக்கச்செய்ததன்றி இப்பிறப்பிலும் இங்கு 55
 வெட்டுண்டுவிழ்ச்செய்தது. உதயகுமரன் இங்ஙனமிறந்ததற்
 குக் காரணம் இதுவே; வினை, தன்பயனை ஊட்டாம லொழியா
 தென்பது திண்ணம்; இன்னும் கேட்பாயாக; உதயகுமா
 னிறந்ததற்கு மிகவும் வருத்தமுற்ற சக்கரவாளக்கோட்டத்து 60
 முனிவரால் அச்செய்தியை யறிந்தஅரசன் உன்னைச் சிறை
 யில்வைப்பான்; அதுதெரிந்த இராசமாதேவி உன்னைச்சிறை
 மீட்டுத தன்காவலில் வைத்துக்கொள்வாள்; மாதவியின் வேண்
 டுகோளால்வந்த அறவணவடிகளுடையசொல்லால் அக்காவலி
 னின்றும் நீங்குவை. அப்பால் நீ சாவகநாடுபோய் ஆபுத்திர 65
 னிடஞ்சென்று அவனோடு மணிபல்லவத்தை அடைவை; தன்
 வரலாற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலும் தீவதிலகையாலு
 மறிந்து அவ்வரசன் தன்னுட்டை யடைந்தபின் நீ ஒரு முனி
 வன்வேடம் பூண்டு வஞ்சிகரம் புகுவாய்; புகுந்து அந்நகரத்
 துள்ள சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையுங் கேட்பை;

தீவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்

வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்! (கக௩ - ககச)

இதுநிற்க; என்வரலாற்றையும் கேட்பாயாக; யான் தெய்வ
 கணங்களைச்சார்ந்த ஒருவன்; என்பெயர் துவதிகனென்பது;
 இந்தப் பழையதூணில் எனக்கு ஒப்பாக மயனாற்செய்யப்பட்ட
 இந்தப் படிமத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் நீங்கேன்” என்று 75
 தனது தெய்வவாக்காற் சொல்லியது. சொன்னவுடன், மணி
 மேகலை, “அப்பால் என்னுடைய மரணயிறுதியாக நிகழுஞ்
 செய்திகளையெல்லாம் உரைத்தருளவேண்டி” என்று பிரார்த
 தித்தாள்; பிரார்த்திக்கவே, “மழையில்லாததுபறற்க் காஞ்சி
 நகரத்தில் உயிர்கள் பசியால் வருந்துதலையும், மாதவி சுதமதி 80
 யென்னும் இருவருடன் அறவணவடிகள் அந்நகராஞ்சென்று
 உன்னுடைய வரவைப்பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருத்தலையும்
 வஞ்சிகரத்தில் நீ அறிந்து உடனே அக்காஞ்சிநகரஞ் சென்று
 உணவளித்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாப்பாய்; அந்நகரத்
 தே உன்னுடைய பற்பல அற்புதங்கள்நிகழும். அப்பால், வஞ்சி 85
 நகரிருக்கேட்ட சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம்
 அறவணவடிகளுக்கு நீ தெரிவிப்பாய்; அப்பொழுது, அவர்,

- தவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற றேற்றமும்
 பவமு மூர்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து
 90 “மறவிரு ளீரிய மன்னுயி ரோமுற
 வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
 புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் ாறும் (ககங் - கங்).

- இந்தத் தலத்திலேயே இறந்தும பிறந்தும தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு தங்காசிற்பேன” என்று சொல்லுவா; அவா
 95 செய்த உபதேசமொழிகள பிழையாமல் நல்லறங்கள் பலவற
 றையும் செய்து இறந்து மேலேவரும் பிறப்புகளை * உததா
 மகத நாடடிலேயேபெறுவாய்; அவைகளையாவும் உனக்கு
 ஆண்பிறப்பாகவே நிகழும்; அப்பிறப்புகளுள் ஒவ்வொன்றி
 லும் அருளாததினின்று ஒழியாயாகின்று முடிவிற புத்த
 100 தேவனுக்கு முதல மாணுகனாகும் பெருமபேறுறுப பற
 றற்று நிருவாணமடைவாய்; இன்னுங்கோ; உன்குலத்து
 முன்னோகளுள தானந்தாங்கிச் சீலத்தில் மேம்பட்ட ஒரு
 வனைக் கடலினின்று முன்னம எடுத்தளித்த மணிமேகலா
 தெய்வம் நீ முற்பிறப்பில் சாதுசக்கரமுனிவனுக்கு உணவளி
 105 தத் புண்ணியங்சேடமுடையாயென்பதையறிந்து உவவனத்தி
 னின்றும் உன்னையெடுத்த மணிபலவதத்திற்கொண்டுசென்று
 புத்தபிழிகையைக் காணச்செய்தது” என்று தனது தெய்வ
 வாக்கால் அத்தெய்வம் சொல்லிற்று; கேட்ட மணிமேகலை
 கவலையொழிந்து மயக்கம் நீங்கியிருந்தாள்; அவவளவிலே
 110 சூரியனுதித்தான்.

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

- சூரியனுதித்தவுடன், கந்திற்பாவையையும் சம்பாபதி
 யையும் வழிபட்டவர்கள், அங்கே உதயகுமரன் வெட்டுண்டு
 கிடத்தலைக்கண்டு, அதனைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள
 முனிவர்களுக்குக் கூறினர். அம்முனிவர்கள், “இவன் வெட்
 5 டெண்டதற்குக்காரணம் நீ அறிந்ததுண்டோ?” என்று மணி
 மேகலையைக்கேட்ப, அவள நிகழ்ந்தவற்றைச்சொல்ல, அவா
 கள் உதயகுமரனுடைய உடம்பையும் மணிமேகலையையும் வே

* புத்ததேவரவதரித்ததும், அவருக்கு ஞானோதயமானதும் மகநாடா
 தலால், அது கிறந்த புண்ணியபூமியாகப் பௌத்தரால் மிகப்பாராட்டப்படும்.

மீடத்தில் ஒளித்துவைத்துவிட்டு அரண்மனைசென்று தம்மு
 டையவரவை வாயில்காப்போரால் அரசனுக்குத் தெரிவித்து
 உள்ளேபோய் அரசனையடைந்து அவனை வாழ்த்தியபின்பு, அவ
 ற்களுள் ஒருமுனிவா, “அரசே! இன்றுமட்டுமன்று; இந்நக
 ரில் காமனிகாரத்தால் பயங்குப பத்தினிப்பெண்டியாய்வித்து
 வன்மைசெய்தும் தவமகளிரைவிரும்பியொழுகியும் ஒறுக்கப்
 பட்டு இறந்தோர் முறகாலத்தும் பட்டுணமி; கேட்பாயாக: 10
 அரசாக்குடைய பரமபனையை வேறுதல் பரசுராமன் போ
 செய்தற்குவந்தபொழுது, தூக்கை, அந்நாளில் இந்நகரை
 யாண்ட காந்தனெனும் அரசனைப்பார்த்து, ‘நீ இப்பொ
 முது பரசுராமனோடு போசெய்தற்குச்செல்லுதல் தகுதி
 யன்று’ என்றுகூறுதலால், வேறிடஞ்செல்லுதற்குநினைந்த
 அவ்வரசன் இந்நகரைப் பாதுகாததற்குரியோர் யாரென்று 20
 ஆராயந்து காவற்கணிகையினபுகலவனும் வீரருளவீரனுமா
 யி ககந்தினென்பவனே இதற்குத் தகுதியுள்ளானென்று நிச
 சயித்து, அவனை வருவித்து, ‘அரசாளுவகுலவுரிமை உனக
 கினமையால், அரசபரமபனையோரைக் கொல்லுதலையே விரத
 மாகக்கொண்ட பரசுராமன் உனனோடு போவாயதற்குவா 25
 ரால், அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளைபெற்று யான் மீண்டு
 வருமளவும் இந்நகரைப் பாதுகாக்கக்கடவை; உனனாற் காக்
 கப்படுதலின், இந்நகரக்குங் காகந்தியென்று பெயருண்டாகக்
 கடவது’ என்றுசொல்லிவிட்டு வேறுவடிவங்கொண்டு தான்
 கருதியவிடஞ்சென்றான். 30

அவன் சென்றபின்பு ககந்தனென்பவனால் இந்நகரம் பா
 துக்காகப்பட்டுவந்தது; அப்பொழுது ஒருநாள், ககந்தனுடைய
 பிள்ளைகளுள் இளையவன், காவிரியில் நீராடிவிட்டுத் தனித்து
 வருபவளாகிய மருதியென்னும் பாபப்பனியைக் காவிரிவாயி
 லிறகண்டு காமபரவசனாய், ‘நீவா’ என்றழைத்தான்; அவள் 35
 மனங்கலங்கி, ‘இவவுலகில் மழைவாததைத்தரும் பத்தினிப்
 பெண்டிராயுள்ளா பிறருடைய நெஞ்சிற்புகார; நானோ இவ
 னுடைய உளநகத்திற் புகுந்தேன்; ஆகலால், இனி அந்தனை
 னுடைய முத்தயைப்பேணுந்தகுதி எனக்கு இல்லையே! இகற
 குக்காரனம் யாது?’ என்று துன்பமுற்றத் தன்னுடைய வீட 40

- டிற்செல்லாமற் பூதசதுக்கம்புகுந்த மயங்கி, 'தெய்வமே!
கொண்டவனுக்கு யாதொருகுற்றமுஞ் செய்திலேன்; அப்படி
யிருந்தும் பிறனுடைய நெஞ்சில் எளிதாகப் புகுந்தேன்; யான்
செய்ததவறு இன்னதென்று எனக்கே புலப்படவில்லை; 'தவ
45 மறைந்தொழுதுவோர்முதலிய தீயவர்களைப் பாசங்கட்டிவர
நீ இங்கே அறைந்துண்பை' என்று ஆன்றோர்கூறக்கேட்டு
ளேன்; இப்பொழுது என்னை அங்ஙனஞ்செய்யாமையின், நீ
சாண்டிருததல் பொய்யாமோ' என்று அவலித்தது அரற்றினான்;
அரற்றும்பொழுது சதுக்கப்பூதந்தோன்றி, 'மடக்கொடி!
50 கேட்பாயாக;

தெய்வத் தொழர் அள் கொழுநற் றெழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில புலவன் பொருளுரை தேறும்; (கூ. - ௧௧)

- பொய்க்கதைகளையும் நகையைவினைவிக்குமொழிகளையும் பிறர்
55 வாய்க்கேட்டு நிருதததீதவாததீயங்களையுடைய விழாக்களைவிரு
ம்பித் தெய்வங்களை வழிபடுகியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தனை;
ஆதலின், உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப்பெய்யாது; உத்த
மபபத்தினிபபெண்டினாப்போலப் பிறருடைய மனத்தைச்
சுமிந்தன்மையும் உனக்கு இல்லாதுபோயிற்று. மேற்கூறிய
60 வெற்றுச்செய்கைகளை விடுவாயாயின், மேகம் உனதுமொழி
வழிபபட்டு ஒழுகாநிற்கும்; மனம்போனவாறேயொழுகும் பெ
ண்டினாக்கட்டுவதுபோல உன்னை என்பாசம் கட்டுதல்செய்
யாது; குற்றஞ்செய்தோரை ஏழுநாள்வரையில் தண்டித்தல்
அரசனுடைய முறைமை; அவன் அக்காலவரையறையுள் அத
65 னைச்செய்யாதொழியின், அப்பால் தண்டிப்பது என்னுடைய
முறைமையாகும்; இவ்வேழுதினத்திற்குள்ளேதானே இச்செ
ய்தியைக் கேட்டுக் ககந்தன் உன்னைவிரும்பிய சிறுதொழிலா
ளனை வெட்டிவிடுவான்' என்று எடுத்துரைத்தது; அப்பூதம்
உரைத்த ஏழுநாளைக்குள்ளே அச்சிறுதொழிலான தாதை
70 யின்வாளால் தடியப்பட்டனன்; மன்னவரேறே! இன்னுங்
கேட்பாயாக :-

இந்நகரில் முன்பிருந்த பேரழகையுடைய தருமதூத்தனை
ன்னும வாணிகனும் அவன் மாமனமகளாகிய விசாகையென்

பவளும் ஒருவர்பால் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டி உலையா
 டிக்கொண்டிருந்தமை பற்றி, “இவர் கார்த்தருமணத்திற்கு 75
 உரியவராயினார்” என்று ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழிகூறுவா
 ராயினார். அதுபொருத விசாகையானவன்சென்று உலகவற
 வியிலேறி, “கந்திறபாவாய்! இப்பழியை ஒழிப்பாய்” என்று
 முறையிட்டான். உடனே அத்தெய்வம், “நகருள்ளீர்! இவள
 யாகொருகுற்றமும் இல்லாதவள்” என்று தனது தெய்வவாக் 80
 கால் அவளை உயர்த்திக்கூறியது. அதுகேட்டு ஊரார் அவளை
 வியந்து புகழ்ந்தார்கள்; விசாகை, “இதெய்வம் தெளிவியா
 தாயின, இவ்வூராருக்கு என்பாலுண்டாகிய ஐயம் நீங்காது;
 மறுபிறப்பிலேதான் மைத்தனனுக்கு மனைவியாவேன்; இப
 பிறப்பில் இவளை மணத்தலசெய்யேன்” என்று தன்னுடைய 85
 நற்றாய்க்குச்சொல்லிவிட்டுக் கன்னிமாடம்புகுந்து தவளுசெய்
 துகொண்டிருந்தாள். அப்பால், தருமத்ததன் தனபழியைப்
 போக்கிய கந்திறபாவையைத்தடுத்ததுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்
 தைக்கடந்து தென்மதுரையை யடைந்து, “விசாகையைன்றி
 வேறுமகளினா யான்விருட்பேன்; இப்பிறப்பு இங்ஙனம் ஒழி 90
 வதாக” என்று தன்னுட்கூறி விரதமபூண்டவளுகி வாணிகரு
 செய்து அறவழியே பொருளிட்டிப் பெருஞ்செல்வமுற்று
 அரசனால் எட்டிப்பூப்பெற்று மிக்க சிறப்படைந்து அறுபது
 பிராயமவரையும் அந்நகரிற்றங்குவானாயினன். அப்பொழுது
 அவனிடத்தில் ஓரந்தணன்சென்று, “நீ விவாகமின்றி இந்நக 95
 ரத்தே இருந்து என்னகாரியஞ்செய்தனை? மனைவியில்லாதவர்
 கள் எவ்வளவு தருமஞ்செய்வாராயினும் தெய்வலோக மடை
 யாரென்பதை நீ கேட்டறிந்திலையோ? இனித தாழ்த்தலினறி
 உன்னகரஞ்செல்வாயாக” எனறுகூறலும், தருமத்ததன் அந்
 நகரைவிட்டு நீங்கிவந்து இந்நகரத்திற் புகுந்தான். அவன்வர் 100
 ததுகேட்ட விசாகை சிறிதும் நாணமின்றிக் கன்னிமாடத்தி
 லிருந்து புறத்தேவந்து அவனையடைந்து, “இப்பொழுது நம்
 முள் ஒருவரைப்பொருவா நாம் அறிந்திலேம்; முன்பு நம்மை
 மயக்கிய அழகுகள் எங்கே ஒளித்துசெனறன? உனக்கு அறு
 பதுபிராயம் ஆயின; எனக்கும் கூந்தல நரைத்தது. முன 105
 பிருந்த இளமையும் சாமமும் எங்கே ஒளித்துப்போயின?

உண்பபாயாக. இப்பிறப்பில் யான் நின்னடியை யடையேன்.
மறுமையில் நின்னை மணப்பது திண்ணம்.

110

இளமையுந் நில்லா யாககையுந் நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமுந் நில்லா
புத்தே ஞலகம் புதலவருந் தாராரா
மிகக வறமே விழுததுணை யாவது; (கஊ - கஊஅ).

115

ஆதலால், தானஞ்செய்து ” என்று சொல்ல, அவன் தான் ஈட்டியபொருள் களையெல்லாம் விசாகைக்குக்காட்டி அப்பொருள் களைக்கொண்டு அவனோடுசெய்த நலவறங்களை மிகப்பல; இது நிகழ; முன் இந்தவிசாகை கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தாற பழி நீங்கிப் பலாநிலே வீதியிலவருகையில், முன்பு மருதியால் மடிந்தவனுடைய முத்தோன், அவ்விசாகையைக்கண்டு அதிமோகங்கொண்டு, தான் தலையிலணிந்தமாலையைவாங்கி அவள்

120

முத்தில் இடிதறகுததுணிந்து அமமாலையெடுத்ததற்காகக் கண்ணந்து தன்கையை நடுமியிடசெய்தத அக்கை அதை விட்டி நீங்காததாயிற்று ஆகவே, “ விசாகையின் ஒழுக்கவிசேடத்தால் அவன்கை கீழ் இறங்கலது ” என்று பலாகூறக் கேட்ட ககந்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன்மகனென்று

125

பாராமல் உடனே அவனை வெட்டிவிழ்த்தினான் ” என்று கூறலும், அரசன், “ இன்றுமட்டுமன்று ” என்று தொடங்கிப் பலவறையுங்கூறினார். முன்புநிகழ்ந்ததாகக்கூறிய அதநீயவொழுக்கம் இந்நாளிலும் உளதோ? இயம்புமின் ” என்றுகேட்ப, ஒருமுனிவர்,

130

“ முடிபொரு ணணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைந்துள வவற்றிற்
கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோரென

135

நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போ; (ககக - ககச)

தன் கணவனாகிய கோவலன் கொலையுண்டதுபொருமல் மாதவி உலககாழ்வைவெறுத்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையை

140

யடைந்தான். அவள் பெற்ற மணிமேகலையென்பவள் இளம

பருவத்தேதானே தவஞ்செய்யத்துணிந்து சிற்றிலும் பேரிலுஞ்
சென்று ஐயமேறறு அருந்தி ஊரமபலமடைந்தான்; அவன்
அவ்வியலபினளாகவும், அவளை விழைந்து நிழலபோல்விட்டு
நீங்காமற காமபரவசனாய் நள்ளிருளில் உதயகுமரன் அவ்வம்
பலத்தை யடைந்தான். அதுதெரிந்த மணிமேகலை, அவன் 145
தன்னை நலியாதிருக்கவேண்டிக் காயசண்டிகைவடிவம்பூண்
டான். அங்கே முன்னமிருந்தகாயசண்டிகையை அழைத்துச்
செல்லுதற்குவந்த அவள் கணவனாகிய வித்தியாதரன்கண்டு,
அவள் மணிமேகலையென்பதையறியாமல், அவளைத் தன்மனை
வியாகிய காயசண்டிகையென்றும அங்கேவந்த உதயகுமரனை, 150
தன்மனைவியைவிரும்பி வந்தவனென்றும் தானே தன்னுள்
நிர்ச்சரித்துக் கொண்டு முறுகியகோபமுறறு உடனே அவளை
வாள்வால் வெட்டி வீழ்த்தினன்” என்று சொன்னார். அது
கேட்ட அரசன் தன் மகனிற்றத்தற்குச் சிறிதும் வருந்தாமல்,
*சோழிகவேனாதிபையார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு யான செ 155
ய்யவேண்டிய தண்டனையைத் தான் செய்தமையால் வித்தியா
தரன் தகவிலனாவான்;

மாதவர் நோன்பு மடவார் கப்புங்

காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்; (204-205).

தன்மகனைப் பூமியிலே கிடத்தி அவன்மீது தேர்க்காலிச்செலு 160
த்தி முறைசெய்த அரசர்பிரானுடைய பரம்பரையில் ஒருதீவி
னையானன் பிறந்தானென்பதை மறறை அரசர்கள் கேட்குமுன்
னம் அவனைப் புறங்காட்டைவித்துக் கணிகைமகளாகிய மணி
மேகலையையும் சிறைப்படுத்திக்” என்றன. சோழிகவேனாதி
அவ்வாறுசெய்தான். 165

உரு.—சிறைவிகாத்தை.

பிற்பாடு, அரசன்கட்டளையால், வாசந்தவையென்னு
முதியவனொருத்தி, புத்திரசோகத்தாற கலங்கி வருந்தும் இரா
சமாதேவியை வினாந்தடைந்து தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி
அவளுடைய வருத்தம்நீங்கும்வண்ணம் பலகட்டுரைகளாகுறி
ஒருவாறு ஆற்றுவித்துப்போயினாள். அவள் போனபின்பு 5

* சோழிகவேனாதி - மந்திரிகளுளொருவன்.

- இராசமாதேவி தன்னுடையவருத்தம் புறத்தேதோன்றாகவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டவளாய், “மணிமேகலையை வஞ்சிதது வருத்துவேன்” என்று எண்ணி அரசனைச்சார்த்து, “செங்கோல்வேந்தே ! மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தைக்கண்டு
- 10 தன்னறிவுவேறுபட்ட உதயகுமரன் அரசாட்சிக்கு உரியவனல்லன்; அவன் அக்கொடிந்தொழிலால் இறந்தது தக்கதே; தனது இளமையைப் பயனற்றதாகச்செய்த பேரறிவுடைய ளாகிய மணிமேகலைக்குச் சிறை தகுதியன்று” என்றான். அரசன், “உன்கருதது அப்படியாயின் அவளைச் சிறையினின்
- 15 றும் விடுவி” என்று கூறினன். கேட்ட இராசமாதேவி சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளை அழைத்ததுக்கொண்டு அரசன்மனையுட்சென்று, “இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் அடித்துவருததும்படி இவளைப் * பித்தியாகச்செய்வேன்” என்றெண்ணி மயக்குமருந்தை அவளுக்கு ஊட்டினள். அவள்
- 20 மறுபிறப்புணர்ந்தவளாதலால் சிறிதும் அறிவுவேறுபடாதிருந்தாள். அப்பால் இராசமாதேவி அறிவிவியாகிய ஓரினைஞனை அழைத்தது, “இவளுடம்பை எப்படியேனும் வேறுபடுத்தி ‘மணிமேகலை என்னேவிருமபிளை’ என்று பலர்க்கும் சொல்வாயாக” என்று சொல்லிப் பொற்காசுகள் பலவற்றைக் கை
- 25 நிறைய அவனுக்குக்கொடுப்பது, அவன் அததிச்செயற்குடம்பட்டு மணிமேகலையிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அடைதலும் அவள், ‘இவன்வந்தது இராசமாதேவியின் வருசத்தால்’ என்று சிச்சயிதது வேற்றுருவெய்துவிக்கு மந்திரத்தை ஜபிதது ஆண்வேடம்பூண்டு அங்கேயிருந்தான். அங்ஙனமிரு
- 30 ந்ததனைக்கண்ட அறிவிவி, நடுநடுங்கி, “அரசருடைய அந்தப் புரத்தில் ஆடவர் அணுகார்; இராசமாதேவியின் தீயநினைபையானறிந்திலேன்” என்றுபயந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து புறத்தே ஓடிப்போயினன். அதன்பின் இராசமாதேவி நமது அருமைப்புதல்வனைமயக்கி மாளச்செய்த இவளை இனி
- 35 உயிரோடுவையேனென்று சினந்து, “நோய்மிகுதியால் இவளுக்கு உணவுசெல்லவில்லை” என்று அவள்பாற பொய்நோயொன்றைக்காட்டி அவளைப் புழுக்கறையில் அடைப்பது, அவள்

ஊனொழிமந்திரமுடையவளாதவின் அம்மந்திரத்தை ஜபித்
துச் சிறிதும் வாட்டமின்றி அவ்வறையிலேயே இருந்தாள். 40
அதனைக்கண்ட இராசமாதேவி ஆச்சரியமுற்று நடுநடுங்கி
அவனைநோக்கி, “மகனையிழந்த பெருந்துன்பம்பொறுக்கலாற
முது இத்திங்குகளைச்செய்தேன்; நீ இவற்றைப் பொறுத்தரு
ளவேண்டும்” என்று பலவாறுவேண்டினள். வேண்டவே
மணிமேகலை, “சென்றபிறப்பில் நீலபதியின் வயிற்றற்றோன்
றிய இராகுலனைத் திட்டிவிடமென்னும்பாம்பு உயிருண்டபொ 45
ழுது, அதனைப்பொறேனாகித் தீயிற்பாய்ந்து என்னுடைய உயி
ரைவிட்ட நாளில்,

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் நனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
யுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ 50
வுடற்கழு தனையே லுன்மகன் நன்னை
யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனா யாரே
யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையாற நெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி 55
யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல வேண்டும்; (எக - எக)

உன்மகனை வித்தியாதரனொருவன் வெட்டிவீழ்த்தியதற்குக்கா
ரணமான தீவினையை இன்னதென்றுகூறுவேன்; கேட்பாயாக;
அது முற்பிறப்பில் மடைக்கலஞ்சிதையவீழ்ந்த மடைத்தொ
ழிலாளனை வெட்டிவீழ்த்தியதாலுண்டாகியதீவினையே; அத் 60
தீவினை அப்பிறப்பிலேயே நஞ்சுவிழியரவால் அவனுடைய நல்
லுயிரைவாங்கி இப்பிறப்பிலும் விஞ்சையன்வாளால் வெட்
டுண்ணச்செய்தது; ‘இச்செய்திகளையெல்லாம் நீ எப்படி அறி
ந்தாயோ?’ என்பையாயின், நடந்தது இவ்வாறாகும்” என்று
தான் உவவனஞ்சென்றதுமுதலிய எல்லாவற்றையும் அவளு 65
க்கு விளங்கக்கூறிப் பின்னுக்கூறுவாளாயினள்: “நீ மருந்
தால எனக்குப்பித்தேற்றினை; யான் மறுபிறப்புணர்ந்தேனாத
லின், சிறிதும் அறிவுபிறழாதிருந்தேன்; உன் ஏவலால் கல்
லாக்கயவன் என்பால்வர வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரவலி
யால் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன். யாதொருநோயுமில்லாத 70
என்னைப் பொய்நோய்காட்டி புழுக்கறையில் அடைத்தாய்;

ஊனொழிமந்திரமுடைமையினாலேயே அத்துன்பத்தினின்
றும் தப்பினேன். நீ சென்றபிறப்பில எனக்குக் கணவனு
யிருந்த இராகுலனை ஈன்றதாயாதலின், உனது துக்கத்தைக்
75 களைந்து தீவினையைப்போக்கி உன்னை நல்வழிப்படுத்தறப்பொரு
ட்டே ஆகாயவழியேசெல்லுதலையும் வேற்றுருக்கொளளுதலை
யும் யான் நினைந்திலேன்; இதுநிறை; இவ்வுலகத்துள்ளோராக்
குத துன்பம் தருவனயாவையெனின், காமம், கொலை, கர்,
பொய், களவென்னும் ஐந்துமாம. இவற்றைத்திறந்தோரே
80 சிலமுடையோராவார்.

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
மல்லன் மாககட் கில்லது நிரப்புநா
திருநகற் றமல னை செல் லுந் தோர்
85 வருந்தி வந்தோ ருமுபடு களைந்து
துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
மன்பதைக் கெல்லா மனப்பொழி யாரென
ஞான ந ன்னீர் நன்கனந் தெளித்தது
தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
90 மகன்றுயா நெருப்பா மனமவிற காக
வகஞ்சுடு வெந்தீ யாயிழை யலிப்ப, (கடக - கசக)

இராசமாதேவி, மனந்தெளிந்து மணிமேகலையைவணங்கினள் ;
மணிமேகலை அதனைப்பொருளாகி, “ நீ என்கணவனைப்பெற்ற
தாயாக இருந்ததலன்றி அரசனனுடையமாபெருந்தேவியாக இரு
95 ந்தும் என்னைவணங்குதல் தகுதியன்று ” என்றுதுதித்து அவ
ளைத்தானும் அன்புடன்வணங்கினள்.

உச.—ஆபுத்திராடைந்தகாதை.

மணிமேகலையை விரும்பிச்சென்ற உதயகுமரன விஞ்
சைபனுடைய வாடபடையால உலகவறவியில் வெட்டுண்டு
இறந்ததையும் மணிமேகலை சிறையில் வைக்கபட்டிருத்தலையுங்
கேட்டு வருந்தி நடுங்கி அவளைச்சிறையினின்றும் நீக்கநினைந்த
5 சுததிராபதி, இராசமாதேவிபாடிசென்று வணங்கி, “ மாபெரு
தேவி! கோவலனிறந்தானென்று மாதவி தனது பரததை
மைத்தொழிலீடுத்துத் தவச்சாலையையடைந்ததும, அவன்மக

ளாகிய * அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமேந்தி விடுகின்றோறுஞ்
சென்றுசென்று பிச்சையேற்றதும் யாவரும் அவமதித்துச்
சிரித்தற்கு இடமாயினவேயன்றி வேறல்ல ; இதுநிற்க ; உதய 10
குமரனிர்த்ததன்றி, மணிமேகலையால் இனி இந்நகரத்திற்கு
உண்டாகும் பெருந்துன்பமுமொன்றுண்டு ; கேட்பாயாக :

முன்னொருநாள், அரசன், இந்நகரின் கடற்கரையைச்
சார்ந்த புன்னைமரச்சோலையில் பேரழகின ளாகிய ஒரு மங்கை
யைக்கண்டு விருமபி அவளோடும் ஒருமாதம் அச்சோலையில் 15
உடைவாணயினன் ; அமாங்கை அவனிடஞ்சொல்லாது தன்
னிடஞ்சென்றாள் ; சொல்லவே, அரசன், இளங்கொடி யாங்
கொளித்தனனொன்று பலவிடததும் தேடிக்கொண்டிருக்கும்
பொழுது, அற்புதசகதியையுடைய ஒரு சாரணன்வர, அரச
சனகண்டு அவனைவணங்கி முன்னின்று, “என்உயிர்போலபவ 20
ளாகிய ஒருததி இங்கே ஒளித்தனன் ; அவனை அடிகள்நண்ட
துண்டோ ? உண்டாயின, சொல்லுக ” என்றுகேட்ப, அந்தச்
சாரணன், “அரசு ! அம்மடந்தையை யான் இப்பொழுது கண்
டிலேனாயினும் முன்பு அறிந்துனான் ; கேட்பாயாக ; அவள் 25
நாகநாட்டரசனாகிய வளைவண்ணென்பவனுடைய தேவியான
வாசமயிலையென்பவளின் வயிற்றிறஞேன்றிய பீலிவளையென்
பாள ; அவள் பிறந்தநாளிற சோதிடங்கூறவந்த கணி, ‘இவள்
சூரியகுலத்தரசனொருவனைச் சேர்ந்து கருவுறுவருவாள்
என்று அரசனுக்குக்கூறினன் ; இது முன்புநடந்தது ; அவளே 30
நீ கூறியமடந்தை ; இனி, அவள்வயிற்றிறஞேன்றும்மகனே வரு
வான் ; அவள் வாராள் ; நீ கவலாதிருக்கக்கடவை ; இன்னும்
ஒன்றுகேட்பாயாக ; இந்திரவிழாசெய்யாதநாளில் மணிமேக
லாதெய்வத்தின் சொல்லால் உன்னகரத்தைக் கடல் கொள்
றும் ; இந்திரசாபமுமிருத்தலால், அதுதப்பாது ; ஆதலால்,
யான்கூறியதை உண்ணாயென் றேனீன்று, இந்நகரைக் கடல் 35
சொன்றாது இத்திரவிழாவை வருத்தேதாறும் மறவாது
செய்துவருக ” என்றுசொல்லிவிட்டுப் போயினன். அவன்
போன அந்நாளைத்தொடங்கி, நகரத்திற்குள் இப்பொழுதேவிவந்து
விடுமேவென்று இந்நகரத்தாரெல்லாரும் நடுங்கிக்கொண்டே

- 40 யிருக்கின்றனர். தன்னுடையபெயரைப்பெற்றமடந்தை துன்ப முறுவாளாயின், அதனைப் பரிகரித்தற்கு மணிமேகலாதெய்வம் வருதலுங்கூடுமோவென்று யானும் ஆஞ்சாநின்றேன்” என்று சொல்லித் துதித்து, “நல்லமனமுண்டாகப்பெற்ற நாடகக் கணிகையை என்மனைக்குப்போதரும்படி கட்டளையிடுவாய்”
- 45 என்றுகேட்ப, இராசமாதேவி,
 “கள்ளும் பொய்யும் காமமுங் கொலையும்
 உள்ளக் களவுமென்றாவோர் துறந்தவை (எஎ - எஅ)
 மேலானசெய்கையென்றுகொண்ட உனதுபரத்தைமைத்தொழிலை
 50 அசுத்தவழிபென்றெண்ணிவந்த இவள் உன்னுடன்வந்து உன்மனையிற் புகுதாள்; என்னோடுதானே இருததற்குரியாள்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மணிமேகலையின் நிலைமையைக்கேட்ட மாதவி, சுதமதிக்குக்கூறி வருந்திச்சென்று அறவணவடிகளாவணங்கி அறிவித்து அவரை முன்னிட்டிக் கொண்டு அவளைச் சிறைமீட்டற்பொருட்டு இராசமாதேவி
 55 யிடம்வர, இராசமாதேவி, அவரைக்கண்டவுடன் மற்றை இருவரோடுமெழுந்து எதிர்சென்று அவரடியைவணங்கினாள்; அவர், “அறிவுண்டாக” என்று ஆசிகூறினர். அப்பால் அவள் அவரைச் சிறந்த ஓராதனத்திலிருத்தி அடிவிளக்கிச் சிறப்புச் செய்து, “எமதுநல்வினையே மிகப்பெரியோராகிய உமமை
 60 இங்கே எழுந்தருளச்செய்தது;
 நாததொலை வில்லா யாயினுந் தளாந்து மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல லாண்டு” (கக - க௦)
 என்றுகூற, அவர், “யான் இததவவுடம்பிற் பொருந்தியிருந்தும் அததமிழ்க்குஞ் சூரியன்போன்றேன்;
 65 பிறந்தார் மூத்தார் பிணிகோ யுற்றார்
 நிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதகேள்” (க௦௩ - க௦௪)
 என்று பன்னிரு *விதானங்களையும் அவளுக்கு விளங்கஉபதேசித்து, “எப்பொழுதும் நல்லறத்தையே பேணிக் கேட்டு அவ்வாறேயொழுகுக” என்றுசொல்லிப் பின் மணிமேகலையை
 70 நோக்கி, “மற்றைச்சமயதருமங்களையெல்லாம் நீகேட்டபின்பு இவாறையும் இவற்றின்பகுதிகளையும் உனக்குவிளங்க உணர்த்துவேன்” என்றுகூறித் தம்மிடஞ்செல்லுதற்கு எழுதலும், மணிமேகலை எழுந்து அவரைவணங்கிப் பின்பு இராசமாதேவி

* விதானம் - ஆதிகாரணம்; என்றது பேதைமைமுதலியனவற்றை.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௫௭

முதலியோரைநோக்கி, “அறவணவடிகள் கூறிய உபதேசமொழிகளை மறவன்மின்; அவாகூறியவாறே ஒழுகுமின்; யான் இந்நகரிலிருப்பேனாயின், ‘உதயகுமரனுக்கு இவள் கூற்றாயிருந்தாள்’ என்று யாவருங்கூறுவா; ஆகலால் இங்கிரேன்; இனி, ஆபுத்திரனாடடைந்து பின்பு மணிபல்லவஞ்சார்ந்து புத்தபிடிக்கையைத் தரிசித்துவிட்டு, அப்பால் வஞ்சிகரஞ்சென்று, † பத்தினிக்கடவுளைத் தரிசித்ததின் எங்குமபோய் நல லறஞ்செய்துகொண்டு ஒழுகாநிற்பேன்; எனக்கு இடநூல்தா குமோவென்று நீர் சிறிதும் கவலறக” என்று சொல்லி அவர் களையும்வணங்கி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் அந்திமாலேப பொழுதிலேசென்று, உலகவறவியையும் சம்பாபதியையும் கந் திறபாவையையும் வலங்கொண்டுதித்தது ஆகாயவழியே பறந் துசென்று, இந்திரனுடையவழித்தோன்றலாகிய புண்ணியராச னது நகர்ப்புறத்தேயுள்ள சோலைக்குள்ளேயிறங்கி அயாவுயிர் த்து, ஆங்குள்ள ஒருமுனிவனைவணங்கி, “இந்நகரின்பெயா யாது? இதனையானும் அரசன்யா?” என்றுசேட்டான்; அம் முனிவன், “இதன்பெயா நாகபுரமென்பது; இதனையாள்ப வன் பூமிசந்திரன்மகனாகிய புண்ணியராசனென்பான்; இவன் பிறந்தகாலந்தொடங்கி இந்நாட்டில் மழை பிழைத்ததிலலை; பூமியும் மரங்களும் பிறவும் பலவளங்களாயும் மிகத் தாராநிற் கும்; உயிர்களுக்கு ஒருவகையான நோயுமில்லை” என்று அரச னுடைய பெருமையை அவளுக்கு விளங்கக் கூறினான். 95

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

அப்பொழுது, புண்ணியராசன், தன்பெருந்தேவியாடு அச்சோலையிற்புகுந்து ஆங்குள்ள தருமசாவகனென்னும முனி வனைவணங்கி,

அறனு மறனு மசித்தமு நீததத்
திறனுந் தககமுஞ் செல்லுயிர் பபுகுலஞ்
சார்பிற் றோறறமுஞ் சார்பறத் துத்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டு, (௩ - சு.)

5

பின்பு, “இவள ஒப்பற்ற்பேரழகினள்; கையிற்பிச்சைப்பாத திரமொன்றையுடையவளாய்த் தருமங்கேட்கின்றாள்; யார்?” என்று வினாவுகையில், அருகேநின்ற சட்டையிட்டபிரதானி 10

† பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

- அரசனைவணங்கி, “இவளையொப்பவா யாருமில்லை; முன்னொருகாலத்தில கிளளிவளவனோடு நடபுகுகொளளுதலைவிருமபிககாவிரிபூமபட்டினத்திறசென்றபொழுது, அங்கேயுள்ள அறவணவடிகள இவளவரலாறுகளையெல்லாம் விளங்கக்கூற்றா
- 15 ரென்று முன்னமே நான உரைத்ததுண்டு, அமடந்தையே இவள்” என்றுகூறினன், கூறலும், மணிமேகலை அரசனைப்பார்த்து, “உன்கையிலிருந்த பாத்திரமே என்கையையடைந்தது; செல்வத்தால் மயங்கினேபோலும்; என்செய்தனை? மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபீடிகையைத் தரிசித்தநாலன்றி உனது பழம்பிறப்பின்செய்தியையறியாய; ஆதலால், அரச! அங்கே வருவாயாக” என்றுசொல்லிவிட்டு, எழுந்து ஆசாயவழியே சென்று ஞரியாலதமயத்திறகுமுன்னமே மணிபல்லவத்திறங்கி வலங்கொண்டு புத்தபீடிகையைத் தரிசித்தாள். அது பழம்பிறப்பை அவளுக்குத் தெரிவித்தது. அதனையறிந்து வியந்து
- 20 அவள் அங்கே இருக்க, புண்ணியராசன், அச்சோலைடைநீங்கி நகரிடபுகுந்து, தனனை வளர்த்ததாயாகிய அம்மரசந்தரியைக் கண்டு வினவிக தனவரலாறுமுழுவதையும் அவள் கூறக்கேட்டு வருந்தி அரசாட்சியிலவெறுப்புற்றுத் துறத்தற்குத் துணிந்து தன்கருத்தைவெளியிட்டான்; அதனைக்கேட்ட சனமித்திரனெ
- 25 னனுமந்திரி, அவனைவணங்கி,

“எங்கோ வாழி யென்சொற கேணமதி, (கக.)

- உன்னை அரசனபெறுவதன்முன் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழையிலலாமற்போயிற்று, வறுமைமிக்கது; அது
- 35 னால் எல்லாவுயிரகூடும் வருந்தின, அக்காலத்தில் நீ தோன்றனை, தோன்றாயின் இந்நாட்டில் எல்லாவளங்களும் நீரம்பின், உயிரகள துயரமநீங்கி வாழ்வனவாயின; நீ நீங்குவாயாயின், எல்லாவுயிர நஞம் தாஃபப்பிந்த குழந்தைகள் போலக் கூவாநிற்கும், இரத்திலையையுடைய உலகத்தைக் காவாமல் உனதுபயனையேவிருப்பிச் செல்லுதல் தகுதியன்று,

40

தன்னுயிர்க் கிரங்கான பிறவுயி ரோம்பு

மன்னுயிர் முதலவ னந்முமி தன்னால்” (கக - கக௭.)

என்கூற, அரசனகேட்டு, “மணிபல்லவத்தை வலங்கொள்ள வேண்டிமென்று எனக்குண்டாகிய வரம்புகடந்த ஆசை தணித

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௫௬

தறகு அரியது; ஆதலால், அங்கே போய்வருவேன்; ஒருமாத
காலம் இந்நகராப்பாதுகாதல உனதுகடன்” என்று கூறிப் 45
புறப்பட்டு வழிகொண்டு கடற்கரைச்சாரந்து நாவாயேறி
மணிபல்லவதையடைந்தான்; உடனே மணிமேகலைவந்து
அழைத்தாசென்று அவனோடு அத்தீவைவலமவந்து, “பழம்
பிறப்பையுணர்விகளும் தருமபீடிகை ஐது” என்றுகாட்ட,
அரசன், அதைத்தரிசித்து வலங்கொண்டு துதித்தான்; துதிக் 50
கவே அப்பீடிகை பழம்பிறப்பினசெய்தியை அவனுக்கு விளங்
கத் தெரிவித்தது. அதனையறிந்து விப்பபுற்று, தனக்குப் பழம்
பிறப்பில் அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாததிரதையளித்த
சிந்தாதேவியைத்துதித்தது மணிமேகலையோடுமெழுந்து தென்
மேற்கிழசென்று கோமுக்ககரையில் புனணைமரத்தின் கீழிலே 55
யிருந்தான்; இருக்கையில், ஆபுத்திரனோடு மணிமேகலைவர்
திருந்ததைத் தீவதிலகையறிந்துவந்து, ‘அமுதசுரபியைக் கை
யிலேந்தி உயிராகின்றபெருந்துயரத்தைத்தீர்த்த பெரியோனே!
அக்காலத்தில், மறந்து உன்னை இதனில தனியேவிட்டுவிட்டுக்
கப்பலேறிச்சென்று பின்பு உன்னைநினைந்து மீண்டிவந்து இங் 60
கே நீ இறந்திருக்கலையறிந்து உடனே தம்முயிரைநீத்த ஒன்
பதுசெட்டிகளின் உடலென்புகள் இவை; காண்பாயாக; அசு
செட்டிகளா உண்பிக்கவுண்டு உடனவந்தோராகன், அவர்கள்
இறந்ததுதெரிந்து தாமும் இறந்தாரா, அவர்களுடைய என்பு
சள இவைகள் காண்; அலைகளதொருத்த மணலாலமுடப்பப் 65
புபு புனணை கீழிலினகீழே உனது பண்டையுடம்பு இருந்ததைப்
பாப்பாயாக.

நின்னுயிர் கொன்றும் நின்னுயிர்க் கிரங்கப்

பிள்ளை வந்த பிறருயிர் கொன்றும்

கோலைய னல்லையோ கொற்றவ னுயினை” (களஉ - களச.) 70

என்று அரசனைநோக்கிகூறி, பின்பு மணிமேகலையைப்பார்
தது, “காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல கொண்டது; அதற்
குக்காரணங் கேட்பாயாக: நாகநாட்டரசன்மகனாகிய பீலி
வனையென்பவன் தான்பெற்ற குழந்தையுடனவந்து இத்தீவை
யும் புத்தபீடிகையையும் வலமவந்து துதிகளும்பொழுது, கம் 75
பளச்செட்டியின்கப்பல வந்துதங்க, பீலிவனை அவனிடஞ்
சென்று, “இவன் அரசன்புதலவன்; இவனை அவனிடஞ்

- சேர்ப்பாயாக ” என்றுசொல்லி, குழந்தையை அவன்கையிற் கொடுக்க, அவன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வாங்கிக் கப்பலேறிச் செல்லுகையில் கப்பல் உடைந்துபோயிற்று. போகவே கப் பலிலிருந்தோரிற்சிலர் மெல்லப் பிழைத்துச்சென்று காவிரிப் பூம்பட்டினத்தையடைந்து புதல்வனைக் கெடுத்ததெய்தியை அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். அதுகேட்டு அவன்பொருமல் செயலற்றுக் கடற்கரையைடைந்து மகனைத் தேடிக்கொண்டு
- 80 அலைந்தமையால், நகரம் இரந்திரனுக்கு விழாச்செய்தலை விட்டு அழிந்தது; ஒழியவே அதனைப்பொறுக்காமல் மணிமேகலை தெய்வம், “இந்நகரைக் கடல்கொள்ளுக” என்றுசபிக்கக் கடல் நகரை மூடியது; மூடவே அரசன் வேறிடஞ்சென்றான். அற வணவடிகளோடு மாதவியும் சுதமதியும் யாதொருவருத்தமு
- 90 மின்றிப்போய் வஞ்சிக்நகரம் புகுந்தார்” என்று சொல்லிப் போயினன; அவளபோனபின்பு புண்ணியராசன் அவ்விடத் தே மணலைத்தோண்டி, அங்கேதோன்றிய தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்னைக்கண்டு மயக்கமுற்றான். மணிமேகலை தேற்றித் தருமோபதேசஞ்செய்து அவளை நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்ட
- 95 டித தான் வஞ்சிக்நகரஞ்செல்லநினைந்து ஆகாயத்திலெழுந்தான்.

உக.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

- எழுந்தவள, ஆகாயவழியேசென்று வஞ்சிக்நகர்ப்புறத்தே யிறங்கி, தாய்கண்ணகியையும் தந்தைகோவலனையும் தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை தூண்டுதலாற் கோயிலிற்புகுந்து கண்ணகிடைவணங்கித் துதித்து, “கணவனிறந்ததுதெரிந்து உட
- 5 னிறவாமலும் கைமமைநோன்பை நோலாமலும் சினங்கொண்டு மதுரையை அழித்ததற்குக் காரணங்கூறியருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகி, “எனது தலைவனுகருநோந்த மரணத்துன்பததைப் பொறுக்க முடியாமையால் மதுரையை எரித்தழித்ததொடங்கினேன்;
- 10 அப்பொழுது மதுராபதிபென்கிற அந்நகரத்தெய்வம் எனக்கு முன்னேநோன்றி, “ஆகதுன்பததை நீங்களனுபவித்தல் முறையாபிழைத்தல் உய்யினையினுலேயே. அதனைக்கூறுவேன்:

முன்பு கணவகாடடிவள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசுவெனபவலும் சபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்

முட் பகைமைகொண்டு போர்செய்வாராயினர் ; அப்பொழுது 15
 மனைவியுடன் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற்சென்று பண்டம்
 விறறுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும்வணிகன்பாற் பொரு
 மையுற்று, அந்நகரத்தரசனிடம் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்
 கும் பரதனென்பவன், “ இவன் பகைவனுடையஒற்றன் ” 20
 என்று அரசனுக்குச்சொல்லி, யாதொரு குற்றமுமில்லாத அச்
 சங்கமனை அவ்வரசனைக்கொண்டு கொலைசெய்ததான். சங்க
 மன்மனைவி நீலியென்பவளா, அதனைத்தெரிந்து, ஏங்கி அழுது
 பெரியமலைமீதேறி வீழ்ந்து உடம்பைத் துறக்கரிச்சயித்து,
 “ எமக்குத்தன்புஞ்செய்தோர் மறுபிறப்பில் இததுன்பத்தை 25
 யே அடைவார்களாக ” என்று சபித்துவிட்டு இறந்தாள். அப
 பரதனே கோவலனாகப் பிறந்தான் ; அவ்வினையால் இததுன்ப
 மடைந்தீரிகள் ; பழம்பிறப்பிறசெய்த வினையின்பயனை யாரும
 னுகர்ந்தே ஒழித்தலவேண்டும் ” என்கிற உண்மைமொழியைக்
 கூறியது ; அததெய்வம் கூறியபின்னும் என்கோபம் அடங்கா 30
 மையால், நகரத்தை எரித்தழித்தேன் ; முன்புசெய்த நலவினை
 யாலே நானும் என்கணவனும் தேவாகளாகிச்சென்றோம். இந்
 நல்வினையினின்றுதியிற் கோவத்தாலுண்டாகிய பாவப்பயனை நுக
 ர்தல்கூடும் ; இப்படிப் பிறந்துமிறந்தும் புண்ணியத்தினின்றுதி
 யிற பாவப்பயனையும் பாவத்தினின்றுதியிற் புண்ணியப்பயனையும் 35
 நுகர்ந்து நுகர்ந்து உழலாகிற்பேம். அப்பால் மகதநாட்டிற்
 கபிலையம்பதியிற் புத்தஞாயிறு உதித்துப் போதிமரத்தினடியி
 ல் எழுந்தருளியிருந்து நாலவகைச்சத்தியங்களையும்றிந்து பன்
 னிரண்டுசார்புகளின தோற்றங்களையும் அவற்றின் அழிவையும்
 விளங்கக்கூறி இச்சக்கரவாளமுழுவதும் தருமவொளியை வீச 40
 ங்காலத்தில், யாம் அவுஷ்பதேசமொழிகளைக் கேட்டுத் துறந்து
 நிருவாணம்டைவேம் ; இப்பயனை யாம் அடைதற்குக்காரணம்,
 முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்திலுள்ள இந்
 திரவிகாரமேழினையும் உன்தந்தையுடன் ஏத்தியபுண்ணியமே ;
 யாம் நிருவாணத்தையடைவது பலநாளாகுப பின்பேயாயி 45
 னும், அதுகாறும் பலவகையாகிய சித்திகளையும் செய்துகொ
 ண்டிருப்பேடி. இதுசீற்க, நீ இந்நகரிலுள்ள பல சமயவாதி
 களகூறும் கொளவகையெல்லாங்கேட்டு அவற்றை ஒன்றும்
 உனக்கு உண்மையென்று தோன்றாமையால் பின்பு பௌத்த

- 50 சமயத்தைப்பறையொழுக்குவை” என்று சொன்னவுடன், மணிமேகலைவணங்கி வேறுறுவெய்துவிக்கு மந்திரத்தை ஜபித்து ஒருமுனிவனவேடங்கொண்டு,

தேவ குலமும் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலாப பொழிலும் பொய்கையு மிடையு
நறநவ முனிவருங் கறநடங் கினரு

- 55 நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரும் (௭௨ - ௭௫.)

எங்கணும் விளங்கிய வஞ்சியம்பதியில், செங்குட்டுவனென்னும் சேராபெருமானது புகழ் விளங்கும்படி சென்றுபுகுந்தாள்.

௨௭.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கெட்டுத்தகாதை.

- புகுத்தமணிமேகலை, சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையும் ஆறியவிரும்பி, அவருள்ளே வைதிகவாதியைச்சாரந்த அளவையாதியை முதலிலடைந்து, ‘உன்கொள்கையை உரை’ என்றுவினவி, அவன தன்கோடபாட்டைக் கூறக்கேட்டும அபபாற சைவவாதியையும், அபபாற பிரமவாதியையும், அபபாலவைணவவாதியையும், அபபால வேதவாதியையும், அபபால ஆசீவகவாதியையும், அபபால் நீகண்டவாதியையும், அபபாற் சாங்கியவாதியையும், அபபால வைசேடிகவாதியையும், அபபாற பூதவாதியையும் சாரந்துசாரந்து வினவினவினவி, அவா
- 10 அவா தததற்கொள்கைகளைக் கூறக்கேட்டும அவற்றை அறிந்துகொண்டாள்.

௨௮.—கச்சிமாநகர்புக்காதை.

- அதன்பின், மாதவியையும் சுதமதியையும் அறவணவடிகளையும் காணவிரும்பிப் புறநகரத்தைக் கடந்துசென்று வஞ்சி நகரத்தினுள்ளேபோய்ப் பலவகைச் சாதியாருமிருத்தற்குரிய வீதிகளையும் வேறுள்ள பலஇடங்களையும் முறைபேக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றுச்செல்பவள், பெளத்ததரும்ங்களைச் சொல்லுமுனிவாகள் தங்கியிருக்கும் தவச்சாலையிற் புகுந்து, அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த மாசாததுவானைப் பணிந்து, எடுக்கவெடுக்க உணவுவளரும் அமுதசுரபியின் விசேடதையும் அபபாததிரத்தைக்கொண்டு செய்த தானவிசேடத்தால் ஆபுததி
- 10 ரன் புண்ணியராசனுகபபிறந்து சாவகநாட்டை ஆண்டவரும் பெருமையையும் தான் அவனை மணிபல்லவத்திற்கு அழைத்து

வந்து புத்தபிடிக்கையைக் காட்டப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியை
 அவன் பெற்றதையும் தீவதிலகை வெளிப்பட்டதையும் காவி
 ரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டமையால் மாதவியும் சுத
 மதியும் அறவணவடிகளும் சாதலின்றி இந்நகரிலவந்து புஞர் 15
 தார்களென்று தான் தீவதிலகைபாற கேட்டதையும் புண்ணிய
 ராசன் நாகபுரஞ்செலலத தான் மணிபல்லவத்தைவிட்டுவந்த
 தையும் தாயாகியகண்ணகியைத் தரிசித்ததுமுதலியவற்றையும்
 பின் வேற்றுருக்கொண்டு பலசமயவாதிகளைச்சார்ந்து அவாக
 ஞடையகொள்கைகளைக் கேட்டதையும் அக்கோட்பாடுகளெல் 20
 லாம் பொருத்தமில்லாமையால் தான் அவற்றை மனங்கொள்
 ளாததையும் பௌத்தத்தருமத்தைக் கேட்கவிரும்பி அறவண
 வடிகளைத் தேடிக்கொண்டிவந்ததையுஞ்சொன்னுள் இவற்றை
 யெல்லாங்கேட்ட மாசாததுவான், “உன்னையான்கண்டது என
 துநலவினையாலேயே; உன் தந்தைகோவலனும் தாய் கண்ணகி 25
 யுமடைந்த வருத்தங்களும மதுரையமபதி அழிவுற்றதும்
 ஆகிய இவற்றைக்கேள்வியுற்று எல்லாவற்றையுந்துறந்து பௌ
 தத்தமதத்தைச்சார்ந்து தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டேன்; கொ
 ண்ட யான் இங்கேவந்ததற்குக் காரணமகேட்பாயாக:—

முற்காலத்தில் இந்நகரையாண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ் 30
 சேரலாதனென்னுமரசன் தந்தேவிமாரோமும் இச்சோலையை
 சசார்ந்து இருந்தபொழுது, இலங்காதீவத்துள்ள சமனொளி
 யென்னு மலையையடைந்து தரிசித்தது வலங்கொண்டி ஆகாய
 வழியேயேவோராகிய சாரணர் இச்சோலையிலிறங்கி ஒரு சிலா
 தலத்திலிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கக்கண்ட அரசன் அவர்களை 35
 வணங்கி உபசரித்தது அமுதுசெய்வித்துத் துதிக்க, அவர்கள்,

*பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா விற்பு

மறத்தகை முதலவ னருளிய வாயமை

யிற்ப வாறமு திறைவன செவிமுதற்

றுன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நான், (ககக - கஉஉ)

40

நின் தந்தைக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோனாகிய கோவலனெ
 ன்பவன் அலுவரசனுக்குக் காதற்பாங்குதலால், இங்கேவந்
 தீருந்து, அச்சாரணர் அரசனாகுக்கூறிய அறமொழிகளைக்
 கேட்டு, தான் ஈட்டிய பலகோடிதனங்களையும் முன்னோர்கள்

- 45 தருமவழியே தேடியபொருள்கள் பலவற்றையும் ஏழுதினத்
துள் இரவலர்க்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பின்பு தவஞ்செய்வா
னாயினன்; அவன் அக்காலத்திற் புத்ததேவனுக்குக் கட்டுவித்த
சைத்தியத்தைததரிசித்தற்காகவே வந்தேன்; காவிரிபூம்பட்
டினத்தைக் கடல்விழுங்கிவிடுமென்ற செய்தியை ஈண்டிள்ள
- 50 முனிவர்கள் துணிந்துகூறக்கேட்டு அந்நகரஞ்செல்லாமல் இவ்
விடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன்; தீவினையுடைமையாற் கொ
லையுண்டிற்றந்த உனதந்தை, நல்வினையால் தெய்வயாக்கையைப்
பெற்றுப் பின்னும் தீவினைப்பயனை அனுபவித்தது, அப்பால்,
புத்ததேவன் அவதரித்ததுச் செய்யுந் தருமோப தேசத்தைக்
- 55 கேட்டு வீடடைவானென்று அறிந்தோகூறக் கேட்டேன்;
நானும் அக்காலத்தில அவ்வறமொழிகளைக் கேட்பேன்; உனது
பிற்காலச்செய்திகளை நீ கந்திற்பாவையாலறிந்தாயென்று அற
வணவடிகளாலறிந்தேன்; அம்முனிவா, உனக்குத் தருமோப
தேசஞ்செய்தற்கு அமைந்தவிடம் காஞ்சிநகரமென்றெண்ணி
- 60 இங்கிருந்து அங்கேசென்றார்; மாதவியும் சுதமதியும் அவருடன்
அந்நகரம் போயினர்; இன்னுங்கேட்பாயாக; மழையில்லாமை
யாற் காஞ்சிநகரத்தில் மிக்க வறுமையுண்டாயிற்று; பலவுயிர்
கள் இறந்தன; அந்நகரில் ஐயமிடுவோர் இல்லாமற்போனமை
யால், அங்கே யிருந்தமுனிவர்கள் இவ்விடம் வந்துவிட்டார்
- 65 கள்; ஆதலால், அந்நகரமடைந்து எல்லாவுயிர்களையும் பாது
காத்தல் உனக்குக் கடனாகும்” என்றுசொல்ல, மணிமேகலை
அவனைவணங்கி, அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு,
வஞ்சிநகரத்தின் மேற்றிசையினின்று மேலேயெழுந்து ஆகாய
வழியே வடதிசைக்கட்சென்று, மிக்கசெல்வங்குன்றி வறுமை
- 70 யுற்று அழுகுகெட்டுப்போயிருக்குந் காஞ்சிநகரத்தைக்கண்டு
மனமிரங்கி வலமவந்து அந்நகரினிடிலேயிறங்கி, அங்கே தொடு
கழற்கிள்ளியின் துணைவனாகிய இளங்கிள்ளியாற் கட்டுவிக்கப
பட்டுள்ள புத்தாலயத்தை வணங்கி அதற்குத் தென்மேற்கிற்
சென்று ஒரு சோலையில்தங்கினள்; அதனைத்தெரிந்த ஒருவன்,
- 75 விரைந்துசென்று அரசனைவணங்கி, ‘அரச! கோவலன்புத
ல்வி; சிறந்த தவஞ்செய்தொழுதுபவன்; இச்சம்புத்தீவில் எல்
லாருள்ளஞ்சிறந்தவன்; அவன் கையிலேந்திய அமுதசுரபி
யென்னும் பாத்திரத்தோடு இந்நகரில்வந்து தருமதவனத்தே

உறைகின்றாள் ' என்றாள். அதுகேட்ட அரசன் கந்திற்பாவை
முன்பு நமக்குகூறியது உண்மையென்று மதித்து அத 80
தெய்வத்தைவந்தித்து மந்திரிகளுடன் விரைந்துசென்று மணி
மேகலையைடைந்து அவளைநோக்கி,

“செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்கவிழ குழலா கறபுக குறைபட்டோ
நலத்தகை நல்லாய் நனகு டெல்லா 85
மலத்தற் காலையாகிய தறியேன், (கஅஅ - ககக).

இனிச்செய்வது யாது?” என்று மயங்கிக்கொண்டிருந்தேன் ;
இருந்தபொழுது, ஒரு பெரியதெய்வம் எனக்கு முன்னேவந்து,
“நீ வருந்தற்க; உனது நலவினையால் ஒருமடந்தை இங்கே
தோன்றுவள் ; அவளுடைய கையிலுள்ள தெய்வப்பாததிரத்தி 90
விரிந்து எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல மேன்மேலும் வளருகிற
உணவால் இவவுலகமெல்லாமுய்யும் ; அவளுடைய கருணை
யால் மேகமும் மிக மழைபொழியும் ; அவள் இந்நகரத்திற்
குவந்தபின்பு உண்டாகும் விசேடங்கள் பலவாம் ; கார்வறங்
கூரினும் நீர்வறங் கூராத ; அவள் வந்திருத்தநகராகக் கோமுகி 95
யென்னும் பொய்கையும் அதனையுடைய மணிபல்லவமென்
னுந்தீவும இங்குவந்தனவென்று சொல்லுமபடி, இந்நகரவீதி
யில் ஒருபொய்க்கையையும் அதனைச்சூழ ஒரு சோலையையும்
உண்டிபண்ணுக” என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிற்று ; அத்
தெய்வம் போனபின்பு அது கட்டளையிட்டபடியே செய்து 100
வைத்த இடம் இஃத” என்று சொல்லி அவ்விடத்தைக்
காட்ட, மணிபல்லவம்போன்ற அச்சோலையைடைந்து அதை
யும் பொய்க்கையுங்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மணிமேகலை, தனது
பழம்பிறப்பை அறிவுறுத்திய புத்தபீடிகையை அச்சோலையில்
இயற்றுவித்துத் தீவதில்கையையும் மணிமேகலாதெய்வத்தை 105
யும்வழிபடுதற்குரிய கோயிலையும் அங்கே உண்டாக்கி நித்திய
பூசையையும் திருவிழாவையும் அரசனைக்கொண்டு செய்வித்
துத் தான் வந்தித்துத் துதித்து மேற்கூறிய புத்தபீடிகையில்
ஆருயிர்மருந்தெனும் அமுதசுரபியை வைத்து, உண்ணுதற்கு
எல்லாவுயிர்களும் வருகவென்று அழைத்தனள் ; அழைக்கவே, 110

மொழித்த மூவறு பாடை மாககளிற்
காணர் கேளா காணமுட மாளோ

- 115 பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ னோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்
மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னூ றாயிரம் விலங்கின் றொகுதியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் ணீண்டி, (உஉக - உஉஎ).

- உண்ணவுண்ண அவ்வுணவு மேன்மேலும் பெருகிப் பசித்துன்
பததை அகற்றி விளங்கியது; அபபுண்ணிய விசேடத்தால்,
120 எங்கும் மழைபெய்தது; வளங்கள் மிகுந்தன. அப்படி நிக
முங்காலத்தில், அறவணவடிகள், அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு
மாதவியோடும் சுதமதியோடும் அறச்சாலையை யடைந்தனர்;
கண்ட மணிமேகலை வினாந்துசென்று அன்புடன் வணங்கி
அவரடிகளைவிளக்கி ஆதனத்திலிருத்தி அறுசுவைப்போனகம்
125 அமுதுசெய்தித்தது, “ யான் செய்த புண்ணியம் தப்பாது பலித்
தினிக ” என்றுசொல்லி மீட்டும் வணங்கினள்.

உசு.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

- வணங்கிய மணிமேகலையை வாழ்த்திச்சொல்லும் அற
வணவடிகள், “ பீலிவளைபெற்ற குழந்தையைக் கம்பளச்
செட்டி கடலிற கெடுத்தததெரிந்த அரசன் வருத்தமுற்று
அக்குழந்தையைத் தேடியலைந்தமையாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்
5 தில் இத்திரவிழாச் செய்யப்படாது போயிற்று; மணிமேகலா
தெய்வம் அததெரிந்து, ‘ நகரைக் கடல்கொள்ளுக ’ என்று
சபித்தது; இத்திரனும் சபித்தான். அதனால், அந்நகரம் கட
லால் விழுங்கப்பட்டது. அப்பால் உன் தாயரும் யானுமாக
உன்பொருட்டு இந்நகரம் அடைந்தேம் ” என்று கூறினர்;
10 கூறவே மணிமேகலை அவருடைய அடியிணையை வணங்கி,
“ மணிபல்லவத்தில் புத்தபீடிகையைக் காததுக்கொண்டிருந்
கும் தீவதிலகையென்பவரும் இச்செய்தியைச்செபபினள்.
நான் வேற்றுருக்கொண்டிசென்று வஞ்சிநகரமடைந்து ஆங்
குள்ள பலசமயவாதிகளகூறிய கொளகைகளயாவும் மனத்திற்
15 குப பொருந்தாமையால் அவற்றையும் முனபுகொண்டிருந்த
வேற்றுவடிவதையுந் துறந்து இந்நகரமடைந்து துமமைச்
சரணபுக்கேன்; தேவரீர் அடிச்சிக்கு உண்மைப்பொருளா
யுணரத்தியருளவேண்டும் ” என்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிரத்தி

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை. ௬௭

யகூழ்ம், அனுமானமென்னும் இரண்டு அளவைகளின் இலக்
கணங்களையும் அவற்றின்போலிவகைகளையும் உண்மையறி 20
வுண்டாதற்குக்கருவியாக அவளுக்கு விளங்கக்கூறினர்.

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

தானஞ்செய்தலை மேற்கொண்டு சீலத்தில் முதன்மை
யாக நின்று பழம்பிறப்பின் உணர்ச்சியையடைந்த மணிமே
கலை, அப்பால், ‘புத்தம சரணங்கச்சாமி’, ‘தர்மம்சரணங்கச்
சாமி’, ‘ஸங்கம்சரணங்கச்சாமி’ என்பவற்றை மூன்றுமுறை
சொல்லி, மும்மணிகளையும் மூன்றுமுறைவணங்கி அறவண 5
வடிகளைச் சரணாகதியாக அடைந்தாள் ; அடையவே பெளத்த
தருமத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கிய அவர், “இதனைக்கேட்
பாயாக :—உயிர்களெல்லாம் அறிவிலலாமல் இருந்தகாலத்தில்
தேவர்கள் பிரார்த்திக்கத் துடிதலோகத்தினின்றும் இவவுலகி 10
லவதரித்து அரசமரத்தினடியிலேயிருந்து தத்துவத்தை ஆரா
ய்ந்தறிந்து மாரணவென்று முக்குற்றங்களையும் அறுதது விளங்
கிய புத்ததேவன் அருளிச்செய்த இன்பமயமாகிய கட்டுரை
யாகும் இது ; பண்டைக்காலத்தில் அவதரித்த அளவற்ற புத
தர்கள் கருணைமிஞ்ந்து திருவாய்மலாந்தருளியதும் இதுவே”
என்று சொல்லி, பேதைமைமுதலிய பன்னிருநிதானங்களின் 15
தோற்றவொடுக்கங்களையும் பிறவறறையும் முறையே விளங்க
உபதேசித்து உன்மனத்திருள் நீங்குக” என்றுகூறி ஞானதீப
த்தை நன்குகாட்டினர் ; மணிமேகலை அவ்வுபதேசமொழிகளை
க்கேட்டு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து, “பிறனிததுன்பம் ஒழிவதாக”
என்று அந்நகரிலேயே நோற்றுகொண்டிருந்தாள். 20

அ ரு ம் ப த வு ளா.

முதலாம் காதை

1 காவிரிப்பூம்பட்டினமென்பது சோழராசாக்களுடைய பழைய இராசதானி, இது, காவிரிநதி கடலோடு கலக்கும்புடத்து இருந்தநகரம், பட்டினம் - கடற்கரையிலுள்ள ஊர்.

3 தூங்கெயிலெறிந்த தொழிததோடசெம்பியன் - ஒச்சோழன்; இச்சொற்குப்பொருள் தூங்கு எயில் - அசைந்தகொண்டிருந்தமதிலை, எறிந்த - அழித்த, தொழிதோள் செம்பியன் - வீரவீரையை அணிந்த தோளையுடைய சோழன்; சிபியின்குலத்திற்பிறந்தோர் சைப்பியா, சைப்பியா பரம்பரையிற்பிறந்தவன் செம்பியன், செம்பியன் - சோழன் அம்மதில் மூன்றென்றும், அவைகள் கொடியவர்களுக்கிடங்களாகி ஆகாயத்தில் அசைந்தகொண்டேசென்று உலகைவருத்தினவென்றும் அவற்றையும் அவற்றிலிருந்தவர்களையும் இச்சோழன் அழ்த்தானென்றும் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, பழமொழி, சிலப்பதிகாரம், பழநூல் முதலியவைகள் தெரிவிக்கின்றன.

8. இரத்திரவீழா - இரத்திரனுக்குச் செய்யும் உதஸவம், இஃது அக்காலத்து நடைபெற்றுவந்ததென்று பதிற்றுப்பத்தாலும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் தெரிகின்றது.

10 - 11. முசுருந்தன் - சூரியகுலத்துப்பிறந்து விளங்கிய ஒரு சக்கரவாததி, இவ்வரசன் தேவாக்களுடைய வேண்டுகோளாற் சென்று கொடிய அசுரர்களோடு போர்செய்யையில் அவ்வசுரர்கள் பிரயோகித்த தாமஸாஸ்திரத்தாற் கண்ணும் மனமும் இருண்டு தயருற்றபொழுது பூதமொன்று

தோன்றி ஒருமந்திரதையுபதேசித்து இவனுடைய துயரத்தைக்கீகதினமையின், இவன் அபபூதத்தைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மருவூப்பாக்கம் பட்டினப்பாக்கம்மென்னுமிரண்டற்கு மருவேயுள்ளதாகிய நாளங்காடியிற்பிரதிஷ்டிப்பித்து வழிப்பெலாளுயினன், இதனால், அப்பூதம் நாளங்காடிப்பூதமென்பபெயர்பெற்றது. நாளங்காடி - காலக்கடைத்தெரு.

11 - 12 பாலிகள் - தம்மைப் பிறா நம்புவதற்குத் தவவேடத்தில் மறைந்தறின்று அத்தவத்திற்கு ஒவ்வாதவற்றில் ஒழுக்கும் பொயவேடமுடையாரா, தம்மைக் கற்புடையவாகளபோலவே புலப்படுத்தி வியபிசாரஞ்செய்யுமாடந்தையர்கள், அரசனுக்குவிரோதமான காரியங்களை அவனறிபாற்றசெய்யும் மந்திரிகள், பிறருடைய மனைவியனா விரும்புவோர், பொய்ச்சாஷிப்பகாவோர், புறங்கூற்றுரைப்போரென்றும் அறுவா சதுக்கப்பூதம் - நாலுதெருக்கள் கூடுமிடத்து உள்ள தெய்வமாகிய பூதம்.

15. வச்சிராக்கோட்டம் - இரத்திரனுடைய வச்சிராயுதமநிறகுருங்கோயில காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இக்கோயிலிருந்ததென்று சிலப்பதிகாரம், கதைத்திறமுறைத்தகான்தயாலும் தெரிகின்றது.

21. பூரணகுமபம் - நீர்நிறைந்தகுடம்.

22- பாவைவிளக்கு - பிரதிமைக் கேளதும் தீபம்.

26. நாற்றமின் - தொங்கக்கட்டுங்கள். மனறம் - ஊர்களுருவே எல்லாருமிருக்கும்படியுமைந்த மரத்தினிடி.

32. அம்பலம் - பொதுவாகியசபை.

உ - ம் காதை.

[ஊரலருகாத்த காதையென்பதற்கு ஊரிலுள்ளார்கூறும் பழிமொழியை வஸந்தமாலையென்பவள் மாதவிககுச்சொல்லியகாதையென்பது பொருள்.]

6. அவளுக்கு - மாதவிக்கு.

8 மலர்மண்டபம் - பூததொடுத்தற்கு அமைந்தமண்டபம்.

12. கணவன் - கோவலன்.

13. கொலையுண்டது - தேவியின் காற்சிலம்பைத் திருடினாளு என்று எண்ணிய பாண்டியன் ஓடுஞ்செழியனுடைய ஏவலாளனற் கொலைசெய்யப்பெற்றது.

14. பத்தினிக்கடவுள்-பதிவிரதையாகிய தெய்வம்; தன்கற்பின்மிருதியால், மதுளையை எரித்தமையின், கண்ணகி பத்தினிக்கடவுளென்றும் மறகதற்புடையாளென்றும் கூறப்படுவள்.

14 - 15. மணிமேகலையைக் கண்ணகியின்களென்றது உபசாரம்.

16. பரததைமைத்தொழில் - பரத்தையர்க்குரியதொழில்.

21 - 24. இவற்றால், பௌத்தசமயத்தார்கூறும் துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமார்க்கமென்னும் ஸத்தியங்கள் நான்கும் கூறப்படுகின்றன; 'பிறந்தோருறுவது பெருகியதுன்பம்' என்றது, துக்கத்தை. 'பிறவாருறுவது பெரும் பேரின்பம்' என்றது, துக்கநிவாரணத்தை. 'பற்றின்வருவது முன்னது' என்றது, துக்கோற்பத்தியை. 'பின்னது அற்றோருறுவது' என்றது, துக்கநிவாரணமார்க்கத்தை. பற்று-ஆசை. முன்னது - துக்கம். பின்னது - துக்கநிவாரணம். அற்றோர் - பற்றற்றோர்.

25. வாய்மை - ஸத்தியம்.

25 - 26. பஞ்சசீலம் - ஐந்துசீலங்கள்; அவைகளாவன: காமம், கொலை, கள், பெயும், களவு என்னும் இந்தஐந்தையும் முற்றத்தறத்தல். கடைப்பிடி - உறுதியாகப்பற்றுவாய்.

ந - ம் காதை.

3. நற்காலநிகழ்ச்சியை எதுநிகழ்ச்சியென்பது பௌத்த ஸம்பிரதாயம்.

14-15. காமன் நடுங்குவது, தனது ஆஞ்ஞ இனி எங்கும் செல்லாதென்பதுபற்றி. பாவை-பிரதிமைபோல்வாள்.

18. பேடியர் - நபும்ஸகர்.

25. வித்தியாதரசாகியென்பது தேவகணங்கள் பதினெட்டுவகையினுள் ஒன்று.

31. இலவந்திகை - யந்திரங்களை யுடைய குளம், இலவந்திகைச்சோலை. அரசன் உரிமைகளோடு வினாயாமுமகாவற்சோலை.

32. உய்யானம்=உதயானம் - அரசன்வினாயாமுமகாவற்சோலை.

36. தூக்குதலால் - தொங்கச்செய்தலால். பாசம் - கயிறு.

38. சம்பாதி - கழுகுக்குத்தலைவனாகி. மேலேபறந்துசெல்பவன்யாரோ அவரே வலியில்மிக்கவரென்று சகோதரர்களாகிய சம்பாதியும் சடாயுவும் தங்களுட் சபதங்கூறிக் கொண்டு மேன்மேலேபறந்துசெல்லுகையில், சூரியமண்டலத்தைச் சமீபித்த சம்பாதியின்சிறகுகள் அம்மண்டலவெப்பத்தால் எரிந்துபோயினவென்பது இராமாயணம் ஆரணிய காண்டத்திலுள்ள வரலாறு.

43. ஒம்பும் - பாதுகாக்கும்.

44. பூட்கை - கொள்கை.

45. பகவன்-புத்ததேவன். ஆணை. கட்டளை.

46. உவவனம்=உபவனம் - பூஞ்சோலை.

48. பளிக்குமண்டபம் - பளிங்குமண்டபம்.

50. பதுமபீடம்-புத்ததேவருடைய பாதவடிவங்கள்வைத்து பூசிக்கப்படும ஆஸனம்.

52. இதுகாறும் - இதுவரையும்.

68. உணரூசோன்பி-கன்னையுணைதவிரதமுடையவன்.

74. களிமகன் - கட்டுடியன்.

77. பேடு-புறக்கூத்துப்பதினென்
றனள் ஒன்று; இஃது, உடைவுகார
ணமாக வாணசுரனாற் சிறைவைக்கப்
பட்ட தன்மகன் அநிருத்தனைச் சிறை
மிட்டுப் பேடிவடிவங்கொண்டு, கா
மன் சோநகரத்தில் ஆடிய ஆடல்;
உடைவு - வாணசுரன்மகள்.

86. தாய் - மாதவி.

சு - மீ கஃதை.

[பளிக்கு அறை - பளிங்காலாகிய
அறை.]

2. பொய்கை - தடாகம்.

6. நாடகக்கணிகையர் - நாடகப்
பரத்தையர்.

7. யாழ் - வீணை.

8. கோடு - வீணையின் உறுப்புக்க
ளுள் ஒன்று; இது, 'வீணைதண்டம்' எ
ன்றும் கூறப்படும், பாவை-பிரதிமை.

9. 'எட்டி' என்பது, வைசியர்க
ளுள் மிக்க கௌரவமுடையவர்க்கு
அரசனாற்கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெ
யர். எட்டியாகிய குமரன், சாளரம்-
பல்கணிகையியல்.

15. கொடுத்துன்பம் - வெட்டுண்
டிற்றத்து.

16. நரம்பு - தந்தி; பகை நரம்பு -
பகையாகியதந்தி.

29. தாழக்கோல்-தாழாகியகோலு;
[தாழ் - தாழ்ப்பாள்.]

31. ஐந்துவிற்றிகுடை-ஐந்துவிற்கள்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக்கிடக்கும் அ
ளவு.

34. முதுக்குறைவு - பேரறிவு.

36. வேட்டை - ஆசை,

37. பெளத்தசங்கத்தார்-பௌத்த
மதத்தினராகிய கூட்டத்தார்.

41-44. தம்முட் பகைமைகொ
ண்டோர்களாகிய முதியவர்களிருவர்,
தம்முடைய வழக்கைச்சொல்லித் தீ
ர்த்துக்கொள்ளுகின்றது கரிகாற்சோ
ழன்பால்வந்து கண்டு, 'இவன் மிக
வும் இனியவனாக இருக்கிறான்; நம்
முடையவழக்கை எங்ஙனம் தீர்த்திடு
வான்' என்றுகூறக்கேட்டு நாணமு
ற்ற அவன், உடனே முதியவனாக

வேடம்பூண்டுவந்து வீற்றிருந்து அவர்
கள் வழக்கைக்கேட்டு ஆராய்ந்து தீர்
த்து விடுத்தனனென்பது பழமொ
ழி, பொருநராற்றுப்படை முதலிய
நூல்களிறகண்ட வரலாறு. இளமை
யில் தன்னுடைய கால் நெருப்பாற்
கரிந்துபோனமையின், அவன் இப்
பெயர்பெற்றான். வழித்தோன்றலே-
பரமபரையிற் பிறந்தவனே. ஆண்டு-
வருஷம்.

47 - 55. இவற்றால், மணிமேகலே
யை உதயகுமரன் விரும்பாதிருத்தற்
பொருட்டு, உடம்பின் அசுத்தத்தைச்
சுதமசிக்றுகின்றான்.

47. வீணையினவந்தது - (மக்களின்
உடம்பு) கன்மத்தால் வந்தது. வீணை
க்கு வீணைவு ஆயது - கன்மத்துக்கு
வீணைநிலமாகவுள்ளது.

48. புனைவன - சந்தனம் மலர்
முதலியன.

49. மூத்து விளிவு உடையது -
முதுமையுற்று இறத்தலையுடையது.
இருக்கை - இருப்பிடம்.

50. பற்று - ஆசை.

51. அரவு அடங்கு புற்றின் செற்
றம் சேக்கை - பாம்பு அடங்கப்பெ
ற்ற புற்றுப்போலச் செற்றத்திற்குத்
தங்குமிடமாகவுள்ளது; செற்றம் -
நெடுங்காலம் நிகழும் கோபம்.

52. அவலம் - வருத்தம் தோன்
றியவிடத்தே உண்டாகும் சோவு.
கவலை - யாது செய்வேமென்றல். கை
யாறு - மூர்ச்சித்தல். அழுங்கல - வா
ய்விட்டழுதல்.

53. தவளா உள்ளம் - மேற்கூறிய
அவலமுதலியநான்கும் கெடாத உள்
ளத்தை.

55. இதனை - இவ்வுடம்பை. புற
மறிப்பாராய் - புறமறியாகப்பார்ப்பா
யாக; பார்த்தால், இதன் தூய்தன்
மை விளங்குமென்றபடி; புறமறி -
உடம்பின்வெளிப்பக்கத்தை உட்பக்க
மாகவும் உட்பக்கத்தை வெளிப்பக்க
மாகவும் பார்த்தல்; 'பைமமுறியார்ப்
பார்க்கப்படும்' என்பது, நாலடியார்.

நு - ம் காதை.

4. அஃது - அவ்வாயில்.

7. எத்திறத்தினன் - எத்தன்மையையுடையவன்.

13 - 17. சமணமதமும் பௌத்தமதமும் தம்முள் நிரம்ப விரோதமுடையவை.

23. தன்வயம் - தன்வசம்.

27. சங்கமுகத்துறை - காவிரி நதி கடலொடுகலக்குமிடத்துள்ளதுறை.

30. தன்னை ஒரு வித்தியாதான்கைப்பற்றிக்கொண்டு போனமையின், 'தருகியில்லேன்' என்றான்.

37 - 38. சமணப்பள்ளி - சமணருடைவிடம்.

44. ஐயம் - பிச்சை.

46. சேவர ஆடையென்பது பௌத்தமுனிவர்களிடக்கும் ஆடைக்கு வழங்குவதோ பெயர்; அது, மருதநதுவரில் தோய்க்கப்பட்டு மஞ்சளநிறமுள்ளதாக இருப்பது.

37 - 50. சைனாக்களைக்காட்டிலும் பௌத்தர்களுக்கு ஜீவகாருணியம் அதிகமுண்டென்பதைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

56. இயல் குணன் - இயல்பாகவே தோன்றிய குணங்களையுடையவர்.

57. உலகநோன்பு - உலகசேவத்தை, பல கதி உணர்ந்து - பலபிறப்புக்களிலும் பிறந்து பிறந்து அறிந்து; புத்தன் பல சனனங்களையும் எடுத்து எல்லாவயிரிடத்தும் கருணையைச் செலுத்திவந்தானென்பது வரலாறு.

58. தனக்கென வாழா - தான் சேவித்திருத்தல் தனக்கேயென்று நினைவாத, பிறர்க்கு உரியாளன் - பிறர்க்கே உரிமைபுண்டு ஒழுகுபவன்; வாழாமை, புத்தருக்கு அடை; "தனக்கென், ஞென்றானுமுள்ளான் பிறர்க்கேயுறுதிக்கும் தான்" என்பது துண்டலகேசி.

59 இன்பச்செவ்வி - முத்தியடைதற்குரிய பருவத்தை. மன்பதை எய்த - உயிப்பன்மைகள் அடைய.

60. அருளறம் - தயாதர்மத்தை. இது காருண்யமெனவும் வழங்கும். பூட்டகை - மேற்கோள்.

59 - 60. எய்தப் பூண்டவென்க.

61. அறக்கதிர் ஆழி - தருமசக்கரத்தை; தருமத்தைச் சாகரமாகக் கூறுதல் பௌத்தமத ஸம்பிரதாயம்; புத்தனுக்குத் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனசாரியனென்று ஒரு பெயருண்டு.

62. காமற் கடந்த - மாரணவென்ற; மாரன் - தர்ம விரோதிகளான இச்சைகளை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒரு தேவன்; [இங்ஙனம் கூறுவது பௌத்தமதக்கொள்கை]. வாமனென்பது புத்தனபெயர்.

64-65. அதுமுதல் - சங்கதருமன் உபதேசித்ததமுதல்.

73. வருணக்காப்பு - வருணங்களுக்கு ஏற்ற காவல்; வருணமாகிய காவலென்றுமாம்.

82. புலவன், தீர்த்தன் முதலியவை புத்தனுடைய பெயர்கள். தீர்த்தன் - தேவன். புராணன் - பழையவன்.

83. என்கோ - என்பேறோ.

84. குறமம் - காமவெஞ்ஞர் மயக்கங்கள். செற்றம் செறுததோய் - தணியாதகோபத்தை அடக்கியவரே.

85. புத்தனுக்கு ஸர்வஞ்ஞனென்று ஒரு பெயருளதாலின், 'முற்றவுணர்ந்த முதல்வா' என்றான்.

86. ஏமம் - பாதுகாப்பு.

87. தீநெறி - கெட்டவழி.

88. ஆயிரஆர்த்து ஆழியன் - பாதத்தில் ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகையையுடையவன்.

89. எவன் - யாது.

நு - ம் காதை.

3. அறவாழி - தருமசக்கரம்.

5. 'நீங்கள்' என்றது மணிமேகலையையும் சுதமதியையும்.

26. நன்சாடு - சுடுகாடு. [ல்.

28. காளிகோட்டம் - காளிகோயில்.

36. காவற்காரர் - மயானத்தைக் காப்போர்.

38. பிணங்களைச்சுமமாபோகட்டு விடுதல் சிலஜாதியாருடைய வழக்கம்.

39. தாழி - நவபாண்டவிசேடம்; பண்டைக்காலத்திற் பிணங்களைக்கவித்ததாழிகள் இக்காலத்திலு முதுமக்கட்டாழியென வழங்கும்.

41. சாப்பறை - பிணப்பறை.

44. பேராந்தைகளின் ஒலி சுட்டுக் குவியென்றும் வடிவமாகத்தோற்று மென்பர் பழைய தமிழுதலார்; புறநானூறு, 240-ம் செய்யுளைப்பார்க்க.

45. ஆண்டலைப்பறவை - ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவமுள்ள ஒரு வகைப்பறவை.

49. மன்றம் - பொதுவான இடம்.

51. காபாலிகஸமயத்தோர் சுடலையிலிருந்தே தவஞ்செய்தல மரபு.

56. மணடை - பாண்டவிசேடம்; ஆதி இக்காலத்து, 'வாணம்' என்று வழங்கும்.

63. கொடுத்தொழிலாளன் - யமன்.

65. கழிபெருஞ்செல்வக்கள் - மிகப்பெரிய செல்வமாகிய கள்.

66. நல்லறம் - தனையோடுகூடிய தருமம்.

75. பார்ப்பானென்றது கணவனை.

77. அணங்கு - காமநெறியால் உயிர்கொள்ளுந்தெய்வமகள்.

92. இழையும் - நாசத்துக்கு ஏதுவாகிய ஊழலினை.

103. ராம்புறங்காடு - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்குக்களையுடைய சடுகாடு.

104. ஆயிரம் கோட்டம் அமைந்தன.

105. நிரயக்கொடுமொழி - நரகத்தைத்தரும் கொடுமையான வார்த்தை.

110 - 111. எல்லாவுலகத்தையும் தன்னுடக்கியகோளத்தைச் சக்கரவாளமென்பது பெளத்த நூற்கொள்கை.

114. நான்குவகை அருவப்பிரமகணங்கள் - நான்குவிதமாகவுள்ள அரு

பத்தையுடைய பிரஹ்மஜாதி கணங்கள்; இவர்கள், உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசாநந்தியாயதனலோக முதலிய நான்கு உலகங்களிலுமுள்ளவர்களென்பர். [மணிமேகலையுரைப்புத்தகம், 3 - ம் பக்கம்பார்க்க].

114 - 115 பதினாறுவகை உருவப்பிரம ஜாதிகணங்களாவா; இவர்கள், மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகிய பிரஹ்மகாயிகலோகமுதலிய பதினாறு மிருப்பவர்கள்; [மணிமேகலையுரைப்புத்தகம் 3 - ம் பக்கம்பார்க்க.]

115 - 116. அறுவகைத்தெய்வசாதிகணங்களாவார் - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் முதலாவதாகிய மகாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறிலு முள்ளவர்கள்; [மணிமேகலை உரைப்புத்தகம் 3 - ம் பக்கம்பார்க்க].

117. எணவகைநரகர் - மஹாநிரயம், ரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸமஹாதம் என்னும் ௮ - நரகலோகங்களிலுமுள்ளவர்கள்.

123. சம்பாபதிகூறியது இறந்தவயிரா மீட்டல் இயலாததென்பது.

142. யோசனை - பத்துநாழிகைவழித்தூரம்.

௭ - ம் தாழை.

6 கோல் - செங்கோல். கோள் - நவக்கிரகங்கள்.

7. மாரி வறம் கூரும் - மழை இல்லையாகும்.

11. தவத்திறம்பூண்டோள் - மணிமேகலை.

12. அவத்திறம் - தீயசெய்கை.

23. அற்புதங்கள் - ஆச்சரியச் செயல்கள்.

31). நனவு - விழிப்புக்காலம்.

36. உலக அறவி - ஊரமபலம், எல்லாச்சாதியாரும் வீந்து தங்குதற்குரிய தருமசாலை.

38. அதிட்டித்திருக்கும் - சேர்ந்திருக்கும்.

40 - 47 இவ்வடிகளாறகூறியவை
சுதமதியின் புழம்பிறப்பின்வரலாறு.
[கக - ம் காத்தையபபாக்க].

அ - ம் காதை

11. மனம் நடுகுறுஉம் - மனம்
நடுங்கும். மாற்றம் - சொல்.

12. மயங்கும் - மயங்குவான்.

13. மெல்வளை - மெல்லியவளைகளை
யுடையாய்.

19. தந்தை - கோவலன்.

21. மாதா - கண்ணகி வேற்று
நாடு - பாண்டிநாடு.

22. வைவாஸழந்த - கூறியவாளால்
வெட்டுணுமிறந்த, அகலம் - மாப்பு.

25. பீடிகை - பீடம்.

கக - ம் காதை.

1. விமயிதம் - ஆசசரியம்.

6. 'மாதவ' எனறது - பிரமதரும
முனிவனை.

21. பாடிவீடு - சேனைகளோடுதங்
கும் கூடாரம்

33. திட்டியிடம் - கண்ணில் விட
த்தையுடையதாகிய ஒருவகைப் பா
மபு.

36. நள்ளிரவு - நடு இராத்திரி.

42. கேள்வன் - கணவன்.

கக - ம் காதை.

5 - 13. இவ்வடிகள் புத்தபாதபீடி
கையின்துதிகள்.

6. பொருள் - தருமம்.

7: வறம் தலை உலகத்து - வறுமை
யைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்
து, அறம் பாடு சிறக்க - தருமத்தின்
தோற்றம் அதிகரிக்கும்படி.

8. சுடா - சூரியன். வழக்கு - வழ
ங்குதல்.

9. இளவளஞாவிது - பாலசூரியன்.

20. ஊழ - பிணங்கி.

23. பிரவிருத்திககச்செய்து - பர
வச்செய்து.

24. சாரணமுனிவன் - ஆகாய கம
னமுதலிய சித்திபெற்றமுனிவன்.

25. பொளத்தமுனிவர் உச்சிப்பொ
ழுதிற் பிச்சைககுச்செலுதல் மரபு.

34. அமுது - அன்னம்.

41. நின்னுங்கு ஒழியாது - நின்னை
ஒழியாது; ஆங்கு, அசை

69. வேற்றுவுடிவம்-வேறுவுடிவம்.

70. இன்றியமையாதது - ஆவசிய
கமாகவள்ளது.

73. நணுரதல் ஒருதலை - அடை
தல நிச்சயம்

78. மக்கள்யாக்கை - மனிதருட
மபு.

கக - ம் காதை.

15. பயன் - பிரயோசனம்.

20. படிமைகள் - வடிவங்கள்.

29. தருமபதம்-தருமங்களைப் புல
ப்படுத்தும் சொற்கள்.

30. பெரியை - பெருமையைபுட
யாய்.

31. மயங்கிய - கலுசு

32. இலாபி - தடாகம்

33. அக்ஷயம் - குறைவில்லாதது.

35. வைசாகசத்தபூணிமை - வை
காசிமாஸத்தில் விசாக நட்சத்திரத்
தோடுகூடிய பெளர்ணிமைத்திதி

47 - 58. இவ்வடிகளாற புத்த
ஸ்துதி கூறப்பெற்றுள்ளது.

48. தீநெறிக்கடுமபகை - காமமுத
லிய ஆறுகுற்றங்கள். இவை அரிவத்
வர்க்கமென்று கூறப்படும.

49. பிறர்க்கு அறம் முயலும் - மற்
றையோர்க்கு அறமுண்டாதற்கு முய
ற்சிசெய்கின்ற.

50. துறக்கம் - தேவலோகம்.

51. எண் பிரக்கு ஒழிய இறந்தோ
ய் - மனிதர்களுடைய எண்ணங்கள்
எட்டாமற் பின்னேகிடக்கும்படி மே
ற்பட்டசிலையிற் சென்றோனே.

52. கண் - அறிவு; லோகோபகா
ரத்திற்காகப் புத்தனெடுத்த அநேக
மபிறவிகளுள் ஒருபிரப்பில், அவன
கொடையைப் பரிசோதிக்ககின்றத
இந்திரன்வந்து இரண்டுகண்களையு
கேட்டபொழுது அவன அவற்றை
க்கொடுத்தானென்பது புத்தஜாதக
கதைக்குள் ஒன்றாதலின், 'கணபிற
ர்க்களிக்குமகண்ணோப' என்பதற்கு
இந்திரனுக்குக் கண்கொடுந்தோயே

ன்று பொருளகூறினும்பொருளகூறும்;
“யி... நாயகன் வேண்டக, கண்...
...புண்ணியனிரு...
...நாயகனவியா...
...ம செய்புளாஅமுணர்க.

53. செம்புகூடு - தயைசாற்களைக்
கேளா... தந்தரு, அம்மொழி...
வள பொய, உறளை, கடுஞ்சொல்,
பய...சொல்லென்பன.

54. வாய்மொழி - உண்மைமொழி.

55. நரகர்களிற் சிலர்களுடைய துன்ப
த்தைநீக்கும்பொருட்டு மனமிருங்கி
ஒர்பிரப்பில் நரகலோகத்திற்குச்செ
ன்றானென்பது வரலாறு, “அருவி
னை சிலர்தெ - வொருபெருங்குடை,
யெரிசுடா மனாமல் ரெல விடு மடியி
னை” எனப்பதனூலுணர்க

56. உரகா - நாகங்கள்; நாகாகளு
கட்கு கருடனூலுண்டிரு துன்பம்
நீங்கும்பொருட்டு அவர்களுடைய தயா
தருமத்தை உபதேசஞ்செய்து அவ
னூல் அவர்களுக்கு அமுகமகிடைக்கு
மபடி செய்தானென்பது புத்தஜாதக
கதைகளுளொன்று; “மீதியல் கருட
னை விடவர வொடுபெருக விழ்முறை
கெடவறம் வெளிபுற வருள்னை” என
வும், “ஆரமித மணிநாகா குலமுய
வருள்னையே, வாசினைப்புள் ளரய
ற்கு வாய்மைநெறி பகாந்தனையே”
எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

62 - 67. இவற்றை பசியாலுண்
டாகும் துன்பமும் அதனைத் தீர்ப்போ
ருடைய புத்திப்பெருமையும் கூறப்
பெற்றன. பசிப்பினியென்னும் பாவியா
னது அழிவுகூடும், கொல்லும், விடுஉ
ம், களையும், சிதைக்கும், நிறுத்ததுமெ
ன்க.

62. (பசியானது) குடிப்பிறப்பின்
பெருமையைப்பிழிக்கும் விழுப்பங்கொ
ல்லும் - சிறப்பினைவருத்தும்.

63. கலவிப் பெருமபுணைவிடே உம் -
கல்வியாகிய பெரியதெப்பத்தைநீக்
கும்.

64. நாண் அணி களையும் - நாண
கிய ஆபரணத்தை நீக்கும்.

67. இசை - கீதத்தி.

69. கௌசிகமுனிவர் - விசுவாமித்
திரா.

69 - 75. விசுவாமிசதிரமுனிவர்
பசியின்கொடுமையால் நாயுண்ணுந்
தற்கு முயன்றாரென்பதை மனுஸ்மிர
தி, 60-ம் அத்தியாயம், 62-ம் சுலோ
கத்திற்காண்க.

76. ஆற்றநா - செல்வா.

77. ஆற்றாமாக்கள் - வறியவா.

78. மேற்ற - மேலது.

79. ஞாலம் - பூமி.

96. அளவளாய்க்கொண்டு - மன
ங்கலந்துபேசிக்கொண்டு.

106. அமுத்சுரபி - அமுதம்போ
ன்ற உரையையுடையது.

கஉ - மீ கரிதை.

4. உலாழ்தான - முதிய உலா
களை அளப்பவா, அறவுணவாக்கள்.

15. மூன்றுபந்திரங்கள் - வேறற்ற
அடைவிப்பது, அகாயத்தில் நிறியச
செய்வது, பசியை நீக்குவது.

38. துவித்தலோகம் - தெய்வலோ
கம் ஆறினா நானகாவது.

41. புத்தஞாயிறு - புத்தனாகிய சூரி
யன்.

இனிவருவன, புத்தன் அவசரிக்கு
ங்காலத்து உளவாடும் நற்புறிகள்.

42. தீங்கு உற விளங்க - விரோத
மில்லாமல் விளங்க.

46. வளிவலம் கொட்கும் - காற்று
வலமாகச்சுழலும்.

47. நளி-செறிவு. நலம்-வளங்கா.

48. கற்றை - கறத்தலையுடைய பசு
க்கள், கன்று ஆந்தல் - கன்றை உண
ணச்செய்து, கலம் நிறை பொழியும் -
கற்றைக்கலமும் அதனினின்றும் பா
லைச்சொரியும் சாலும் வழியும்படி பா
லைப்பொழியும்.

49. துய்த்து - அனுபவித்து.

50. வெருஉப் பகை - அஞ்சுதற்
குக்காரணமாகிய பகை.

51. அஞா - துன்பம். நரகச்சு - தி
யும் பேய்ச்சாதிபுடும் அஞ்ஞானகடைவிட்
டொழியும்.

52-53. கூன் - வளைந்தவடிவம்.
குறள் - குறுகியவடிவம். ஊம் - ஊமை, மா - விடங்குவடிவம் மருள் - அறிவின்றிமயங்கியிருப்பது. கூனமுதலிய வடிவங்களை உயிர்கள் பெறமாட்டா. [இவை எண்மையெய்ச்சத்தைச் சாராதவை]

55. இன்னா - துன்பம்.

56. போதிமூலம் - அரசமரத்தின் அடி.

57. நாதன் - புத்தன்.

61. இருவா - மாதவி, சுதமதி.

68-69. ஓரறம் பசிப்பி நித்தாதலே. அவர் - அறவணவடிகள்.

கூ - மீ காதை.

2. வாரணசி - காசி.

6 காப்பினி - கருப்பமுடையவர்.

7. சூல் - கருப்பம்.

12. அதன் - அக்கழத்தைின்.

25. வெபதுயிர்த்து - வெமமையான மூச்சைவிட்டு.

36. ஒறுக்க - தண்டிக்க.

42. விடுதிலம் - மேயதற்கு அரசனாடப்பட்ட நிலம்; அது கோசனா சார்பு நியென்று கூறப்படும். படுபுல்தானே உண்டாகும் புல்லி.

46. செறம் - கோபம்.

50. அசலரென்பவா பசுவின்குமாரா சிருங்கி, மானினபுதலவா; சிருங்கம் - கொம்பு; அதனையுடையவர் சிருங்கி; இவா கலைக்கோட்டுமுனிவா.

55. ஆவொடு - பசுவால்

72. திரைநாதகுமரமின்புத்திரர்கள் வசித்தரும அகத்தியமுமென்பது சைனநூலவரவாறு.

80. சித்தாதேவி - ஸர்வாதேவி. கலியமம் - அந்தத்தேவியின் கோயில்.

85. பேணுகரில்லோ - கடியாதவா.

கூ - மீ காதை.

6. ஆற்றல் - வன்மை.

8 இவ்வோடு - இந்த ஓடு.

14. நந்தாவிசைக்க - கெடா - தீயம்போல்வாய

16. ஏனோ - மந்தையோ.

50. மீகாமன் - மாலுமி.

கூ - மீ காதை.

12. குழிப்பருவம் - குழத்தைப் பருவம்.

19-20. கந்திப்பாலை - தூணி ஒள்ளிராதிமையை அதிபுத்திறமும் தெய்வம்.

33. மிச்சில - மிச்சி. ஒறித்துவைத்தாங்கு - பயன்படுத்தாமல்வைத்தாற்போல

36. பிக்குணி - பிசுணுணி; துறக்கோர்களில் ஆண்பாலாணாப் பிசுணுக்களென்றும், பெண்பாலாணாப் பிசுணுணிகளென்றும் கூறுதல் பௌத்தசம்பிரதாயம்

49-50. கற்பு மழையைத்தருமென்பதை, "தெய்வத் தொழாஅள் கொழுகற நொழுமுழுவான, பெய்யென்ப பெய்யு மழை" என்னும் திருக்குறளாலுணர்க.

கூ - மீ காதை.

13. உடைய - உடைந்தபோக.

20. ஆகாயவாணி - ஆகாயவாக்கு; அசிரி.

30. அபாசசி - கோவூ.

37. குழிசி-பாணை. முடைநாற்றம்புலால்நாற்றம்.

38. உணங்கல் - உலர்த்தது.

39. எண்கு - கரடி; தனபிணவு - பெண்கரடி.

40. பெண்டு - மனைவி.

42. வயம் - வசம்.

52. கோறல் - கொல்லல்.

53. கயக்கு - கசங்குதல்.

57. அல்லறம் - பாவம்; அறமல்லாததென்றபடி.

64. துகில - ஆடை.

70. பிசைவாங்கும் பொழுது மென்னமாக ஓக்கவேண்டுமென்பது பௌத்தநூல்தி. அது, வாயவாளாமையென கூப்பிடும்.

72. சுளா - பன்றி, உட்டினை.

73. பசியாகியியாதி

74. ஆர் உயிராமருந்து - அரியசோழனை

கா - மீ காதை.

3. அருங்குண்டிய - நலவழியே
சுமபாதித்த.

3 - 4. அறவோன் திறத்து - புண்
ணியமுடையவனிடத்தே, வழிப்படுஉ
ம - பெருகு, ஓறும.

8. அனஞய் - அண்ணையே.

18. பாரணம் - உணவு; விரதத்
தார படமுனியிருந்து உண்ணும்
உணவு.

21. சிதைத்து - அழித்து.

30. யானைத்தெயனனாமநோய பஸ்
மகலியாதியென்று கூறப்படும்.

37. ஆநதரம் - ஆகாயம்.

40. ஆற்றாமாக்கள - ஏழைகள்.

47. மணிமேகலை, விளி. படர்கே
ன் - செல்வேன.

52. உழந்தோர் - வருந்தினோர்.

53. அரும்பினி - நீர்த்ததற்கரிய
வியாதி.

54. இடுவோர் - கொடுப்போரை.

60. வேயகரிகாணம் - மூங்கில்கரி
ந்தகாடு.

61. கருவி - தொருதி; மின்னல்,
இடிமுதல்யன.

62. பைதல - துன்பம்.

கஅ - மீ காதை.

7. தாபதக்கோலம் - தவமுடைய
வாகளில்வேடம்.

9 பாணன் - பாணச்சாதியிறபிறந்
தவன்; யாழ்வாசித்தல் அச்சாதித்
தொழில்.

11. நறந்தாது - நல்லதேன். நய
ன் - செல்வம்.

16. பிசைசமாக்களாடிய பிறரு
டைய.

19 - 21. பரததையரிற் குழுகுற்
றப்பட்டார்தலையில் எழுசெங்கலைச்
சுமத்தி அரங்கைக்குழுவிகதுப் புறத்
தேவிடுத்தல் மரபு.

24. அரண்மனை - காவலையுடைய
வீடு.

37 இடும்பை கொள்கலம் - (மணி
தாண்டகம்) னது துன்பத்திற்குப்பாத்
திரம் காணந்து.

51. பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்
பேன்.

53. 'திருவடிதொட்டேன்' என்
றது, குறறவு.

கக - மீ காதை.

[சிறைக்கோட்டம் - சிறைச்சாலை;
அறக்கோட்டம் - தருமசாலை.]

3 வஞ்சினம் - சபதம்.

28. இராசமாதேவி - மாவண்கள்
னியினப்பட்டமகிஷி.

30. மாவண்கள்ளி - அக்காலத்திரு
ந்தசோழராஜன்.

31. ஒளி - உறங்காநிறகவும் உலக
ங்காக்கின்ற அரசரிடத்துள்ள கடவு
ட்டனமை.

35. சிறைக்கோட்டம் - சிறைச்
சாலை.

46. விஞ்சைமகள் - விதையையு
டையபெண, வித்தியாதரசாதிமங்கை;
சிலேடை.

51. மிருதசஞ்சீவினி - மரித்த உயி
ரை மீட்டும் உடம்பிற்சேர்க்கும் பச்
சிலை.

53. அறச்சாலை - தருமசாலை.

உ - மீ காதை.

6. முதுமொழி-பழையவார்த்தை.

15 பூதசதுக்கம் - பூதமதங்கிய நா
ற்சந்தி. இப்பூதந்தான சதுக்கப்பூத
மென்று கூறப்படும்.

39. சாந்து - சந்தனக்குழம்பு. ம
றைத்து யாத்து - மறைத்துக்கட்டி.

40. தூச - ஆடை. மணி இரத்தி
னம்; அணியெனக்கொண்டால், ஆப
ரணமெனக்கொள்க.

41. வஞ்சம் - வஞ்சனை.

46. காத்திருப்பி-ஆசைக்குறிப்பு.
புலப்படுத்தி - வெளிப்படுத்தி.

50 தீது - கொலை.

52. வேட்கை - ஆசை.

57 - 58. நடுயாமம்-பாதிநாத்திரி.

64. வேகவெந்தி - விஷம்.

65. போடியா - மிக்ருயர்ந்த. பு
றனை - புறநின் துவாரம்.

77. ஆகாயசாரிகள் - ஆகாயத்திற்
சஞ்சரிக்கும் தேவகணங்கள்.

உக - மீ. காதை.

7. ஆற்றாது - ஸகியாமல.

15. சாலபு - அமைதி. மறம் - பாவம்

16 இடாவினை - துன்பத்தைவினை விக்ரம பாவத்தை.

26. மகரூ - கணவரூக.

27. மகளாயது உம் - மனைவியாகியது.

29 காரிதை, விளி.

39. அடிச்சிக் கு - அடியவளாகிய என் க்கு.

46. அடிசில் - அன்னம். மடையன் - சமைய நகாரன்.

48. பாணித்து - தாமதித்து.

49. வழுக்குற்று - வழுக்கி. மடைக்கலம் - அன்னம் வைத்துக் குகும் பாதிரம்.

52. தாழ்த்தான் - தாமதித்தான்.

62. வேண்டு கோள் - பிரார்த்தனை.

68. வஞ்சி - சேரராசனுடைய இராசதாணி.

71. வாயே - உண்மையே. மயக்கு ஒழி - மயக்கத்தை ஒழிவாயாக.

75. படிமம் - புகித்தறஞ்சிய தெய்வபடிமம்.

88. சார்பிறறோற்றம் - துவாதசநிதானம்; உக-ம காதை, 37-38-ம அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

89. பவம் அறு மாரக்கம் - பிறவியொழிதற்கு எதுவாகிய நவவழி.

90. மற இருள் - பாவமாகிய இருட்டு. ஏம் உற - இன்பமுற.

91. அறவெயில - புண்ணியமாகிய வெயிலே. இருத்தி - ஸித்தி.

95. பிழையாமல் - தப்பாமல்.

101. நிருவாணம் - முத்தி.

உஉ - மீ காதை.

12. விகாரம் - வேறுபாடு.

13. வண்மை - பலாதகாரம். ஒறுக்கப்பட்டு - தண்டிக்கப்பட்டு.

21. காவரகணிகை - காவலையுண்ட பரத்தை.

28. *காவரிப்பூம்பட்டினத்திற்குக் காதந்தியென்றும் பெயருண்டென்பது

து கைலாயநிகண்டாலும் தெரிவின்றது.

34. காவிரிவாயில் - காவிரிகுச்செலலுமவழி.

38. அந்தணனுடைய - கணவனுடைய; கணவனுடையபெயரைச் சொல்லலாகாதென்பதுவிதி.

39. முத்தி - ஆகவனியம், காருகபக்யம், தக்ஷிணக்கினி.

41. சதககப்பூகம் அருவகையாகிப் பூஞ்செய்தவர்களைக் கொல்லும் இயல்புடையதாகலின், இவள் பூதசதககமென்றாள்.

48. அவலித்து - சோர்வுற்று.

35 - 48. மருதி தன் குற்றத்தைத் தான் நீனைத்துவருங்கு அருமை மிக ஆராய் தற்பாலது.

51 - 52. “தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற றொழுதெழுமான், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்பது, தீருக்குறள், 55.

53. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவா பொருளுரை - தருமவாரத்தை.

55. நிருததம் - நடனம். கேதம் - இசைப்பாட்டு.

60. வெற்றுச்செய்கை - வீண்செய்கை.

75. காந்தருவமனம் - கந்தருவவிவாகம்; அது தலைவன் தலைவிகள் தம்முள் மனமொத்தசசோவது.

84. மைத்துன்னென்றது தருமத்தனை.

92. ஈட்டி - சம்பாதித்து.

93. எட்டிப்பூ - எட்டிப்பட்டத்திற் குரிய பொற்பு.

98. தாழ்த்தல்-தாமதித்தல். [கம்.

111. புத்தேஸ்வரகம் - தெய்வலோ

112 விழுத்தனை - சிறந்ததனை; “தெரிய னறமே துணை” என்பது அறநெறிச்சாரம்.

130. முடிபொருள் - முடிந்தபொருள்; பரமார்த்தம்.

133. காமமானது, மேற்கூறிய கட்டுமுத்தல் முதலியவற்றைத் தள்ளாததாலும்.

137. உழப்போர் - வருந்துவோர்.
141. சிறுநில - சிறுவீடு. பேரில - பெருவீடு.

152. முறுகிய - மிருகநத.

161 அரசாபிரான் - மணந்திசு சோழர். இரா மகனமீது தேனாயூர் நத வரலாற்றைப் பேரீயபுரணம் திருவாரூர்ச்சிறப்பாலுணர்க.

163. பரங்காடு - சடுகாடு.

உரு - ம் காதை

4 கடடுரை - பொருள்பொகிறத சொல்.

25 தீச்செயற்கு - கொடுஞ்செய கைக்கட.

28. வேறுறு - வேறுவடிவம்.

30. அறிவிலி - அறிவில்லாதவன்

37 பழுக்கறை - புழுநஞ்சுகுகுக் காரணமாகிய அறை; வாயிலிலாத அறை

48. இளங்கோன் - இளவரசன். உதயம்மாரசன்

53. புககில - புகுநகவீடு

54 செய்பாட்டுவினை செய்யப் படுகையுடைய வினை.

68-69 கல்லாக்கயவன் - படியா தகீழ்மகன்

81. செற்றம் செறுததோ - தணியாத கோபத்தை அடக்கினவர்கள்

83 அல்லல மக்கள் - வறுமைத் துன்பமுடைய மனிதர்.

88 நன்கனம் - நன்றாக

உரு - ம் காதை

21 அடிகள் - ஸ்வாபியாகியீர்

26 பீலிவளைபென்பவளின்சரிதை, சேறைக்கவிராஜபிள்ளை இயற்றிய செய்யுநூலாலிவ்வவநதுள்ளது.

31. கவலாது - கவலையடையாமல்.

40 தன்னுடைய பெயரைப்பெற்ற மடநதை - மணிமேகலை

47 உரவோர் துறந்தவை - அறிவுடையோரால் நீக்கப்பட்ட குற்றங்கள்.

61. நாத்தொலைவு-நாவினமெலிவு

82. கவலறக - கவலையடையா தொழிக.

உரு - ம் காதை

4 மறம் - பாவம். அத்ததம் - அநிததப்பொருளின்வகை.

4, 5. நிகத்ததிறம் - நிகதப்பொரு ளின்வகை. தக்கம் - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியன்பெருமை, வேண்டாதன்பெறுதலென்பன ஆகும்

6 சார்பிறழோற்றம் - பேதைமை முதலியவற்றின் உற்பத்தி. உயதி - பிழைத்தல்

7 ஆரியன் - ஆசிரியன்; எனந்து புத்ததேவீன்

10 பிரசானி - இராஜகாரியதலை முதன்மைபெற்றவன்

41. மனனூயிமுதலவன் - புத்த தேவன். அறம் - அவனகூறிய தயாதருமம்

46 நாவாய - கப்பல. [ன

70 கொலைவன் - கொலைசெய்பவ

68 - 70 இவற்றிற்கூறியவை வருசப்புதழ்ச்சியணி.

75 - 76 கம்பளச்செட்டி - கம்பளவாணிகளுசெய்யும் வியாபாரி.

உரு - ம் காதை

2 வந்தநிகரத்தில, சேரனசெங்குட்டுவன் கண்ணங்குக்கோயில் கட்டுவித்து வாடாநதோற்றம் திருவிழா நடப்பித்தானென்பது சிலப்பதிகாரத்துள்ளவரலாறு

5 கைமமைநோன்பு - வைதவ்ய விரதம்

18 வேலை - உததியோகம்

19 ஓமன் - ஒற்றியொற்றி, நடப்பவைகளை அறிபவன், வேவுகாரன்

28 நுகாந்து - அனுப்பித்த

36 கபிலையம்பதி - கபிலவான் க; கபிலரென்பவா தவஞ்செய்தறட்டிடமாகஇருத்தென்பது பொருள்

37. நாலவாக்கச்செய்யம் தக்கம், தக்கோதரத்தி தக்கநிவாரணம், தக்கநிவாரணமாகநம்

37 - 38 பன்னிரண்டுசொட்புகள். பேதைமை, செய்கை, உணர்வு, அருவரு, வாயில், ஊறு, நுகாவு, வேட

கை, பற்று, பவம், தோற்றம், வினைப் பயனென்பன; இப்பன்னிரண்டின் இலக்கணமுதலியவற்றை, இதன்முத னாலாகிய மணிமேகலையின், ௩௦ - ம காதை, ௫௧-ம அடிமுதலியவற்றாலும் அவற்றின் உரையாலும் உணராக்.

42. புத்தசத்தியம் - புத்தாலயம்.

42 - 43. இந்நிரலிகாரம் எழு - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், இந்நிரலை நிரூபிக்கப்பட்ட எழுபதுகூறுகள்; இவற்றைக் கோவலனும் கண்ணகியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும்பொழுது வணங்கினார்கள்; [சிலப். நாடிகாண். ௧௪. ௨௫-ம அடிகளைப்பார்க்க].

52. தேவகுலம் - தேவாலயம். தெற்றி - திண்ணை. பள்ளி - சாலை.

55. காணிய - கண்ட.

௨௭ - ம் காதை.

3. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி; பிரமாணம் - காட்சிமுதலியன

7. நிகண்டவாதம் - சைனஸமயத்தைச்சாராத ஒருவகைவாதம், இது நிராகர்தவாதமென்றும் திகம்பரவாதமென்றும் கூறப்படும்.

௨௮ - ம் காதை

7. மாசாததுவான் - கோவலனுடைய தந்தை.

38. அறத்தகைமுதலவன் - புத்ததேவன்.

39. இறைவன் - இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனென்னுமரசன்.

42. பாங்கன் - தோழன்.

48. சைத்தியம் - புத்தாலயம்.

52. உன் தந்தையென்று, கோவலனை.

83. கோடியோ-கோணுதலுற்றோ.

86. அலத்தற்காலே - வறுமைக்காலம்; அலத்தல் - வாடுதல்.

94. வறம் - வறுமை.

111. மூவறுபாஷை - பதினெட்டுப்பாஷை.

113. பேணமாக்கள் - பாதுகாக்கப்படாதவர்கள்; கதியற்றவர்.

114. படிவநோன்பியா - தவவேடத்தைபுடும் நோன்பையு முண்டயவர்கள்.

115. மடி - ஆடை, சோம்பல்.

124. போனகம் - உணவு.

௨௯ - ம் காதை.

17. சரண - அடைக்கலம்.

19. அளவைகள் - பிரமாணங்கள்.

௩௦ - ம் காதை.

3, 4. 'புத்தம் சரணநகச்சாமி' எனபது முதலியமூன்றாம் பௌத்தாக்களுள் மூன்றாமந்நிரங்கனாக வழங்கும். இவற்றிற்குப்பொருள் முறையே, புத்தனைச் சரணமாக அடைகிறேன், தாமததைச் சரணமாக அடைகிறேன், ஸங்கத்தைச் சரணமாக அடைகிறேனென்பன.

5. முமணி - புத்தன், தாமன், சங்கம்.

9 துடிதலோகம் - துவிதலோகம்.

13-11. கௌதமபுத்தராகு முன்பு அளவிறநக புத்தர்கள பிறந்து பௌத்தரும்ங்களை ஸ்தாபனம் செய்தாக ளெனபது புத்தஜாதககதைகளிறக ண்டவரலாறு.

19. திரிபு - ஒன்றைமற்றொன்றாகக் கருதுவது

19 - 20. அந்நகரில் - காஞ்சியில்.

அபிதான விளக்கம்.

—o—o—o—

[அபிதானம் - பெயர்.]

அகத்தியன். ஒரு தெய்வமுனிவர்.
அங்கநாடு: துச்சயனென்னும் அரசனுடையது.

அசலன்: பசுவிறிறிறிற்றந்த ஒரு முனிவன்.

அசோதரம்: இரவிவன்மனென்னும் அரசனுடைய நகரம்.

அத்திபதி: நீலபதிகணவன், இராசுலனுடைய சந்தை. இவனுடைய இராசதானி இடவயமென்பது.

அபஞ்சிகன்: காசியிலுள்ள ஓரந்தணன்; சாலியென்பவனுடைய கணவன்.

அமரசந்தரி: பூமிசந்திரனுடைய மனைவி; புண்ணியராசனை வளர்த்தவன்.

அமுதசுரபி: தென்மதுனாயிற் கலாநியந்தள்ள சிந்தாதேவியால ஆபுத்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தெய்வதன்மையுள்ள ஒரு பாத்திரம்; இது, தன்னுட்பெயர்த அன்னத்தை எடுக்க எடுக்கக் குறையாது மேன்மையும் வளரச்செய்வது.

அமுதபதி: இரவிவன்மனென்னும் அரசன்மனைவி; இவள், தாணா, வீணா, இலக்குமி என்பவரைப்பெற்றவள்.

அறவணவடிகள்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த புத்தசங்கத்துள்ள ஒரு முனிவர்; கோவலன் கொலையுண்டது கேட்டுவருந்தியடைந்த மாதவிக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து தன்பகற்றித் துறவுபூண்செய்தவர்; பாதபங்கயமலையைத் தாமதரிசித்ததன்றித் துச்சயனென்னும் அரசனையுமணவியரோடுசென்று அதனைத்தரிக்கும்படி செய்தவர்; மணிமேகலைக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்றையும், அமுதசு

ரபியின் பெருமையையும், உணவளித்தலின் விசேடத்தையும் கூறிப் பலருடைய பசித்துன்பங்களையும் போக்குமபடிசெய்ததன்றி, தருமோபதேசஞ்செய்து, அவனை நலவழிப்படுத்திய ஆசிரியா இவரே, தீவதிலைகயாலும் கந்திற்பாவைதெய்வத்தாலும் நிரம்பபபுகழப்பெற்றவர்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டபின்பு வருகிறநகரையடைத்து அங்கே துறவுபூண்டிருந்த கோவலன்நந்தையோடு அளவளாவி அப்பாற் காஞ்சிநகரஞ்சென்று அங்கே தவமபுரிந்திருந்தார். இவர், மிக்க மூப்புற்றும் சிறிதும் சொல்வன்மை குன்றாதிருந்தவார்.

ஆகிணா: சாதுவன்மனைவி; இவள், ஒப்புயாவில்லாககம்பினன்.

ஆபுத்திரன்: சாலியின்புதல்வன்; நிறத்தநான் தொடங்கி எழுநாளளவும் ஒருபசு பாலாட்டிவளாகக் வளர்ந்தமையால், இவன் இப்பெயர்பெற்றான்; அன்பும் அருளுமுடையவன்.

இடவயம் - அத்திபதியென்னும் அரசனுடைய நகரம்.

இரத்தினதீவம்: மணிபல்லவத்தின் அயலிலுள்ள ஒரு சிறுதீவு; இலங்கா தீவமென்றங் கூறப்படும்; இதில், புத்தரது பாதப்படிமையமைக்கப்பெற்ற உச்சியையுடையமலையொன்று உண்டு.

இரவிவன்மன்: அசோதர நகரத்து அரசன்; அமுதபதியின் கணவன்; இலக்குமியின் தந்தை.

இராசுலன்: அத்திபதியென்னும் அரசனுக்கு நீலபதிவயிற்றிற் பிறந்தவன்; இலக்குமியின் கணவன்; திட்டிவிடமென்னும் பாம்பாலிறந்து பின்பு

உதயகுமரனாகப் பிறந்தவன் இவனே.

இலக்குமி : இரவிவன்மனுக்கு அமுதபதிவயிரற்றி பிறந்தவன் ; தானா, வீணா என்பவர்களின் தங்கை ; இராசுலனுடைய மனைவி ; திட்டிழிடத்தாற் கணவனிறந்தவுடன் தீப்பாயந்து உயிரை நீத்தவன் ; சாதுசக்கரனென்னும் முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தால் மணிமேகலையாகவந்து பிறந்து பௌத்ததருமங்கேட்டவன் இவளே.

இலங்காதீவம : இரத்தினதீவமென்னும் பெயரைப்பார்க்க

உதயகுமரன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கிள்ளியின்புதல்வன் ; மணிமேகலைபால் விருப்புற்றுப் பலமுறை அவளிடஞ்சென்று இரந்து பின்னிற்றவன். இவன் பெயர் இளங்கோனெனவும் வழங்கும்.

உலகவறவி : காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சாகரவாளக்கோட்டத்துள்ள சம்பாபதி கோயிலின் முன்பமைந்த ஊரம்பலம்.

எட்டிசுமரன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்.

ககந்தன் : சாந்தனென்னும் சோழராசனுடைய காவறகணிகையின் புதல்வன்.

கச்சயம் : துச்சயராசனுடைய இராசதானி.

கண்ணகி : கோவலன்மனைவி ; இவளது கற்புமதலியவற்றை வெளிப்படுத்தப் பொருட்டே சிலப்பதிகாரம் செய்யப்பட்டது.

கந்திப்பாவை : சக்கரவாளக் கோட்டத்திற் சம்பாபதி கோயில்கிழக்கேயுள்ள தூணில் மயனூல நிருமிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை ; துவதிகனென்னுந் தேவனுடைய வடிவமாகவுள்ளது.

கபிலை : இப்பெயருள்ள நகரம் இரண்டு - க - கலிங்கநாட்டிலுள்ளது ; குமரனென்னும் அரசனுடைய இராசதானி. உ - மகதநாட்டிலுள்ளது ; கபிலவாஸ்துவென்று கூறப்படுவது இ

துவே ; இந்நகரிலேதான் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர்.

கம்பளச்செட்டி : ஒரு வணிகன் ; கம்பளவியாபாரம்செய்பவன்.

கரிகால்வளவன் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை ஆண்ட ஒரு சோழன்.

கலிங்கநாடு : தாயமன்னவராகிய வசு, குமரனென்னும் இருவர்க்குரியது.

கலைநியமம் : தென்மதுரையிலுள்ள சிந்தாதேவியின் கோயிலு ; கலை - வித்தை.

கவேரவனம் - காவேரியின் தந்தையாகிய கவேரரெனப்பவா தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தவனம்.

கவேரன் : ஓர் இராசரூபி.

காகந்தி : காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

காஞ்சனபுரம் : வித்தியாதர நகரங்களுள் ஒன்று.

காஞ்சனன் : ஒருவிததியாதரன் ; காயசண்டிகையின் கண்ணன் ; உதயகுமரனைச் காயசண்டிகையின் சோரநாயகனென்று நினைந்து அவனை வாளால் வெட்டிவீழ்த்தினவன்.

காஞ்சி ஒரு நகரம். இதில், கந்திப்பாவைத்தெய்வமும் துணையிளங்கிள்ளியென்பவற்று கட்டப்பட்டுள்ள புத்தாலயமொன்றும் தென்மேற்கில் தருமதவனமென்று பெயருள்ள ஒரு சோலையுமிருந்தன.

காந்தன் : ஒரு சோழன் ; அகத்திய முனிவர்பால்மிக்க பக்தியையுடையவன் ; இவன் வேண்டுகோளாலேதான் காவிரியை அவா பெருகச்செய்தனர்.

காந்தாரம் : பெரியதொருநாடு.

காயங்கரை : ஒருநதி.

காயசண்டிகை : ஒரு வித்தியாதர மங்கை ; காஞ்சனமனைவி.

காலவேகம் : ஒரு யானை.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் : சோழர்களுடைய பழைய இராசதானி.

கிள்ளிவளவன் : ஒரு சோழன்.

குமரன் : கலிங்கநாட்டுள்ள கபிலை நகரத்தரசன்.

குமரி : கன்னியாகுமரியென்னும்
நதி.

சேசகம்பளர் : நரிவயிற்றிற்பிறந்த
ஒருமுனிவர். [எழுய இராசதானி.
கோதகை : பாண்டியர்களின் ப
கோதமை : ஒரு பாப்பனி ; சார்
ங்கலன் எனபவனுடைய தாய்.

கோமுகி : மணிபல்லவத்துள்ள தோ
ர்பொயகை.

கோவலன் : இப்பெயரையுடைய
வர் இருவர் ; அவரூள், ஒருவன், மணி
மேகலையின் தந்தை ; கண்ணகியின்
கணன் ; சிலப்பதிகாரக்கதாநாயக
ன் ; மற்றொருவன், மேற்கூறியகோ
வலனுக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்
னான்.

கௌசிகன் : சண்பை நகரத்துள்
ள ஓரந்தணன்.

சக்கரவாளக் கோட்டம் புத்திர
சோகத்தால்வருந்திய கோதமையின்
துன்பதைப்போக்குதற்காக இவ்வு
லகத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களையும்
சம்பாபத்வருவித்தக் காட்டியவிடத்
து அக்காட்சியை எக்காலத்தம யாவ
ரும் காணாமவண்ணம் மாலால் நிரு
மிக்கப்பட்டது ; இது காவிரிப்பூம்பட்
டினத்தள்ளை ; இதிலு முனிவர் பல
ரிருந்து தவஞ்செய்தார்.

சங்கதருமன் : ஒரு பௌத்தமுனி
வர் ; சுதமதிக்கும், அவன் தந்தைத்
கும் தருமோபதேசஞ்செய்தவர்.

சங்கமன் : ஒருவணிகன் ; நீலியின்
கணவன்.

சண்பை : கடலோரத்துள்ள ஒரு
நகரம்.

சந்திரதத்தன் : கப்பலிற்சென்று
வாணிகஞ்செய்யும் ஒருவணிகன்.

சம்பாதி : ஒருபறவை.
சம்பாதிவனம் - காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்தள்ளை ஒருசோலை.

சம்பாபத : சம்புத்தீவின் அகிதேவ
தை ; சிவந்திறமும சடையும் உடைய
வான்.

சமந்தம் : சமந்தகூடமென்னுமலை ;
இலங்கையிலுள்ளது. இதன் உச்சியி

ல் புத்தனுடைய பாதப்படிமைப்பீட
முண்டு.

சமனோளி : சமந்தகூடம்.

சனமித்திரன் : புண்ணியராசனு
டைய மந்திரிகளுள் ஒருவன்.

சாதுசக்கரன் : ஒரு முனிவன் ; ஆ
காய உமனமுடையவன் ; தன்முற்பிறப்
பில இவனை ஒருபொழுது உண்பித்த
புண்ணியமே மணிமேகலை நலவழிப்
படுசற்கு எதுவாயிற்று.

சாதவன் : ஆதனாயின்கணவன் ;
நாகாகார்ட்டம், அவர்கள் குருமகனு
கடும், சிலர்திகள்கூறி அவர்களை நல்
வழிப்படுத்தியவன்.

சாரங்கலன் : கோதமையின்புதல்
வன் ; இவன், மயானத்திற் பேய்மக
ளாடியதைக்கண்டு அஞ்சி உயிரை இ
ழந்தவன்.

சாலி - ஒருபாப்பனி ; அபஞ்சிகன்
மனைவி ; ஆபுத்தரனுடையதாய்.

சாவகம் : ஆபுத்திரனுடைய நாடு ;
இதன் தலைநகர் நாகபுரம் ; இதில் தவ
ளமலையென்று பெயர்பெற்ற ஒருமலை
யுண்டு.

சிங்கபுரம் கலிங்கநாட்டிலுள்ள
ஒருநகரம்.

சித்திபுரம் : தேரரசனுடையநகர்.
சித்திராபதி : மாதவியினைநற்றூப் ;
மணிமேகலையை உதயகுமரனோடு கூ
ட்டிதற்குப் பலவகையாக முயன்றவ
ள் ; மிக்கவிர என்னவன்.

சிந்தாட்சுவி : ஸாஸ்வதீதேவி ; தெ
ன்மதுரையில் இவளுக்குக் கலாசியம்
மென்று பெயாபெற்ற ஆலயமொன்
றிருந்தது.

சிருங்கி : மான்வயிற்றிற்பிறந்த ஒ
ருமுனிவர். [நீலபதிதந்தை.

சேரன் : சித்திபுரத்து அரசன் ;
சீர்த்தி : மாவலிபரமபனாயிலுதித்த
ஓரசன் புத்திரி ; நெடுமுடிக்கின்றியி
ன்மனைவி ; உதயகுமரனுடையதாய் ;
சுதமதி. கௌசிகனென்னும் அந்
தணனுடையபுத்திரி ; மரத்தவியின் உயி
ர்த்தோழி ; மணிமேகலைபால் மிக்க அ
ன்புடையவன்.

செங்குட்டுவன்: சேரலாதன் புத்திரன்; இளங்கோவழிகளின் தமையன்.

சோழன்களிகாற் பெருவளத்தான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அரசன்.

தருமசாவகன்: ஒரு பெளத்தமுனிவன்; புண்ணியராசனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தவன்.

தருமத்தன்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருவணிகன்; மரிக்கும்வரையிற் கலியாணமின்றியிருந்தவன்.

தருமதவனம்: காஞ்சிநகரத்திலுள்ள ஒருசோலை.

தவளமலை: சாவகநாட்டிலுள்ளது.

தாரா: இரவிவன்மண்புத்திரி; துச்சயராசன்மனைவி; வீரா, இலகருமியென்பவரின் தமக்கை.

திட்டியிடம்: கண்ணில்விடமுடையதோராமபு; இஃது அழங்கனாகும், நஞ்சுவிழியரவெனவும் வழங்கும்.

திவதிலகை: மணிபல்லவத்துள்ள புத்தபீடிகையை இந்திரன்கட்டளைப்படி பாதுகாக்கும் ஒருதெய்வமங்கை; புண்ணியராசனுடைய பூர்வஜ்ஞமசரீரம் மணலிற்புதைத்துக்கிடத்ததை அவனுக்குக்காட்டியவன்.

துச்சயன்: கச்சயநகரத்து அரசன்; தாரா, வீரா என்பவர்களின் கணவன்.

துழதலோகம்: துஷிதலோகமெனவழங்கும்; உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜிகலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது. இதுவுள்ள பிரபாபாலனென்னுந் தேவனே புத்தனாக அவதரித்தானென்பர்.

துணையினங்களினி: காஞ்சிநகரத்திருந்த ஒருசோழன்.

துவதிகள்: ஒருதேவன்; சித்திரசேனனுக்கு நண்பன்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தருந்த கந்திற்பாவையை அதிட்டிக்குந்து முக்காலச்செய்தியையுரி கூறிவந்தவன்.

துங்கையெறிந்த தொழத்தோட்டச்செய்ப்பிபன்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினி

ல் அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளை யின்படி முதலில் இந்திரவிழா எடுப்பித்த ஒருசோழன்.

தொடுகழற்கிள்ளி: காஞ்சிநகரத்திருந்த ஒருசோழன்; துணையினங்களினியின் தமையன்.

நாகபுரம்: புண்ணியராசனுடைய இராஜதானி.

நாகர்: ஒருவகைமனிதர்.

நீலபதி: சீதரனென்னும் அரசன், புத்திரி; அத்திபதியின் மனைவி; இராசுலனுடைய தாய்.

நெடுஞ்செழியன்: ஒருபாண்டியன்; சிலம்புகாரணமாகக் கோவலனைக்கொல்லித்தவன்.

நெடுமுட்கிள்ளி: ஒருசோழன். பாசராமன்: திருமாலின் அவதாரமூர்த்திகளுள் ஒருவர்.

பாதன்: சிங்கபுரத்து அரசனாகிய வசு என்பவனுடைய வேலைக்காரன்.

பாதபந்தயமலை: மாததேசத்தின் இராசதானியாயிருந்த இராசக்ருங்க நகரத்தின்சமீபத்திலுள்ள ஒருமலை. புத்ததேவன் எல்லாவுயிர்களுக்கும் தரும சிந்தையை யுண்டாக்கரினைந்து அவைகளெல்லாம் தன்னைக்கண்டு கேட்கும்படி இதன்மேல்கின்று தருமோபதேசஞ்செய்தபொழுது அவன் பாதச்சுவடுதங்கப்பெற்றமையின், இஃது இப்பெயர்பெற்றது; இது கிருத்திரகூடமென்றும் கூறப்படும்.

பிரமதருமன்: ஒருபெளத்தமுனிவன்; அத்திபதியின் மைத்துனன்.

பீலிவளை: வளைவானென்னும் அரசனுடையமகள்.

புண்ணியராசன்: நாகபுரத்தரசன். பூதசதுக்கம்: தவவேடத்திலுமறைந்து திமைபுரித்தொழுவுவார்முதலிய அறுவகைப்பாவினரைப் புடைத்துணும் பூதம்கிறறியுடைய நூற்சந்தி. பூதி: ஆபுத்திரனைவளர்த்தவன். பூமிசந்திரன்: நாகபுரத்துஅரசன்; அமரசந்திரியின் கணவன்; புண்ணியரசனை வளர்த்தவன்.

பூருவதேசம்: அத்திபதியின்நாடு;

பாதிவில: பாண்டியநாட்டிலுள்ள மகத்ம் ஒருநாடு. [ஒருமலை.

மண்முகன்: தவளமலையிலிருந்து தவஞ்செய்த ஒருமுனிவன். இம்முனிவனிடத்திலிருந்த பசுவயிற்றிலேதான் புண்ணியராசன் பிறந்தான்.

மணிபல்லவம்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே மூப்பதுயோசனையளவிலுள்ள ஒருசிறுதீவு.

மணிமேகலைதெய்வம்: சிலதீவிலுள்ளவனாக, அரக்கர் வாதைபண்ணாதபடி. இந்திரனேவலாற் பாதகாத்துக் கொண்டிருந்ததையுடைய ஒரு தெய்வம். கோவலன் தன் குலத்தோற்றை வணை இத்தெய்வம், கடலிற்பாதுகாத்த நன்றிபாராட்டியே தன் காதற் பரத்தையின் புதல்விக்கு மணிமேகலையென்று பெயரிட்டான்.

மணிமேகலை: கோவலனுக்கு மாதவிபாற்பிறந்தவள்; இக்கதைத்தலைவி.

மதுராபதி: தென்மதுரையின் அத்தேவதை.

மருதி: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஒருபார்ப்பனி.

மாசாத்துவான்-கோவலன் தந்தை.

மாதவி: ஒருநாடகக்கணிகை; கோவலனுடைய காதற்பரத்தையாயிருந்து மணிமேகலையைப்பெற்றவள்; கோவலன் கொலையுண்டதுகேட்டுத் துறந்து அறவணவடிகளால் தருமங்கேட்டு அவருடன் காஞ்சிசென்று நோற்றிருந்தவன்.

மாரன் தருமவிரோதிகளான இச்சைகளை மனத்திலுண்டாக்கும் ஒரு தேவன்.

மாருதவேகன்: ஒருவித்தியாதரன்.

மாவணகிள்ளி: ஒருசோழன்.

முகஞ்சுத்தன்: சூரியகுலத்திற்பிறந்த ஒருசக்கரவர்த்தி. இவன் முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அரசாண்டவன்.

வச்சிரக்கோட்டம்: வச்சிராயுதம் நிற்கும்கோயில்; இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்தது.

வசு: சிங்கபுரத்தரசன்.

வஞ்சி: சேரராசதானி.

வயத்தமாலை: மாதவியின் தோழி.

வயணங்கோடு: பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒருர்.

வளைவணன்: நாகநாட்டரசன்; வாகமயிலையின்கணவன்; பீலிவளையின் தந்தை.

வாசுத்தவை: ஒருமுதியவன்; இவன், சோழன்மனைவி முதலியவர்க்குப் பலநீதிமொழிகள் கூறியவன்.

வாசமயிலை: வளைவணன்மனைவி; பீலிவளையின்தாய்.

வாரணசி: காசி.

விசாகை: ஒருவணிகமாதா; மரணபரியந்தம் விவாகமின்றிக் கன்னிமாடத்தேயிருந்து காலங்கழித்தவள்.

விந்தம்: ஒருமலை.

விந்தாகழிகை: ஒருதெய்வப்பெண்; விந்தமலையில் துர்த்தகைகோயிலைக்காப்பவள்.

விரிஞ்சி: புலிவயிற்றிற்பிறந்த ஒரு முனிவன்.

விருச்சிகன்: பொதியின்மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்தகொண்டிருந்த ஒரு முனிவர்; க2 - வருடத்திற்கு ஒருமுறைபுண்ணும் பட்டினி விரதி.

வீரை: இரவிவன்மன்புத்திரி; இலக்குமி, தாரையென்பவரின் ஸகோதரி; துச்சயராசன்மனைவி.

